

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENELOPE BARSETTI

BLOOD
OF
DRAGONS

DEATH SERIES: BOOK 2

Ücretsiz PDF Kitap

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

EJDERHALARIN KANI

ÖLÜM KRALI

İKİNCİ KİTAP

PENELOPE BARSETTI

HARTWICK YAYINCILIK

Hartwick Yayıncılık

Ejderhaların Kanı

Telif hakkı© 2024 by Penelope Barsetti

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

[Prolog II](#)

1. [Calista](#)
2. [Talon](#)
3. [Calista](#)
4. [Calista](#)
5. [Talon](#)
6. [Calista](#)
7. [Calista](#)

[Prolog III](#)

8. [Talon](#)
9. [Calista](#)
10. [Calista](#)
11. [Calista](#)

[Prolog IV](#)

PROLOGUE II

TALON

Kılıcımı kabzasından kavradım ve trib nlerde oturan izleyicilere odaklanmak için elimden geleni yaptım. Ortada babam Kral Bolton vardı, iki yanı danışmanları ve muhafızlarıyla çevriliydi. Arkasında terasın üzerinden deniz manzarası, kafes boyunca büyüyen kırmızı   ekler, güneş ışığında cıvıldaayan kuşlar vardı.

Güzel bir gündü ama ahırdaki bir domuz gibi ter içinde kalmıştım.

Asker kılıcını bileğinin etrafında döndürdükten sonra üzerime yürüdü, bana her yaklaştığında farklı taktikler kullanarak dengemi bozmaya çalışıyor, kılıcımı d ş rmemi ve dövüşü kaybetmemi istiyordu.

Onun  eliğı benimkiyle buluştu ve kılıçların parladığı bir savaşta kilittlendik, ileri geri hareket ettik, darbeleri savuşturduk ve diğ rlerini engelledik. Ordudaki en iyi askerlerden biriydi, mevcut general öldüğünde ya da emekli olduğ nda bir sonraki general olmak üzere seçilmişti bile. Beni sınamak için en iyisinden daha uygun kimse yoktu.

Tekrar üzerime geldi, ben de kenara çekildim ve başıma bir darbe daha tekrar eğildim. Bir sonraki ölümcül darbeyi engellemeden önce bir şekilde dans ederek yoldan çekildim. O beni iterken ben de onun çeliğini ittim ve sonunda onu itip geri çekildim.

Babamın fikirleri benim için dünyalara bedeldi, bu yüzden onun dikkatini çekmek sıkıntı yaratıyordu. Normalde olduğum kadar kendimden emin değildim. Odaklanamayacak kadar dikkatim dağılmıştı, orada tek başıma dursam odaklanacağım gibi değil. Babam bana olan sevgisini her gün gösteriyordu, ancak bu sevgi bir bağımlılık haline gelmişti ve ben daha fazlasını kazanmak için çaresizdim.

Tekrar bir araya geldik, karşılıklı yumruklar savurduk ve çelikler çarpışmaya başladı. Rakibim de ter içindeydi ve hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. Sadece kazanmak değil, bu işin bitmesini de istiyordu.

Babam elini kaldırdı ve parmaklarıyla hafif bir hareket yaptı. Başka bir dövüşçü arenaya adım attı.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Fark ettiğinden daha fazlasını yapabilirsin, evlat."

Asker tekrar üzerime saldırdı ve bu sefer kavgaya katılan diğer askere dikkat etmem gerekiyordu. Her iki adamla da savaşmak, arenada daha büyük adımlarla ilerlemek, biriyle çatışırken diğeriyle arama mesafe koymak zorundaydım.

Onları uzak tutmayı başarmıştım ama çok yorulmuştum.

Babam elini kaldırdı ve tekrar işaret etti.

"Tanrı aşkına," dedim nefesimin altında.

Muhteşem sesi sahnede bana ulaştı. "Odaklan, evlat."

Savaşa bir asker daha katıldı ve bu neredeyse çok . Blok yapmakla, bir rakipten diğerine geçmekle meşgulken saldırgan bir darbe vurmak çok zordu. Öldürmek için vuramıyordum, bu yüzden onları teker teker ortadan kaldıramıyordum. Vücudumu dövüşle yormak için dikkatimi üçe bölmeye devam etmek zorundaydım.

Babam tekrar elini kaldırdı.

"Baba, onları öldüremem."

"Test bu değil."

"O zaman test nedir?" Tersledim.

"Bakalım ne kadar dayanacaksın."

Şimdi odaklan."

Arenaya bir asker daha katılmıştı ve ben çok fazla ekmeğin üzerine tereyağı sürmüştüm. Dört kılıca ayak uyduramazdım, kafaları omuzlardan ayıramazken olmazdı. Ter, kılıcı tutuşumu gevşetmişti ve neredeyse kaymasına izin verecektim.

Sonra bir bıçak boğazıma dayandı, derime temas etmesine sadece bir santim kalmıştı.

Kılıcımın yere düşmesine izin verdim, güçsüz

düşmüştüm. Asker kılıcını çıkardı ve uzaklaştı.

Yenilgimden utandığım için babama zar zor bakabildim. Ama

o beni alkışladı. "Mükemmel iş, oğlum."

Kılıcı yerden aldım ve sırtıma geçirdim, kaslarım yorgunluktan gerilmişti, ter gözlerime akıyor ve onları yakıyordu. Bu benim yeteneklerimi gösterme, kılıçta ustalaşmak için ne kadar çok çalıştığımı gösterme fırsatımdı. Ama şimdi kendimi aşağılanmış hissediyordum.

Arkamı döndüm ve hizmetçiden alnımı silmek için temiz bir bez aldım. Terimi sildim ve kafesin gölgesine yaklaştım, kırmızı bir çiçeği inceleyen bir sinek kuşu gördüm.

Güçlü bir el omzumu kavramadan önce arkamda ayak sesleri duyuldu.

Kirlenmiş havluyu yakındaki masaya atmadan önce yüzümü tekrar .

"İyi iş çıkardın." Babamın sesiydi bu, güç ve şefkati aynı anda barındırıyordu.

"Kaybettim."

"Her zaman kaybedecektin, evlat. Oyun bu."

Ona bakmak için döndüm, aynı boyda olduğumuz için gözlerimiz aynı seviyedeydi. Onun da benim gibi siyah saçları vardı, hatta gözleri bile aynıydı. Annemden gelen bir parça yumuşaklıkla babamın mükemmel bir görüntüsüydüm.

Eli omzumda kaldı. "Amaç kazanmak değil, dayanmaktır. Ve sen büyük bir şeye katlandın, en iyi askerlerimizden bazılarıyla uzun süre hayatta kaldın. Gurur duymalısın." Beni sıktı. "Gurur duyduğumu biliyorum."

Uzaklara bakmaya devam ettim, alnımdan aşağı bir ter dalgası daha damlıyordu.

"Başarısız olmuş gibi
davranıyorsun." "Çünkü
başarısız oldum."

Elini çekti. "Ringdeki diğer tüm askerlerden daha uzun süre dayandın. Kendini mükemmelliğe zorla ama ulaşamayacağın beklentiler içine girme. Seni dövüşürken izlemekten büyük keyif aldım ve benim zamanım geldiğinde halkımıza liderlik edeceğini bilmek beni rahatlatıyor."

Sonunda ona bakmak için döndüm.

Gözlerimiz temas ettiğinde gözleri hafifçe yumuşadı. "Seninle gurur duyuyorum oğlum."

"Teşekkür , Peder."

Omzumdan tutup beni kendine çekti ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Şimdi elini yüzünü yıka. Berbat görünüyorsun."

Terasta oturdum ve kenardan baktım, kıyıya sarılan köyün ışıklarını gördüm. Gece çökmüştü ve havada hâlâ nemli bir sıcaklık vardı. Şarabımı yudumlarken esinti saçlarımı okşuyordu.

"İşte buradasın." Silas keten bir gömlek ve pantolon giymiş, yüzünde kendine özgü sırıtışıyla terasta belirdi. Sandalyeyi çekti ve yanıma oturmasına yardım etti. Ardından şarap şişesini aldı ve masanın ortasından birkaç zeytin almadan önce bardağını doldurdu. "Kötü bir gün müydü?"

"Öyle de denebilir."

Yemek yemeye devam etti, hizmetçilerin benim için hazırladığı yemekten kendine de aldı. "Ne oldu?"

Şarabımı içtim ve soruya cevap vermedim.

Silas zorlamadı. Kenardan artık göremediğimiz karanlık okyanusa baktı. "Vivian seni arıyor."

Suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırdı.

"Eve gelmemek senin tarzın değil."

Okyanusa bakmaya devam ettim.

"Babam bugün iyi iş çıkardığını

söyledi." "Daha iyisini

yapabilirdim."

"En uzun süre dayanma rekorunu elinde tutuyorsun, bu yüzden bundan şüpheliyim. Sen sadece dramatik bir aşırı başarılısın."

"Hayır. Babam en uzun süre dayanma rekorunu elinde

tutuyor." "Ama bu yirmi yıl kadar önceydi. Eski haber."

"kıramadım."

Silas şarabından içti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Favori olduğunu biliyorsun."

"Babamın favorileri yoktur."

"Saçmalık. Evet, öyle. Ve en sevdiği kişi en büyüğü olduğu için çok şanslı." Bardağı sapından tuttu ve döndürdü. "Tam olarak neden saklanıyorsun?"

"Hiçbir şeyden saklanmıyorum."

"Kelimenin tam anlamıyla herkesten saklanıyorsun."

"Bu kimsenin gizli bir teras olduğu için mi?" Tersledim. Gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Önümdeki masanın üzerinde yanan beyaz mum, bizi karşılamak için kayalıklardan yukarı doğru hareket eden okyanus esintisine dayanıyordu. "Zamanı geldiğinde biliyorum ki... asla onun olduğu kralla kıyaslanamayacağım."

"Haklısın," dedi. "Yapmayacaksın."

Ona bakmak için hafifçe döndüm.

"Çünkü sen babam değilsin. Sen ben değilsin. Kendinden başka hiç kimse değilsin. Kendinin en iyi versiyonu olabilecekken, neden asla olamayacağın birine benzemeye çalışıyorsun? Daha iyi bir kral ol, buna ne dersin?"

Dudaklarımda nazik bir gülümseme belirdi. "Bu kadar aptal olmana rağmen ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun."

"İnsanların aptal olduğumu izin veriyorum çünkü beklentilerini düşürmeyi seviyorum. Bu yüzden ne zaman asil ya da zeki bir şey yapsam etkileniyorlar. Her şey algıyla ilgili." Parmaklarını şakağına vurdu ve göz kırptı.

"Çok akıllıca."

"Biliyorum." Kollarını sandalyesine oturdu ve kısa saçlarını karıştıran ılık deniz havasının tadını çıkardı.

"Aramızda düşmanlık olmamasını takdir ediyorum."

Bana bakmak için döndü.

"Barron Amca'nın ve ailenin o tarafının düşmanlığını, haklılığını ve kıskançlığını hissediyorum ve bunu sen ve Rosella ile hissetmediğim için mutluyum. Ne zaman büyük bir güç olsa, büyük bir kıskançlık ve dolayısıyla büyük bir öfke olur. Kendi aramızda kavga etmediğimiz için, sen ve Rosella tacın bana miras kalmasını her zaman desteklediğiniz için minnettarım."

"Bana duygusal davranmana gerek yok." "Sadece bunu bilmeni istedim."

"Doğruyu söylemek gerekirse, bana teklif bile kabul etmezdim."

"Neden?" Ciddi miydi, yoksa kendine söylediği bir yalan mıydı bu?

"Gel hadi." Bana baktı. "Omurgam yeterince sert değil. Babam işi kolaymış gibi gösteriyor ama öyle bir şey olmadığını biliyorum. Sen bu işi kolay gösterecek birine benziyorsun."

"Daha bir dakika önce bana dramatik dedin."

Sırıttı. "Dedim, değil mi?"

Kraliyet arazisindeki iki katlı eve yaklaştım, pencerelerdeki avizelerden ışık görünüyordu. Kapıyı denediğimde kilitli değildi, ben de kendimi içeri attım ve yemediğim bir akşam yemeğinin kokusunu hemen fark ettim.

Oturma odasına girdim ve onu buldum.

Yan yatmış, battaniyeyi omzuna çekmiş, pencereyi aralayarak serin havanın odaya girmesini sağlamış bir şekilde uyuyordu.

Bir süre ona baktım, uyanık kalıp benim eve gelmemi beklemeye çalıştığını gördüm. Koyu renk saçları yastığın üzerindeydi, birkaç tel ağzının köşesindeydi. O kadar mışıl mışıl uyuyordu ki onu uyandırmak istemedim ama orada uyumasını ve ince yastıklarda sırtını incitmesini de istemedim.

Önünde diz çöktüm, kollarımı nazikçe altına soktum ve onu kendimle birlikte kaldırdım, battaniye yavaşça kayarak halıya çarptı.

Hafifçe kıpırdandı, yanağı göğsüme yaslandı.

Onu yukarı taşıdım ve yatağa yatırdığımda uyanıktı.

Gözleri açtı ama uykuluydu ve geceliği karnının üzerine kadar kaymıştı. "Endişelendim..." Sesi kısıktı çünkü saatlerdir uyuyor olmalıydı.

Yatağa onun yanına uzandım ve elimi karnının üzerine koyarak artık saklayamadığı şişliği hissettim. Dokunulduğunda sıcaktı, birlikte kurduğumuz hayatla doluydu, teni çok yumuşaktı. "Zor bir gündü."

Uykulu gözleri bana bakmaya devam ederken eli benimkinin üzerinde gezindi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Gözlerim karnına kaydı, oğlum ya da kızım onun mükemmel güvenliğinde büyümeye devam ediyordu. Yüzüme sertçe baktığını, yanağımı deldiğini hissedebiliyordum. Ama bana bir daha sormayacağını biliyordum. "Aşkımız nasıl gidiyor?"

"O iyi." Ağzı yumuşak bir gülümsemeye dönüştü.

"Hâlâ kız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Eli benimkinin üzerinde kaldı, benimkinin sert ve nasırlı olduğu yerde onun parmak uçları yumuşaktı.

"Nasıl?"

"Bunu açıklayamam... Sadece biliyorum. Sana bir oğul verene kadar denemeye devam edeceğiz."

Sırıttım. "Bir oğlumuz olsa bile denemeye devam etmek isterdim."

Gülümsemesi genişledi ve bana bakarken gözleri parladı, her zaman benim için parladıkları gibi, başka hiç kimse için değil. "Bir gün sana bir varis vereceğim. Zamanı geldiğinde senin yerini alacak güzel bir çocuk... ve ben yaşlandıkça bana bakacak."

Parmaklarım karnının tamamını kapladı. "Bu umurunda değil."

"Evet, umurunda," diye fısıldadı.

"Babam kız kardeşime kız olduğu için hiçbir zaman farklı davranmadı. Silas ve ben hiç doğmamış olsaydık, sanırım taç onun olurdu. Babam onun için gelenekleri değiştirdi, ben de küçük kızımız için aynısını yapardım."

Gözlerinde aşk ateşi yanıyordu. "Seni seviyorum."

Gözlerim onunkilerle buluşmakta zorlandı çünkü onu hak etmek için her gün kıcımlı yırtmama rağmen onu hak etmediğimi hissediyordum. "Ben de seni seviyorum." Eğildim ve şişmiş karnına bir öpücük kondurdum, henüz tanışmadığım çocuğumu sevdiğim gibi elimle karnını kavradım. "Tüm kalbimle."

Hava neredeyse kararmak üzereydi, ılık güneş ufukta batıyordu, okyanus masmavi ve durgundu. Kraliyet terasında durduk, masaların yanına yerleştirilmiş zeytin ağaçlı toprak kaplar, kafeslerin üzerinden dökülen rengarenk çiçekler. Sütunların üzerinde yanan meşaleler, gün geceye doğru ilerledikçe daha da parlaklaşıyordu.

Babam baş masada oturuyordu, annem sağında, bir omzunu açıkta bırakan koyu mavi saten bir elbise giymişti. Kardeşi solunda oturuyordu, ikisi de kahkahalara boğulana kadar derin bir sohbete dalmışlardı. Terasın geri kalanı diğer topraklardan gelen arkadaşlarımız ve tanıdıklarımızla, sevdiğimiz ve nefret ettiğimiz aile üyeleriyle doluydu. Babam herkesi davet etmekte ısrarlıydı çünkü onları gruplara ayırmak yerine bir araya getirmeyi tercih ediyordu. Bazı insanlar bu hareketlerin siyasi nüfuzla ilgili olduğunu düşündü ama ben onun jestinin samimi olduğunu biliyordum.

Kollarımı Vivian'ın sandalyesinin arkasına dayadım, saçlarının arasından esinti geçerken yumuşak telleri tenime temas etti.

Terastan babama bakarken elini elbisesinin üzerinden şişmiş karnının üzerine koydu. "Mutlu görünüyor."

"Babam bana o ve kardeşi hakkında hikayeler anlatmıştı. Tam bir baş belasıymışlar."

Sırıttı. "Bunu görebiliyorum."

"Büyükannemi deli ederdi."

"Senin ve Silas'ın da ona aynı şeyi yaptığınızı biliyorum."

"Hâlâ da öyle." Silas'ı terasın karşısında, elinde bir kadeh şarapla Dena Kontu'nun arasına karışırken gördüm.

Kardeşim bakışlarımı yakaladı ve başını sallayarak onunla terasın karşı tarafında buluşmamı söyledi.

"Beladan bahsetmişken..." Ona döndüm ve elimi karnının üzerine koyarken şakağından öptüm.

Her zaman yaptığı gibi dokunuşumla gözlerini kapattı, yüzünde sıcak bir gülümseme . "Sen dönene kadar yemek için beklememi bekleme."

"Zaten tahmin etmiştim." Sandalyeden ayrıldım ve şarap sistemlerine dolduğu için sesleri gür çıkan insan kalabalığının arasından yürüdüm.

Müzisyenler köşede davul ve gitarlarını çalarak kutlamalara ayrı bir enerji kattılar.

Merdivenlerden indim ve kardeşimin ortalıkta boş koridora adımımı attım. "Silas?"

". "

Sola döndüm ve yeraltındaki depoya giden merdiveni gördüm, ziyaret etmemiz gereken bir yer değildi. Ama ileri geri bağırarak yerine merdivenden inmeye karar verdim ve tozlu depoya kadar yuvarlak merdivenin etrafında döndüm. Köşelerde alçakta yanan lambalar taşa turuncu bir renk veriyordu. Büyük şarap fiçileri, zengin likör şişeleri ve yılanmış peynirlerle birlikte burada saklanıyordu. Buraya en son Vivian'la gizlice girip şarap fiçilerinin arkasında gece geç saatlere kadar takıldığımız zaman gitmiştim. O sıradan bir doğumla dünyaya gelmişti, bu yüzden asla gizli aşıklardan fazlası olamamıştık. İşler çok ciddi ve karmaşık bir hal aldığına, . Ama hissettiğim acı birkaç gün ya da birkaç hafta sürmedi. Her zaman sürecektir türden bir acıydı. Babama, onayı olsa da olmasa da onunla evleneceğimi söyledim ve yüzündeki ifadeyi asla unutmadım.

Gururluydu.

Kısa bir süre sonra onunla evlendim ve şimdi ilk çocuğumuzu bekliyorduk.

"Neyin peşindesin Silas?" Odanın her tarafına yığılmış şarap fiçilerini inceledim, düzensiz bir dağınıklık vardı çünkü alanın kaldıramayacağı kadar çok şey vardı. Ailemin tüm üyeleri içki içerdi ve depodaki her şeyi gelir gelmez tüketiyorduk, bu yüzden düzenleyecek zamanımız yoktu.

"Buraya."

Şarap fiçilerinin arasından geçip odanın arka tarafına doğru ilerledim, kapların oluşturduğu labirenti takip ettim ve hâlâ yılanmakta olan peynirin kokusunu aldım. Vivian ve ben uzak durmuştuk.

gece yarısı buluşmamız sırasında bu bölümden. "Ne oldu, Silas? Hamile karım yukarıda tek başına oturuyor."

Gözlerini devirdi. "Halktan biri olarak büyüdü. Kendi başının çaresine bakabilir." Dolaplardan birini açtı ve tozla kaplı tek bir şarap şişesi çıkardı. "Geçen gün burada babama doğum günü için ne alacağıma karar vermeye çalışıyordum ve bunu buldum." Şişeyi bana doğru tuttu ve etiketi ışık alabilecek şekilde çevirdi.

Ona baktım, gözlerim eski yazıyı okumak için kısıldı.

"Yıla bak." Silas etiketi işaret etti. "Yüz yıldan daha eski. Kayıtlara baktım, bu büyük büyükbabamızın zamanından kalma. Bu kadar içerken bunu nasıl gözden kaçırdık bilmiyorum. Bunca zaman arkada saklı kalmış olmalı. Babama doğum günü hediyesi olarak vermeyi düşünüyordum."

Şişeyi daha yukarı kaldırdım ve çevirerek içindekilerin rengine baktım. "Rengi bozuk, kırmızı bir şarap için çok parlak. Acaba bozulmuş mudur?"

"Şarap bozulmuyor, aptal." Silas şişeyi geri kaptı. "Sadece harika bir hediyem olduğu için kıskanıyorsun."

"Babama bir torun veriyorum. Ben kazandım." Gözlerini devirdi. "Pislik herif."

"Bu şarapta gerçekten bir sorun olduğunu düşünüyorum, Silas." "Şimdi de uzman mı oldun?"

"Geçmişte şarap üretimini denetledim. Uzman değilim ama şarapla sidik arasındaki farkı anlayabilirim. Bozulmuş olmalı. Belki de mantar düzgün kapatılmamıştır. Yine de ona sunabilirsin, ama ben olsam içirmezdim. Çalışma odasında sergileyeceği yeni bir eşya olabilir."

"Peki," diye tersledi. "Babamı doğum gününde hasta etmek istemezdim-"

"Hayır, şu." Şarap fıçılarının ve saklama kaplarının diğer tarafından derin bir ses geldi. "Şu ikisini değiştir, Jairo."

Silas'a bakarken kaşlarım çatıldı. "Jairo mu?" Ağzımı açtım. Silas omuz silkti.

Jairo, baba tarafından uzaktan kuzenimdi. Ailenin onun tarafıyla da bir gerginlik vardı, kelimelere ihtiyaç duymayacak kadar aşikâr olan sessiz bir düşmanlık. Ama babam sanki aramızdaki uçurumu bir şekilde kapatacakmış gibi onları davet etmekte ısrar ediyordu.

Fıçı labirentinde ilerleyerek deponun diğer tarafına ulaştım ve Barron Amca'nın iki oğlu Jairo ve Kael'i buldum. Bir şarap fıçısını merdivenlerden aşağıya kadar kırmadan yuvarlamış görünüyorlardı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

İkisi de oldukları yerde donup kaldılar ve hazırlıksız yakalandıkları için hafif bir sarsıntı geçirdiler. Jairo hemen gözlerini kocaman açmış olan Kael'e . Bir saniye aralarında sessiz bir konuşma geçti.

İlk konuşan ağabey Kael oldu. "Ne yapıyorsun?"

Silas arkada bulunduğu tozlu şarap şişesini tutmaya devam etti. "Şarap mahzenimizde ne yaptığınızı açıklamak zorunda değiliz. Ancak sizin burada işiniz yok, o yüzden tekrar soruyorum, burada ne halt ediyorsunuz?"

Gözlerim aralarında gidip geliyordu, aramızdaki düşmanlık o kadar güçlüydü ki, uzaktan da olsa akraba olduğumuza inanmak zordu. Havada çürüyen bir ceset gibi bir koku vardı. İğrenç ve açık bir kokuydu. Onların varlığında hep böyle hissedilirdi ve Barron Amca etraftayken en kötüsü de buydu. Benim için amca değildi ama babam ona öyle dememiz için ısrar etti.

Kael, Jairo ile bir kez daha bakiştı. "Kral Bolton'a hediyeimizi getirdik. Daha nice yıllara." Jairo'ya başıyla selam verdi ve iki kardeş dairesel merdivenlerden ana kata ıktılar.

Silas'a baktım.

Bana baktı.

"Onları sevmiyorum."

"Hadi canım."

Etraftaki diğerk şarap fıçılarından ayırt edilemeyecek şekilde oraya yerleştirilmiş olan yeni şarap fıçısına . Tahtanın üzerinde kuzeydeki Barsetti Bağları'ndan gelen şarabın adı ve bağbozumu yazılıydı. O bölgelerde toprak zengindi, bu yüzden hasatları en iyilerindendi. "Bunu babama söylemeliyiz."

"Yarın," dedi Silas. "Doğum gününü mahvetmek istemem."

Büyük salonda durdum, duvarlar tarihimizin duvar resimleriyle boyanmıştı, yüzlerce yıldır devam eden büyük bir krallar silsilesi. niformamın içinde, kılıcım sırtımda, zengin topraklarımızın, güzel denizimizin resimlerine, benden önce gelen ve ldğmde saflarına katılacağım kralların portrelerine baktım.

Yaklaşırken ayak sesleri fayanslardan duyuluyordu. "Dün gece eğlendin mi?" Alnına ta takmayı reddettiğiki için üzerine siyah bir ta sembolü işlenmiş üniformasıyla muhteşemdi. O buna ta diyordu.

Ona döndüm. ". Peki ya sen?"

"Sadece bir saat önce uyandım. Bu sorunuzun cevabı olmalı." Yanıma geldi ve az önce hayranlıkla seyrettiğiki duvar resmine baktı. "Zaman çok çabuk geçiyor, değil mi? Sen anladığında

Kendi ölümlülüğünüz, zaten ölüme çok yakınsınız, zamanı çoktan geçmiş olanların saflarına katılmaya çok yakınsınız."

"Baba, ölüme yakın değilsin."

"Ölüme doğumdan daha yakınım." Gözlerini duvar resminden çekti ve bana baktı. "Ama bu kadar yeter. Seni buraya getiren nedir?"

Onunla yaptığım sohbete o kadar dalmıştım ki ziyaretimin nedenini unutmuştum. Manyetik bir varlığı vardı, diğer her şeyi dışlayarak sizi içine çeken bir şey. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Evet?"

"Silas ve ben dün gece şarap mahzenindeydik-"

"Evet, bana şarap hediye etti. Sidik gibi görünüyor ama yine de oldukça güzel bir hatıra."

"Onu içmeyi planlamadığına sevindim."

"Şarabımı bilirim, evlat." Omzumu okşadı. "Ne diyordun sen?"

"Biz aşağıdayken Jairo ve Kael bir şarap fıçısı teslim ettiler." Babam sanki cümlemin devamını bekliyormuş gibi baktı. "Evet?"

"Senin için bir hediye olduğunu söyledi, ama uğursuz hissettirdi." "Nasıl uğursuz?"

"Davranışlarına bakılırsa, orada olmamaları gerektiğini biliyorlardı. Bu da bana hain amaçlar için orada olduklarını düşündürüyor."

Tavandan yere kadar uzanan duvar resmine bakmak için bir adım uzaklaşmaya başladı. "Neden insanlar hakkında en kötüsünü düşünüyorsun?"

"En kötüsünü düşünmüyorum. O anla ilgili bir şey beni tedirgin etti ve bu bilgiyi size aktarıyorum."

Duvar resmine baktı. "Bana haber verdiğin için teşekkür ederim."

Yüzünün yan tarafına baktım ve kızgınlığın göğsümden karnıma doğru yayıldığını hissettim. "Neden insanlar hakkında en iyisini düşünüyorsun?"

Bana dönmeden önce bir süre daha baktı. "Çünkü hayat ancak bu şekilde yaşamaya değer. Kalbimi tanıyorum ve başkalarının da aynı duyguyu paylaştığını düşünmek hoşuma gidiyor. Bu dünyada bazı çürük elmalar olabilir ama çoğu altındır."

Ona baktım.

O da baktı.

"İyimserliğinize hayranım, Peder. Ama buna katılmıyorum."

Tekrar duvar resmine baktı.

"Ne zaman onların yanında olsam, savaş alanında bir düşmanla karşılaşmış gibi oluyorum. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederim. Nefes alıyorum ve sanki sırtıma bir bıçak saplanacakmış gibi tutuyorum. Karım ne zaman onların yanında olsa, dehşete kapılıyorum. Silas da benimle aynı duyguları paylaşıyor ve itiraf etmeyi reddetseniz de sizin de aynı duyguları paylaştığınızı biliyorum."

Gözlerini duvar resminden ayırmadı, sanki söylediğim tek kelimeyi bile dinlememiş gibiydi. "Oturduğum tahtın gerçek varisleri olduklarını düşünüyorlar. Elbette gücümü, zenginliğimi, insanların bana duyduğu hayranlığı kıskanıyorlar. Onların gözünde bunların hepsi onlara ait olmalı. Bu konuda ne yapmam gerekiyor Talon?" Bana bakmak için döndü. "Bu kızgınlık tohumu nesiller önce ekildi ve o ot büyümeye devam ediyor. Masal onların aile mirası haline geldi, taht ejderhaların gücüyle çalındı. Bir şeyi öldürmenin en iyi yolu onu aç bırakmaktır ve ben onu beslemeyi reddediyorum."

Sözlerini özümserken gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Hayatın boyunca onu görmezden geldin ve büyümeye devam ediyor, bu yüzden aç izin vermek çözüm değil."

"O zaman çözüm nedir?" Yaklaşırken sesi hafifçe yükseldi. "Ne yapmamı istiyorsun? Kellelerini mi uçurayım? Bu aşağılamayı sona erdirmek için tüm soylarını yok mu edeyim? Öfke, hüsrân ve kıskançlık boyunlarını kılıca geçirmek için yeterli sebepler değil."

"Peki ya öfke, hayal kırıklığı ve kıskançlık daha kötü niyetli bir şeye dönüşürse?"

Babam baktı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Sadece bir şans için kendi akrabalarımı mı öldüreyim?"

"Sanırım bir şeyler planlıyorlar. Bir süredir şüphelerim vardı."

"Ve bir şarap fıçısını teslim etmek şüpheli mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Belki de o fıçıda şaraptan fazlası vardı."

Tek yaptığı bakmaktı.

Uzaktan aceleyle gelen ayak sesleri duyuldu ve ardından Silas sohbetimize katıldı. "Şarap fıçısı gitmiş." Sertçe nefes aldı, nefesini tutarken soluk soluğa kaldı. "Az önce kontrol ettim. Artık orada değil."

Babama baktım. "İşte kanıtınız."

"Bana sorarsanız kanıt yok gibi görünüyor," dedi sakince.

Silas nefesini tuttuğunda konuştu. "Yakalandıkları için geri döndüler ve izlerinin sürülebileceğini bildikleri için şarap fıçısını aldılar. Muhtemelen zehir doluydu. Zehir sizin içindi, Peder. Hepimiz için."

Babam duvar resmine tekrar baktı.

Silas kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Buna daha fazla gerekmiyor mu?"

"Şarap fıçısını hiç görmedim," dedi Peder sessizce. "Elimdeki tek şey senin algıların."

"Gerçekleri biliyorsunuz," diye tersledim. "Şarap fıçısını oraya koyduklarını gördük. Silas az önce kaldırıldığını doğruladı."

"Belki de hizmetkârlardan biri yukarı taşımıştır," dedi babam. "Belki de dün geceki partide çoktan servis edilmişti. Birkaç farklı olasılık var ama siz en kötüsünü, yani beni öldürmeye çalışacaklarını varsayıyorsunuz."

"Baba." Sinirlerime hakim olamıyordum ama kontrol altında tutmak zorundaydım. "Topraklarımız nesiller boyunca barış içinde olmuş olabilir ama barış kalıcı bir durum değildir ve bir noktada bozulacaktır. Barron Amca ve akrabalarının tahtın gerçek varisleri olduklarına inandıklarını biliyoruz. Bunun kanıtlarını gördük. İyimserliğe, herkese iyi gözle bakmaya olan bağlılığınızı takdir ediyorum ama bu gerçekçi değil. Omzunun üzerinden bakmayı reddettiği için babamın sırtından bıçaklanmasını izlemeyeceğim. Kral olmak istiyorum ama sadece yaşlandığınızda, saçlarınız ağardığında ve uykunuzda öldüğünüzde."

Duvar resmine tekrar baktı.

"Baba, lütfen." Mantıklı düşünmesi için çaresizce yüzünün yan tarafına baktım.

Konuştığında yenilgiye uğramıştı. "Ne yapmamı istiyorsun? Onları vurmayacağım."

"Onları tehdit edebilirsin," dedim. "Planlarını öğrendiğinizi bilmelerini sağlayın. Eğer niyetleri hainlikse, onlardan şüphelendiğimizi anladıklarında geri adım atacaktırlar. Bunu yapmanın en az çatışmacı ve şiddet içeren yolu bu."

"Tehditler bir bıçağın ucu kadar keskindir."

"O halde planımız nedir?" Silas sordu. "Hiçbir şey mi? Sadece harekete geçmelerini mi bekleyeceğiz?"

Babam bize döndü. "Barron Amca'nın hincının alıcısı oldum. Uzun zaman önce, biz gençken başladı,

ve nezaketime rağmen büyümeye devam etti. Bunca yıldır bana karşı harekete geçmediyse, geçeceğinden de şüpheliyim."

"Bu çok tehlikeli bir varsayım." Babama saygı duyuyor, zekâsına ve stratejisine hayranlık duyuyordum ama bu bizi bölen bir şeydi. Ve bizi her zaman bölecekti.

İkimizin de yüzüne baktı. "Endişenizi takdir ediyorum çocuklar. Her zaman arkamı kolladığınızı ve krallığımızı koruduğunuzu biliyorum." Başını salladı ve kalenin derinliklerindeki kraliyet odalarına dönmek üzere uzaklaştı.

O gittikten sonra orada birlikte durduk ve uzun süre sessizlik içinde mücadele ettik.

İlk konuşan Silas oldu. "Ne yapacağız?" "Yapabileceğimiz pek bir şey var mı bilmiyorum."

"Onlarla kendimiz yüzleşebiliriz." Bana baktı, gözleri tereddütlüydü.

Bakışlarını tuttum ve midemdeki gerginliği hissettim. "Babam çok kızardı."

"Babam şu anda korkak davranıyor."

Her zamanki gibi onu savunmak istedim ama bu sefer yapamadım.

"Korkusuzca hükmeden, kendisini takip edenlerin sadakatini kazanan bir kral olmak istemesini anlıyorum ama Barron Amca ve diğerlerinin hepimiz için bir tehdit olduğunu hepimiz biliyoruz. Hiçbir şey yapmamak yanlış bir karardır."

Geri çekildim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak duvardaki, tamamlanması yıllar sürmüş olması gereken tabloya baktım. Şato ve kraliyet arazisiyle ilgili her şey sanat ve lüksle doluydu. Vivian ve ben şu anda kalenin dışında bir evde yaşıyorduk ve bir gün kaleye taşınacak ve orayı evimiz olarak adlandıracaktık.

"Bence onunla konuşacak kişi sen olmalısın."

Dönüp küçük kardeşime baktım. "Sen bu işte daha iyisin."

"Sadece birkaç kelimedede bir küfür etmediğim için." "Ben ciddiylim."

Resme tekrar baktım ve iç çektim.

"Bu yapılmalı Talon. Ailemizin bir avuç aptal-ölü aptal gibi görünmesine izin vermeyeceğim."

"Ya bir misillemeye neden olursa?"

"Misilleme mi?" diye sordu kuşkuyla. "Senin onunla *konuşman* misilleme."

"Bu onu daha büyük bir hamle yapması için kışkırtabilir."

"Eğer daha büyük bir hareket yaparsa, babam bunu görebilir." Ağabeyim bana bakmaya devam etti. "Bu yapılmalı ve bu sen olmalısın."

Barron Amca ve akrabaları tahtın uzak bağlantılarıydı, bu yüzden Kuzey Denizi'nin nefes kesici manzarasına sahip uçurumun tepesindeki kraliyet arazisinde ikamet etmelerine izin verilmedi. Ancak babam cömert davrandı ve onlara şehirde güzel konaklama yerleri verdi; kapıları olan, tepede halktan daha yüksek, üzüm bağlarına bakan saraylar ve kale tarafından ödenen yiyecek ve eşyalar.

Hak ettiklerinden çok daha fazlasıydı.

Atımı kayalıklardan kadar sürdürdüm, sonra dağın yamacındaki yolu takip ederek zeytin ağaçları ve asmalardaki taze üzümlerle dolu zengin yamaçlara girdim. Atımın toynakları yol boyunca toprağı tekmeledi, yaz havası kuruydu.

Barron Amca'nın mülkünün kapısına yaklaştım ve muhafızları içeri girmeme izin verdi. Atımı villasının çift kapısına sürdüm ve hizmetkârlarından biri atımı alıp yalaktan su içebileceği ahıra kadar eşlik etti.

Salona kadar bana eşlik edildi, içecek bir şeyler ikram edildi ve sonra ev sahiplerimi beklerken orada tek başıma oturdum. Bir duvarın karşısında taştan bir şömine vardı, gerçek kullanımdan çok süs içindi çünkü burası neredeyse hiç soğuk olmazdı. Mobilyaların kollarında altın rengi bir kaplama vardı ve duvar kâğıdı alık rengindeydi. Bir şato değildi ama yine de köylülerin hayal edebileceğinden çok daha zengindi.

Birkaç dakika sonra, gözleri ve saçları babamınki gibi koyu renk olan Barron Amca içeri girdi. Yüz hatlarında aile ağacımızdaki bölünmeyi gösteren belirgin farklılıklar vardı, ama akrabalık yine de inkar edilemezdi. Bana baktığı anda, düşmanlığı ortaya çıktı. Bana yavaşça yaklaştı, beni dolabında bulduğu bir fare gibi ölçüp biçti. Karşımdaki kanepeye geçti ve eğilme ya da elimi sıkma zahmetine girmedi... ya da herhangi bir jestte bulunmadı.

Kaba ve saygısızcaydı ve kafası kesilmeye layıktı. Ama çenemi kapalı tuttum.

Karşıma oturdu. "Bu bir ilk. Seni zenginlik sarayından kadar getiren nedir?"

"Ben bir sarayda yaşamıyorum."

"Ama siz saray arazisinde yaşıyorsunuz, değil mi?"

Gözlerindeki açgözlülük parıltısını, saplantıyı görebiliyordum.

"Mobilyalarım altınla kaplı değil."

Geri dönüş karşısında kaşları çatıldı.

"Eşim ve ben bu büyüklükte mütevazı bir evde yaşıyoruz ve son derece mutluyuz. Belki de her zaman daha fazlasını istemek yerine sahip olduklarınızın kıymetini bilmelisiniz."

"Senin için söylemesi kolay... tahtın varisi."

Karşılıklı sözlü atışmalar yaptık ve kızgınlık daha da derinleştirdik. Şimdi başladığımdan daha kötü bir durumdaymışım gibi görünüyordu. "Jairo ve Kael'in şarap mahzenindeki karşılaşmamızdan bahsettiğine eminim."

Barron Amca bana öyle sert bakıyordu ki, yüz hatları zamanla aşınmış taştan bir heykel gibiydi.

"Silas babama hediye olması şarap fıçısını incelemek için geri döndüğünde fıçı yerinde yoktu."

Bana hiçbir şey vermedi. Tamamen ilgisizmiş gibi davranmak için elinden geldiğince çabaladı.

"Bir hediyeyi geri almak biraz tuhaf."

"Oğullarımın kral için bir hediyesi olduğundan haberim yoktu." Yavaşça başımı salladım. "Oh, eminim."

"Belki de fıçıda bir tür kusur vardı ve hazır olduğunda hediyelerini uzatacaklar."

"Belki," dedim. "Ya da belki zehirle doluydu."

Gözlerinde belli belirsiz bir daralma vardı ama yüzünün geri kalanı boştu.

"Az önce fıçıda zehir olduğunu söyledim ve hiçbir tepki vermediniz. Bu biraz tuhaf."

"Bu çok saçma bir suçlama lordum."

"Ama suçlama için hazırlıklı görünüyordunuz. Hatta prova bile yaptın." Gözleri biraz daha kısıldı.

"Kraliyet kütüphanesinde biraz araştırma yaptım. Hiçbir zaman doğrulanmadı ama akademisyenler, büyük amcam Haitus Volietum'un büyükbabamı zehirleyerek soyu atlayıp krallığı ele geçirmeye çalıştığına inanıyor."

ta. Bir insanın kendi kardeşine bunu yapabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum... Ama bazı insanlar için kan su gibidir."

Gözleri benimkilere yapışıp kalmış, bir gram duygu bile vermeyi reddediyordu.

"Babamı zehirlemek biraz şiirsel olurdu, değil mi? İlk seferinde kraliyet hattını düzeltmedi ama belki ikinci seferde işe yarayabilir."

Bana hiçbir şey vermedi. şey.

"Yani bir ejderhanın büyüü büyükbabamı kurtarmadı. Bir katilin yanlışlarını düzeltti."

Boynunda kordonlar vardı ve odanın öbür ucunda kıkırdarken görüldüğünde bile yüzü doğal olarak kaba olurdu. Bakışlarında belirgin bir karanlık vardı, babamın sahip olduğu parlaklıktan yoksundu. Bir şekilde o anda hiçbir şey ifade etmiyordu ama yine de benden ne kadar nefret ettiğini gösteriyordu.

Tekrar konuştum. "Bu konuşmanın gerçekleştiğini unuttuğum için mutluyum. İlerlemekten ve geçmişî atalarımızla birlikte toprakta bırakmaktan, anı yaşamaktan ve sahip olduklarımızın kıymetini bilmekten mutluyum. Zeytin dalımı uzattım ve umarım kabul ."

CALISTA

Dağlardaki ağaçların arasına saklanmış, güneşin tepemizden geçip karanın arkasına dalmasını bekliyorduk. Daha önce bedenimi kasıp kavuran soğuk aniden önemsizleşmişti. Ya kanımdaki ateşten ya da adrenalinden kaynaklanıyordu.

İYİ MİSİN, CALISTA? KONUŞMADIN.

Talon'un bana nasıl öğrettiği kamp ateşinin önündeki kütüğe yaslandım. Çantamda kibrit kalmamıştı ama Inferno ateşiyle odunları alevler içinde bıraktı. Akrep Vadisi'nin fersah fersah dışındaydık, dağlar bölgenin etrafında bir duvar görevi görüyordu. Topraklarımız bu sınırların ötesine uzanmıyordu çünkü diğer tarafa geçiş yoktu - bir ejderhanız yoksa.

CALISTA?

Gözlerim kamp ateşinin karşısındaki kırmızı ejderhaya kaydı.

BENİ ENDİŞELENDİRİYORSUN.

"Ben iyiyim." Ölülerin dört bir yanımlı sarmasından ve Talon'un bıçağını boynuma saplamasından bu yana birkaç gün geçmişti. Sonuza kadar onun düşmanı olacağıma yemin etmişim ama yine de gitmeme izin vermişti. O zamanı sessiz bir şekilde düşünerek geçirdim, yetişkinliğimde ilk kez özgürdüm.

ama bu özgürlüğü nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Göğsüme ağır bir ağrı ve nefes almamı zorlaştırdı. Kararımın arkasındaydım ama canım çok yanıyordu.

DOĞRU KARARI VERDİN.

Ağaçlara baktım ve onun kırmızı gözlerini görmezden geldim.

SUÇLU HISSETME.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Bu konuda konuşmak acı veriyordu. Düşünmek bile acı veriyordu. Uyuduğumda, onun siyah gözlerini ve bir ejderhanın alevlerinden daha sıcak yanan öfkesini gördüm. İhanetin acısını, nefreti gördüm.

Inferno bakışlarını sürdürdü, sanki konuyu ilerletmek istiyordu ama bunu yapmaktan kaçınıyordu.

"Sen burada bekleyeceksin. Ben Akrep Vadisi'ne doğru yola çıkacağım."

BU GÜNLER SÜRER.

"Başka seçeneğimiz yok."

KARANLIĞIN ÖRTÜSÜ ALTINDA UÇABILIRIZ.

"Eğer pulların kırmızı yerine siyah olsaydı bu işe yarardı."

TERAZIMLE GURUR DUYUYORUM. RUHUMDAKI ATEŞLE EŞLEŞİYORLAR.

"Bunu bir hakaret olarak söylemedim."

SENİ ORAYA GÖRÜNMEYEN GÖTÜREBİLİRİM. YABANCI TOPRAKLARDA TEK BAŞINA YÜRÜMEK AKILLICA DEĞİL.

"Talon'un bizi bulmasını istemiyorum."

BUNUN ENGELLEYEMEYİZ. KHAZMUDA YETERİNCE YAKIN OLDUĞUNDA ZİHNİMİ HİSSEDEBİLİR. VE TALON MUHTEMELEN SENİN YUVAN OLDUĞU İÇİN GİDECEĞİN İLK YERİN ORASI OLDUĞUNU ANLAYABİLİR. AMA GİTMENE İZİN VERMEYİ O SEÇTİ, BU YÜZDEN ONUN İÇİN ENDİŞELENMEZDİM.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

TALON'DAN HOŞLANMIYOR OLABİLİRİM AMA ONUN DÜRÜSTLÜĞÜNE INANIYORUM. BANA İLK TEKLİF ETTİĞİNDE BENİ KÖLELİĞE ZORLAMADI. İKİNCİSİNDE DE YAPMADI. KİMSE TARAFINDAN FARK EDİLMEKTEN KORKACAK BİR ŞEYİMİZ YOK.

"Sizi zorlayacak gücü olduğunu düşünüyor musunuz?"

ÖLÜLERE HÜKMEDEBİLİYORSA, YAŞAYANLARA DA HÜKMEDEBİLİR.

Gözlerimi başka tarafa çevirdim, hiç gerekmediği halde bana seçim verişini hatırladım. Zalim adamların zalimce şeyler yaptığına tanık olmuşum ama o bu zalimliği bana karşı hiç kullanmamıştı. O zaman gidelim. Ayağa kalktım ve ateşe toprak attım.

ORADA NE YAPMAYI PLANLIYORSUN?

"Babam ejderhaların yerini biliyordu. Bundan eminim."

AMA O GİTTİ.

"Kale harabe halinde ama hala ayakta. Acaba çalışma odasında bir şeyler bulabilir miyim?"

TALON BUNU TEMİZLEYEMEZ MİYDİ?

"Babam bir şeyler saklardı. Bana saklandığı yerleri, ona bir şey olursa nereye bakacağımı gösterdi."

GÖRÜYORUM.

"Talon bulamamış olmalı... ya da orada hiç yok."

Ağaçların üzerinden uçtuk ve bir zamanlar evim dediğim vadiye yaklaştık. Kale , yarısı hâlâ ayakta idi, molozları ise duruyordu. Eskiden gücün zirvesiydi.

tepenin zirvesinde, aşığıdaki köy için parlayan bir umut ışığıydı, ama şimdi, yıkımımızın bir işaretiydi.

Köyün üzerinde yükselirken çiviye tutundum, Inferno'nun parlak kırmızı pulları aşığıdaki herkes tarafından görülebiliyordu. Rüzgâr saçlarımın arasından esiyor ve bir ejderhanın sırtında, damarlarımda yanan ateşle hiç bilmediğim bir güç hissediyordum. Evime bıraktığımdan çok daha güçlü dönmüştüm. Yara izlerini hayatımın sonuna taşıyacaktım ama onları sadece ben görebilecektim.

Inferno kalenin dışındaki açık alana indi, ağır bedeni tüm vücudumda bir sarsıntıya neden olan bir gümbürtü yarattı. Kaleye baktım, dış kısmında yosunlar büyümüş ve taşların etrafını sararak içeriye doğru ilerliyordu. Zayıf görünüyordu, sanki bir yere çok fazla ağırlık binerse her şey devrilecekmiş gibi.

Inferno'nun yanından aşağı kaydım ve on yıl sonra ilk kez botlarımın toprağı vurduğunu hissettim.

SENI BURADA BEKLEYECEĞİM.

Sırtımı ona dönerek başımı salladım ve ilerleyerek, hizmetkârların ilgilenmediğı, karmakarışık hale gelmiş bahçelerde yürümeye başladım. Parke taşlarının arasında yabancı otlar büyümüşü. Aşırı büyümüşü, sadece birkaç gül fidanı hâlâ hayattaydı.

Arka taraftaki kapı yoktu, ben de içeri girdim, gözlerimin içlerinin karanlığına alışması için biraz zamana ihtiyacım vardı. Hizmetkârların koridorlarına ve mutfaklara yakındım. Bir an için babamın en sevdiği yemeklerden biri olan rosto ve taze ekmek kokusu aldım. Hissettiğim anda kayboldu, sadece beynimin bir oyunuydu.

Koridorlarda ilerledim, eski yatak odalarının yanından geçtim ve düşmüş avizelerin üzerinden geçtim. Her yerde enkaz vardı; devrilmiş ahşap saatler, düşmüş heykeller, tuvalleri yırtılmış tablolar.

Katliamdan sonra, Talon kaleye saldırırken Khazmuda'nın kaleyi parçaladığı an.

Büyük girişe ulaştım, ağır kapılardan biri Khazmuda'nın tekmelediği yerden yere düşmüştü. Diğer menteşelerinden sarkıyordu. Kalenin altından gizli tünele inen merdivenler hâlâ yıkıktı ve molozlar üst üste yığılmıştı.

Aşağıya baktım, hâlâ kayada sürünerek güvenli bir yere ulaştığım küçük deliği görüyordum. Komutanın cesedi hala orada gömülüydü, ailesi muhtemelen onu asla bulamayacaktı. O kadar çok zaman geçmişti ki, artık sadece kemiklerden ibaret olacaktı.

Kaleden geçenlerin hayaletlerini hissederek kaleye doğru ilerlemeye devam ettim, kalenin parçaları eksik olsa ve gökyüzünün lekeleri görünse de omuzlarımda ağır bir yük hissettim.

Babamın çalışma odasına ulaşmak için merdivenlerden daha yüksek bir kata çıkmam gerekiyordu. Salonun bazı bölümleri eksikti, bu yüzden yanlış bir inişin kalenin yıkılmasına neden olmasından korkarak atlamak ve tırmanmak zorunda kaldım.

Ama kapıya kadar geldim ve sonra durdum.

Çünkü babamı son gördüğümde masasının üzerine yığılmıştı, elinde zehir şişesi ve eğer hâlâ içerideyse... bir iskelete dönüşmüştü.

Gözlerimde yaşlar oluşmaya başladı.

NE O?

Ofisinin dışındayım.

YAPABİLİRSİN, CALISTA.

Korkarım hala .

ÖZÜR DİLERİM. KEŞKE BUNU SENİN İÇİN YAPABİLSEYDİM.

Biliyorum.

BEDENİ ORADA YATIYOR OLABILIR, AMA RUHU HUZUR İÇİNDE YATIYOR.

Nefes alıp içeri adım atmadan önce bir süre daha kapının önünde durdum. Önce koku çarptı yüzüme, bayat hava, halının ve perdelerin üzerinde biriken toz. Gözlerim yerde kaldı, muhafızlardan saklanmaya çalıştığım köşeye baktım. Masaya bakmaya, onun tozlu kemiklerini görmeye kendimi ikna edemedim.

Masaya ve altındaki saklanma yerine bakmak isteseydim, bedenini hareket ettirmem gerekecekti ve bu fikir bile midemi bulandırıyor. Bu düşünceyle gözlerimde yaşlar birikti çünkü bu diğer her şeyden çok daha travmatikti. General Titan'la geçireceğim bir geceyi bu olasılığa tercih ederdim.

Masaya baktım ama orada değildi.

Nefes nefese kaldım ve gözyaşlarım rahatlamış bir şekilde yanaklarımdan aşağı döküldü. Eğer orada değilse, nerede olduğunu bilmiyordum ama en azından değildi.

SILAHLI ADAMLAR KALEYE YAKLAŞIYOR.

Kaç kişi?

İki.

İşe koyuldum ve babamın masasının arkasına geçtim. Pencere hala sağlamdı, perdeler hala güneş ışığının haliya izin verecek şekilde ayrılmıştı. Toz, havada asılı duran parçacıklar halinde görülebiliyordu.

Masanın altına süründüm ve sırtüstü uzandım, üstümdeki ahşap panelleri gördüm. Babam bana özel eşyalarını nereye sakladığını göstermiş, bir şeye ihtiyacım olduğunda bana göstermişti. Masayı marangozla birlikte fark edilmeyecek şekilde tasarlamıştı ve işçilik sağlamdı çünkü nasıl parçalara ayrılacağını hatırlamam birkaç dakikamı aldı. Üç farklı adımla belirli bir sırada yapılması gerekiyordu. Bir paneli aşağı kaydardım,

Bu da diğerk tarafta, ahşabın altındaki bir kancayı serbest bıraktı. Sonra paneli saat yönünde çevirdim, bu da başka bir kancayı serbest bıraktı. Sonra panel aniden gevşedi ve yana doğru kaydırılabildi. Kenara ittim ve altında sabitlenmiş kutuyu gördüm.

"Hâlâ orada..."

Kutuyu çekip kurtardım ve masanın altından sürünerek çıktım, böylece halının üzerinde açabildim. Üstünü kaldırdım ve içindeki parşömeni gördüm, sadece birkaç yaprak ve altın bir kolye.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve hayal kırıklığı içinde çenemi sıktım çünkü babamın geride ne bıraktığını görmeyi çok istiyordum. Ama kâğıtları ve kolyeyi cebime sokmak zorunda kaldım ve bıçağımı kınından çıkarıp elime alarak kendimi düzelttim.

İlk asker köşeyi döndü ve beni görünce durdu, zırhımı giymiş, kılıcımı çekmiştim.

Gözlerimi diktim.

O da baktı.

"Sana zarar vermek istemiyorum." Kelimeleri söyleyen bendim ama Talon'un sesi zihnimde onları söylüyordu. Bakışları, aynı anda hem öfke hem de içtenlikle söylediği sözler gözümün önüne geldi. Yeni bir krala hizmet etseler bile bunlar hâlâ benim halkımdı.

Asker kılıcına uzanmadı. Daha yaşlıydı, babam öldüğünde onun yaşındaydı ve gözleri düşmanca değil nazik görünüyordu. "Prenses Calista...?" Gözleri inanmaz bir şekilde kısıldı, sanki gördüğüne inanamıyormuş gibiydi.

Kılıcı kavrayışım gevşedi. "Evet." Gururla, kimliğimden, damarlarımdaki ateşle karışık kandan utanmadan söyledim.

"Beni hatırlamanı beklemiyorum ama babana hizmet ettim. Benim adım Ronan."

"Ben de öyle Arthur." Diğer asker kapı aralığından içeri girdi. "Bu senin ejderhan mı?"

"O bana ait değil ama evet, buraya birlikte geldik." "Kral Talon burada değil o zaman?" Ronan sordu.

"Sadece ben."

"Tahtı geri almaya mı geldiniz?" Arthur gözlerinde umutla sordu, sanki onlar da bu kaleye ne olduğunu unutmamışlardı, sanki kralımızın bizden nasıl çalındığını asla unutmayacaklardı.

"Evet ama bugün değil. Bir şey arıyordum."

"Eğer babansa, onu mezarlığa gömdük," dedi Ronan. "Mezar taşını görebilirsin."

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve görüşümü bulanıklaştırdı. Babam kendi canına kıymıştı ama halkı onu hâlâ onurlandırıyor. Ben yapamazken onlar babamı gömdüler ve bu jest benim için dünyalara bedeldi. "Teşekkür ederim."

"O her zaman bizim kralımız olacak," dedi Ronan. "Ve sen de kraliçemiz olacaksın... zamanı geldiğinde."

Atalarım için ayrılmış kraliyet mezarlığında, atalarının yanına defnedilmişti. Nesiller boyu krallar ve kraliçeler toprakta huzur içinde yatıyordu, mezar taşı yaşadıkları hayatların tek işaretiydi.

Annemin yanına yerleştirilmişti.

Mezar taşına ailemin kraliyet arması olan bir kılıç ve taç işlenmişti. İsmi kolayca seçilebiliyordu çünkü sadece on yazıyordu.

Diğer mezar taşları ise neredeyse okunamayacak kadar bozulmuştu.

Ağlamak istemedim ama da çok zordu.

Yas tutmak için hiç fırsatım olmamıştı. Babam öldükten ve Talon beni bıraktıktan sonra hayatım için kaçmıştım... ve kaçmayı hiç bırakmamıştım. Sonunda ilk kez durabildim, arkamda kimsenin , bir zorbanın hükümdarlığı altında özgür bir kadın olduğumu biliyordum.

Her şey bir anda yüzüme çarptı; babamın intiharı, General Titan tarafından işkence görmem, krallığımı kaybetmem... Talon'la konuştuğum son sözler. Kalenin geri kalanının omuzlarıma çöktüğü gibi üzerime çöktü.

Kendime hiç izin vermediğim bir şekilde . İçimdekileri döktüm.

Yere oturdum ve mezar taşına yaslandım, babamın tıpkı hayattayken yaptığı gibi beni tuttuğunu hissettim. Annemi kaybetmek zor olmuştu çünkü onun yavaş yavaş solup gitmesini ve kimsenin durduramadığı bir hastalığa yenik düşmesini izlemek zorunda kalmıştım. Ama babamın kaybı çok hızlı ve beklenmedikti ve bu bir şekilde daha zordu. Onun ölümüne hazırlanmak için hiç zamanım olmamıştı. Ne yapmak üzere olduğuna dair hiçbir uyarım olmamıştı. Birkaç dakika sonra öleceğini bile bana nasıl veda ?

O bir korkak değildi.

Askerler mezarlığın girişinde durmuş, ben yas tutarken mesafelerini koruyor, bakmasınlar diye uzaklara bakıyorlardı. Ama sonra Ronan bana doğru yürüdü ve birkaç adım ötemde durdu. "Böldüğüm için özür dilerim... ama geliyorlar."

"Kim?"

"Ölüm Kralı'nın her şehirde konuşlanmış teğmenleri var. Buradaki ejderhanın Kral Talon olduğunu düşünerek bizi onu araştırmamız için gönderdi ama geri dönmediğimiz için daha fazla adam gönderdi. Gitmek ."

Kederim kısa kesilmişti ve şimdi bir kez vatanımdan sürülüyordum. "Anlıyorum." Ayağa kalktım ve babamın mezar taşına son bir kez .

"Teğmene ne söylemeliyiz?"

Saklanmaktan yorulmuştum. Kaçmaktan yorulmuştum. "Gerçeği." "Yalan söyleyip Kral Talon olduğunu söyleyebiliriz-"

"Kral Talon eninde sonunda bunun bir yalan olduğunu doğrulayacak ve bunun için kellelerinizi alacak. Babamı gömerek bana zaten büyük bir nezaket gösterdiniz ve bana başka hiçbir şey borçlu değilsiniz." Arkamı dönmeden önce avucumu babamın mezar taşının üzerine koydum. "Bir gün, babam adına bu toprakları geri alacağım... ve Kral Talon'u sürgüne göndereceğim."

Inferno ormana indi ve gün batımından hemen önce boş bir açıklık buldu. Artık insanlar kudretli kırmızı ejderhayı fark ettiğine göre, yeni keşfedilen ilgi ikimizin de üzerinde olacaktı ve mümkün olduğunca gözden uzak durmak en iyisiydi.

Attan iner inmez bir kamp ateşi yaktım, orman zemininde bulduğum ölü ağaç dallarını toplamadan önce taş yığını yaptım. Inferno ateşini kütüklere ekledi ve sonra açıklık aydınlandı.

Inferno'nun benim için getirdiği kütüğün üzerine oturdum, duygusal bir gün geçirdiğim için omuzlarım ağırlaşmıştı. Babamla vedalaşmam gerekiyordu ama aynı zamanda ilk tanıştığım Talon'la da yüzleşmem gerekiyordu. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca ona dair algım o kadar değişmişti ki, iki farklı insan gibi hissetmiştim.

Ama iki adamın aynı kişi olduğunu acı bir şekilde hatırladım.

Inferno uzun bir süre sessiz kaldı. **KEŞKE ACINI ATEŞE VEREBİLSEM... VE IZIN VEREBİLSEM.**

Gözlerim ona dikildi. "Biliyorum."

DAHA ÖNCE HIÇ KAYNAŞMAMIŞTIM, BU YÜZDEN BİR BAŞKASININ DUYGULARINI BU YOĞUNLUKTA HİSSETMEK TAHAMMÜL EDİLMESİ ZOR BİR ŞEY.

"Özür dilerim."

ÖZÜR DİLEME. BİR OLDUĞUMUZ İÇİN MUTLUYUM.

"Ben babamın çalışma odasındaiken askerler kaleye geldi ve babamı mezarlığa gömdüklerini söylediler. Onun mezar taşını ziyaret ettim... anneminkini de."

KRAL TALON BU TOPRAKLARI YÖNETİYOR OLABILIR AMA BABAN HÂLÂ KALPLERİNİ YÖNETİYOR.

"Evet."

BİR ŞEY BULDUN MU?

Her şeyi cebime tıktırdıktan sonra unutmuş, sadece babamın soğuk mezar taşını düşünmüştüm. "Ben yaptım." Elim cebime gitti ve pantolonumun derinliklerinde aceleyle kırıtırılmış katlanmış parşömeni çıkardım. Açtım ve kolye kucağıma düştü. Parşömenin ilk sayfasına baktım ve babamın el yazısını tanıdım. Bana gönderilmişti ve bu beni yutkundurdu. Zihnimde okumaya başladım, Inferno'nun düşüncelerimi duyabildiğini biliyordum.

Kızım, eğer bunu okuyorsan, artık seninle değilim demektir. Yollarımızı ayırdığımız için üzgünüm, ama bana katılma zamanın geldiğinde yeniden araya geleceğimizi biliyorum. Hayatımın sonunu getiren şey ister savaş ister hastalık olsun, bil ki bundan önceki her an neşe içinde geçti ve bu senin sayende oldu. Anneni kaybettikten sonraki yıllar bile güzeldi çünkü sen hep yanımdaydın. Şu anda dünyada yalnız olduğunu biliyorum, ama umarım benim annende bulduğum sevgiyi sen de bulursun, kendi çocukların olur ve

Seni kollarıma aldığım anda hissettiğim mutluluğu biliyorum.

Seninle paylaşmam gereken bir şey var. Siz tacı aldıktan ve ben kenara çekildikten sonra bu bilgiyi size vermek niyetindeydim, ama belli ki bu gerçekleşmedi. Bu için bir şok olabilir... ve benim asla cevaplayamayacağım sorularınız olacağını biliyorum. Ama nesiller önce, tarihimizin derinliklerine gömülü ejderhalar burada özgürce dolaşıyordu... ta ki bizim türümüz onları köleleştirmeye çalışana kadar. Bu o kadar uzun zaman önce oldu ki, bu bilgi kayboldu ve kasıtlı olarak yok edildi. Ancak soyumuz doğrudan ejderhaların soyundan geliyor ve onları korumak bizim ahlaki sorumluluğumuz oldu. Bu sır bana babamdan geçti, ondan önce de onun babasından ve bu böyle devam etti. Şimdi de ben size aktarıyorum. Akrep Vadisi Kraliçesi olarak, bu sırrı sessizce taşımak ve bu dünyanın özgür insanların bir daha asla ejderhalara ve onların güçlerine takıntılı hale gelmemesini sağlamak senin görevin. Sen ilk savunma hattısın ve umarım ihtiyacın olan tek savunma hattı da sensindir.

Thalian Muhafızları kuzeyde, Riviana Yıldızı'nda, adını hiç duymadığınız bir yerde bulunuyorlar çünkü Beyaz Dağlar'ın kuzeyindeki herhangi bir yer, ekte sunduğum harita dışında hiçbir haritada gösterilmemiştir. Eğer oraya gitmeniz gerekirse, dağların arasından geçen gizli bir yol var ama bu yol uzun ve tehlikeli. Kesinlikle gerekli olmadıkça oraya gitmenizi tavsiye etmiyorum. Haritanızda işaretli.

Riviana Yıldızı, hizmet ettiğimiz ejderhalar kadar yaşlı ve bilge varlıklar olan elflere ev sahipliği yapar. Cömert ve naziktirler ama kendilerinden olmayanlara karşı güvensizdirler. sözlerden çok söylemedikleri sözlerle konuşurlar. Eğer kendinizi onların huzurunda bulursanız, dikkatli olun.

Bir şey daha var, kardeşim Ezra Riviana Star'da yaşıyor. Onu çocukluğundan hatırlıyor olabilirsin. Kendi türü yerine elflerle birlikte yaşamayı seçti. Ondan kalmasını istemedim çünkü kalbinin farklı bir yolda olduğu açıktı.

Biliyorum ki sen sevilen bir kraliçe olacaksın ve kocan olarak seçtiğin adam da saygı duyulan bir kral olacak. Hayatınızın özel anlarında, düğün günümüzde, ilk çocuğumuzun doğumunda, soğuk bir kış gecesinde aile yemeğinde yanınızda olamayacağım için üzgünüm. Ama artık kalbim seninle... nereye gidersen git.

Sevgiler,

Baban.

Mektubun devam etmesini umarak, onunla olan son bağlantımın bitmediğini umarak sayfayı çevirdim. Kelimeleri okurken, kafamın içinde onun sesini net bir şekilde duydum, on yıldır duymadığım bir ses. Benimle olduğuna inanmak istiyordum ama bunun doğru olmamasını da umuyordum... çünkü ölümünden bu yana ne kadar acı çektiğimi görecekti.

Birden bir özlem dalgası hissettim, Khazmuda ve Talon'a az önce okuduklarımı anlatmak, hayatımla ilgili diğer her şeyi paylaştığım gibi onlarla da paylaşmak için bir çaresizlik. Ama sonra ağzıma bir asit seli, acı ve kendinden nefret etme hissi .

YANI BU TOPRAKLARDA ÖZGÜR EJDERHALAR VAR.

Parşömeni katlayıp diğer sayfayı aldım ve kuzeyin, geçit vermeyen tepelerin ötesindeki toprakların ayrıntılı haritasını gördüm. Tepeler yıl boyunca karla kaplıydı, rakım o kadar yüksekti ki sürekli donmuş bir çorak arazi olarak kalıyordu. Geçit yoktu ve pek çok kaşifin girişiminden sonra terk edilmişti.

Haritaya baktım, hayatım boyunca bildiğimden daha büyük bir dünya görüyordum. Riviana Yıldızı kalın harflerle işaretlenmişti, kıyıda ve dağlardan uzakta sık bir ormandı. Mürekkeple işaretlenmiş başka yerler de vardı, Çorak Topraklar diye bir yer. Kurak Kumlar gibi bir çöl gibi görünüyordu, sadece sıradağların karşı tarafında. Gizli geçit kırmızı renkle işaretlenmişti, daha batıdan geçen bir çizgi. "Onları gökyüzünde göremiyoruz çünkü Beyaz Dağlar'ın ötesindeler."

KRAL TALON'UN KHAZMUDA İLE O TOPRAKLARI KEŞFETTİĞİNE EMİNİM.

"Evet, muhtemelen haklısın."

BU UZUN ZAMANDIR SAKLANAN BİR SIRDİ. BUNU NASIL KORUDUKLARINDAN EMİN DEĞİLİM.

"Acaba bunlar atalarımın köleleştirmeye çalıştığı ejderhalarla aynı ejderhalar mı... ve dağların üzerinden uçtular."

BELKİ.

"Sanırım Riviana Yıldızı'na gitmeliyiz. Ejderhalardan Kral Talon'u topraklarımızdan sürgün etmemize yardım etmelerini isteyelim."

TERK ETTİKLERİ TOPRAKLARIN İŞLERİNİ UMURSADIKLARINI SANMIYORUM.

"Denizin ötesindeki akrabalarınızın köleleştirilmesini umursayacaklarını mı sanıyorsunuz?"

OLABİLİR. YAPMAYABİLİRLER. EZİLMENİN NASIL BİR DUYGU OLDUĞUNU ANLADIKLARI İÇİN YAPABİLİRLER. ANCAK BASKIYI ANLADIKLARI VE ARTIK ÖZGÜR OLDUKLARI İÇİN TERAZİLERİNİ TEKRAR RİSKE ATMAK İSTEMEYEBİLİRLER.

"Evet."

YAPABİLECEĞİMİZ TEK ŞEY DAVAMIZI SAVUNMAK VE DİNLEMELERİNİ UMMAK.

Düşüncelerim karanlık gecelerde, soğukta kamp ateşinin karşısında, özel yatak odalarında ruhumu delip geçen siyah gözlere geri döndü. "Talon konusunda ne yapacağımdan emin değilim."

ANLAMI?

"Eğer ejderhalar bize yardım etmeyi kabul ederse, bu teknik olarak aynı tarafta olduğumuz anlamına gelir."

AMA HEDEFLERİMİZ AYNI DEĞİL.

"Yok mu?"

SANA YAPTIKLARININ INTİKAMINI ALMAK İSTİYORSUN, BU YÜZDEN ONUN ÖLMESİNİ İSTİYORSUN. AYRICA EJDERHALARI KURTARMAK İSTİYORSUN ÇÜNKÜ YAPILACAK DOĞRU ŞEY BU. O İSE SADECE AİLESİNİN INTİKAMINI ALMAK İSTİYOR.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Ona duyduğum öfkeye rağmen, Khazmuda ile birbirlerine karşı derin bir sevgi beslediklerini inkâr edemem. Ailesinin intikamını almak istediğini biliyorum ama Khazmuda'ya da yardım etmek istiyor. Ve ben onun ölmesini istemiyorum."

ZORUNDA KALACAKSIN. ÇÜNKÜ ONUN GİBİ DİKTATÖRLER ÖLDÜRÜLENE KADAR DURMAZLAR. ÖLDÜRÜLDÜKTEN SONRA

GÜÇ, ASLA BIRAKMADILAR. Inferno bana baktı, gözleri yüzüme kilitlenmişti.

Bakışlar çok fazla olduğunda, gözlerimi .

ONA KARŞI HİSLERİNİN KARMAŞIK OLDUĞUNU ANLIYORUM AMA ONU ÖLDÜRMEZSEN O SENİ ÖLDÜRECEK.

"Beni öldürebilirdi ama gitmeme izin verdi."

BU SEFER GITMENE İZİN VERDİ. AMA BU BİR DAHA OLMAYACAK. ÖFKESİ AYRILIĞINIZLA DAHA DA ARTACAK. DERLER Kİ MESAFE KALBI DAHA DA BÜYÜTÜR. AYNI ZAMANDA ÖFKEYİ DE DERİNLEŞTİRİR. ONA İHANET ETTİNİZ VE BU İHANET ILIKLERİNE KADAR İŞLEDİKÇE, ÖFKESİ DURDURULAMAZ BİR OT GİBİ BÜYÜYECEK. İSTER KABUL EDİN İSTER ETMEYİN, RESMEN DÜŞMANSINIZ.

Ateşe baktım, öfkenin ne kadar elle tutulur olduğunu, yüzümü tıpkı gerçek alevler gibi ısıttığını hatırladım.

Uzun bir sessizlik oldu. **SABAH RIVIANA YILDIZI'NA DOĞRU YOLA ÇIKALIM. GÖKYÜZÜNDE BİR KEZ DAHA EJDERHALARI GÖRECEĞİM İÇİN HEYECANLIYIM.**

"Evet... Ben de."

TALON

Khazmuda ve ben kaleye döndük.

Günler geçti ve hiç konuşmadık. Bana hitap etmeye çalışmadığından değil, ama zihnimi onunkinden, bu toprakları çevreleyen kayalık dağlara rakip olacak kadar kalın bir duvarla engelledim.

Zamanımı yalnız geçiriyordum, ya ocaktaki ateşin derinliklerine bakıyordum ya da yatakta tavana bakıyordum. Vahşi doğada geçirdiğim zaman bana evin lükslerini özletmişti ama olanlardan sonra iştahım kalmamıştı.

Tek yaptığım içmekti.

Yeterince zaman geçtikten sonra, nihayet zihnimin etrafındaki savunmayı indirdim, böylece Khazmuda isterse yaklaşabilirdi.

Zihnimi hissetmesi bir dakikadan az sürdü. ***Konuşmaya hazır mısın?***

Hayır. Ama söyleyeceğini bildiğim tüm saçmalıkları dinlemeye hazırım. Elimde bir içkiyle ateşin karşısına oturdum, üzerimde pantolonum vardı ve başka hiçbir şey yoktu, sevgilimin hayaleti hâlâ odada benimle birlikteydi.

Seni uyarmaya çalıştım ama dinlemedin.

O zaman devam et ve . Sana .

Sessizdi.

Söyle.

Khazmuda sessizliğin

geçmesine izin verdi.

Bardağımdan bir yudum aldım.

Biraz daha sessizlik oldu.

Neden gitmesine izin verdin?

Çünkü zorundaydım.

Neden? Boynuna bıçağı dayayan sendin.

Ama gücü olan oydu.

Nasıl yani?

Çünkü benimle geri ölmeyi tercih ederdi ve bunda ciddiydi. Gözlerindeki kararlılık gerçeğin ışığı gibiydi. Geçmişte itaatine layık olmayan erkeklere boyun eğmişti ve şimdi işi bitmişti. Bunu gözlerinde görebiliyordum, sakın yenilgiyi, kabullenışı. Onu öldüremezdim.

Sana ihanet etti.

Biliyorum.

Bana ihanet etti.

Seninle bir sorunu yok, Khazmuda. Sadece benimle.

Bu toprakları almanıza yardım eden bendim. Ben de aynı derecede sorumluyum.

böyle görmüyor. Onun nefreti sadece benim içindi.

Bunu en başından beri planlamıştı. Harekete geçmek için bekliyordu, biz ona bir ejderha verene kadar bekledi.

Bizi sırtımızdan bıçakladı. Onun için yaptığımız onca şeyden sonra, onunla paylaştığınız onca şeyden sonra bu ihanet affedilemez.

Sessizce alevleri izledim, parmaklarım soğuk cama sarılmıştı. *Yaptığı hoşlanmıyorum ama saygı duyuyorum.*

Khazmuda sessizleşti, şaşkınlığı her halinden belliydi.

O haklı. Ona yaptığım şey Barron'un bana yaptığının aynısı.

Sessiz kaldı.

Babasını ben öldürmedim, ama ... ve o da bunu biliyor. Teğmenlerime Kurak Kumlar'da çalıştırılmak üzere köle toplamalarını söyledim ve o da bu şekilde General Titan'ın rejimi altında esir düştü. Masumiyetini ve onurunu kaybetti... benim yüzümden. Bu topraklara gelmemiş olsaydım, mutlu ve yara almamış olacaktı. Babası yaşlandığında halkının kraliçesi olacaktı ama ben onun kalesini ateşle ve ölümler ordusuyla yok ettim. Anlamadığımı söylersem ikiyüzlülük etmiş olurum.

Khazmuda sessizliğe gömülmüş gibiydi.

Herkesten daha iyi anlıyorum.

Seni incittiğini söyleyebilirim.

Gözlerim bardağıma kaydı.

Hissedebiliyorum.

Kimseye güvenmemeyi uzun zaman önce öğrendim ve bu dersi unuttum. Bu benim hatam. Benden bir şeyler sakladığını biliyordum ama bunu görmezden gelmeyi seçtim. Dersimi tekrar aldım ve bu sefer unutmayacağım.

Bir süre sessizlik oldu.

Konuşma bitmiş gibiydi.

Ama sonra Khazmuda tekrar konuştu. **şimdi ne yapacağız?**

Teğmen Abernathy, Akrep Vadisi'nde göründüğünü bildirdi. İlk gideceği yerin orası olduğunu biliyordum. Ama bence eski evini ve babasının mezarını ziyaret etmekten daha fazlası içindi. Artık babasının ejderhalarla bağlantısı olduğunu bildiğine göre, muhtemelen bilgi aramak için geri döndü... Çünkü nereye bakacağını biliyor.

Öyle mi düşünüyorsun? Tanıştığımızda ejderhalar hakkında bir şey bildiğine dair hiçbir belirti vermedi, hediye de bile.

Samimiydi. Babasının bu bilgiyi onunla paylaştığından şüpheliyim çünkü o çok küçüktü. Ama eminim ki gizli saklı yerlerini onunla paylaşmıştır.

O zaman onu takip etmeliyiz... ama muhtemelen şimdiye kadar çoktan Akrep Vadisi'nden ayrılmıştır.

Nerede olduğunu bilmek için onu takip etmemize gerek yok.

Bilmiyor muyuz?

Hayır. Başka bir fikrim var.

Bahamut. Ateşin önündeki koltuğa oturdum ve onun havadan gelmesini bekledim. Emrime tek cevap alevlerin çıtırtısı ve onu çevreleyen sessizlik oldu. Dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı.

Sonra gözümü kırptım ve işte oradaydı.

Diğer koltuğa oturmuş, bir bileğini karşı dizine dayamış, kendi yatak odasıymış gibi rahat etmeye çalışıyordu. "Yatağa attığın mahkûm ilk fırsatta sana ihanet etti... Ne sürpriz ama." Yüzünde bilmiş bir ifadeyle bana bakmadan önce bir süre alevlere baktı.

"Onun kim olduğunu biliyordun."

"Tabii ki. Her şeyi biliyorum."

"Beni aydınlatmış olsaydınız bu önlenebilirdi."

Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ve sen de bunu biliyorsun. Ve sana daha önce de söylediğim gibi, yaşayanların hayatlarına karışmam."

"Benimkine müdahale ettin."

"Hayır. Bana geldiğinde benimkine müdahale ettin. Tarihi yeniden yazmayalım." Tekrar ateşe baktı. "Ne arıyorsun?"

"Senden bir şey istiyorum."

Dönüp tekrar bana baktı. "Sana zaten her şeyi vermedim mi?"

"Vermek, karşılığında hiçbir şey almadığınızı gösterir ve ikimiz de bunun ağır bir bedeli olduğunu biliyoruz."

"Yaşayanlara karışamayacağımı

söylemiştim." "Senden bunu istemiyorum."

"O zaman ne arıyorsun?"

Kollarımı kolçakların kenarına dayamıştım, ateş çıplak göğsümü ısıtıyordu. Bu sahneyi izleyen biri beni yanımdaki tanrıyla değil, ateşle konuşurken görebilirdi. "Geçici olarak yeraltı dünyasının tanrısı olmam gerekiyor."

CALISTA

Inferno, Beyaz Dağlar'ın üzerinden uçtu ve sonra evden hiç olmadığım kadar uzaklaştım. Dağlar iddia ettikleri kadar tehlikeliydi. Sadece yüksek değillerdi, aynı zamanda derindiler, sıradağlar kuzeye doğru fersahlarca uzanıyordu, zirveleri karla kaplıydı, hava soğuktu ve ciğerlerime acı veriyordu.

Ama çok güzeldi.

Açık bir günde güneş parlıyordu, altındaki kar parlak güneş ışığını gökyüzündeki yıldızlar gibi yansıtıyordu. Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve gözlerimi yakıyordu ama bir ejderhanın sırtında olmanın verdiği heyecandan asla bıkmayacaktım.

Önümdeki çiviye tutundum ama Inferno ne zaman vites değiştirse ya da yavaşlasa vücudumun öne doğru eğildiğini hissediyordum ve eğer sarsıntı çok şiddetli olursa kendimi kolayca boynumdan ya da yüzümden bıçaklayabilirdim. Yakında bir eyer yapmamız gerekecek.

ELFLER BİLECEK.

Khazmuda'da sivri uçlar yok.

HER EJDERHA FARKLIDIR. İKİ PUL AYNI DEĞİLDİR.

rengine bayıldım. Ne kadar güzel bir renk.

GÜZEL Mİ?

Yani... canlı ve ayırt edici.

BU DAHA İYİ.

Dağları aştık ve dünyanın düzleştiğini, toprağın yeşil ve gür olduğunu gördük. Doğuya doğru arazinin nasıl değiştiğini, yeşilin nasıl solup sarımsı kahverengiye dönüştüğünü görebiliyordum. Orası Çorak Topraklar olmalı.

EVET. HARITAYA UYUYOR.

Bu da Riviana Yıldızı'na yaklaştığımız anlamına geliyor. Şimdiye kadar bildiğim tek şey bizim topraklarımızdı ve şimdi ne kadar küçük olduğunu anlıyorum. Burası insanlar tarafından iskân edilmemiş gibi görünüyor... ama çok daha büyük. İnsanlar dağa tırmanabilseydi hayatlarımız ne kadar farklı olurdu merak ediyorum.

ELFLER TARAFINDAN YÖNETİLECEKLERDİ YA DA ELFLER ONLAR TARAFINDAN YÖNETİLECEKTİ.

Öyle mi düşünüyorsun?

BİLİYORUM. İKİ İRKİN BARIŞ İÇİNDE VAR OLMASI MÜMKÜN DEĞİL.

Talon kendi halkıyla sizinkilerin barış yaşadığını söyledi.

TA KI BİZ KADAR.

Saatlerce uçtuk, dağlar arkamızda kaldığı için hava artık daha sıcaktı ama yine de gözlerimi yaşartıyordu.

Sanırım bu kadar. Ağaçlarla dolu bir orman göründü, yemyeşil gölgeliklerin ötesinde hiçbir şey görünmüyordu. Gökyüzünde tek bir ejderha bile görmediğimizi fark ettim. Khazmuda'nın türüyle dolu olmasını bekliyordum, parlak pulları gün ışığında parlıyordu. Rüzgârda kükreyen güçlü kükremeler. Kayaların üzerinde uyuyan ve güneş ışınlarını emen ejderhalar.

HAKLISIN. VE BU ORMAN BENİM TÜRÜM İÇİN ÇOK SIK.

Sence babam yanılıyor muydu?

BELKİ DE O MEKTUP YAZILDIĞINDAN BERİ BAZI ŞEYLER DEĞİŞMİŞTİR.

Ne gibi?

**BİRİSİ ELSE FETHEDİLDİ THE ELVES VE
EJDERHALAR.**

Bu imkansız görünüyor.

**BUNUN DAHA ÖNCE DE OLDUĞUNU GÖRDÜM. VE YINE
OLACAK.**

Ne yapacağımı bilmiyorum. Sana bir şey olması riskini göze alamam.

BEN DE SENİ RISKE ATMAK İSTEMİYORUM, CALISTA.

Haritada işaretli ormandan birkaç fersah uzakta bir iniş için aşağı indik. Ejderhadan indim ve saatlerce hareketsiz oturduktan sonra nihayet kendi ayaklarımın üzerinde durabildim. Bir süre volta attım, gergin kaslarımın gevşemesine izin verdim. "Nispeten konuşmak gerekirse, burası ile Akrep Vadisi arasındaki mesafe o kadar da büyük değil... en azından kuş uçuşu."

ÖYLE DEĞİL.

Orman uzaktan görünüyordu ve ben de birilerinin bana bakıp bakmadığını merak ederek ağaç baktım. Durduğum yerden sessiz görünüyordu, hiçbir nöbetçi kulübesi görünmüyordu. Eğer orada elflerin yaşadığını bilmeseydim, sadece ıssız bir orman olduğunu düşünürdüm. "Yalnız gideceğim... ve ne bulduğumu sana bildireceğim."

Inferno kocaman kafasını çevirip bana baktı. **EĞER İZLEYEN BİRİ
VARSA, BURADA OLDUĞUMU ZATEN BİLİYOR.**

"Ama seni bu mesafeden yakalayamazlar. Sen benden çok daha değerlisin, Inferno."

KATILMIYORUM, CALISTA. BANA KALBININ İYİLİĞİNDEN DOLAYI YARDIM ETMEK İSTİYORSUN, DİĞER İKİSİ GİBİ BENCİLCE BİR ART NİYETLE DEĞİL.

"Açıkçası ben de en az bencilim."

Inferno uzun süre bana baktı, kırmızı gözleri düşünüyordu. **NASIL YANI?**

Kendime itiraf etmek istemediğim için neredeyse söyleyemiyordum. "On yıldır ilk kez özgürüm. Ama gidecek hiçbir yerim ve görececek kimsem yok." Ailem ölmüştü. Evim yıkılmıştı. "Başka bir amacım yok."

KALBİNİ TANIYORUM VE DOĞRU YERDE OLDUĞUNU BİLİYORUM.

"Krallığımı geri almak ve onu yok eden adamı kovmak istiyorum. Bunu yapmak için de ejderhalara ihtiyacım var, yani ben de en az onun kadar kötüyüm. Farklı olduğumuzu sanıyordum ama aynı kişi olduğumuzu fark ediyorum."

Beni izlemeye devam etti, gözlerinde sempati vardı.

"Bana benim iyi, onun kötü olduğunu söyleyemezsiniz, çünkü biz biriz ve aynınız."

Inferno hiçbir şey söylemedi.

Benimle tartışmasını beklemiyordum, ortada dayanacak bir temel yokken olmazdı. Ejderhaları önemsiyordum, Khazmuda ve Inferno'yu önemsiyordum ve onların tüm göklerde özgür olmalarını istiyordum ama tacımı istiyordum. Talon'dan intikamımı almak istiyordum. "Ormana gireceğim ve bulduklarımı rapor edeceğim. Eğer güvenliyse, sana haber veririm. Ve eğer değilse..."

ONU YAKIP KÜL EDECEĞİM.

İnsanlar tarafından dokunulmamış gibi görünen arazide yürüdüm. Atların ve arabaların izleri yoktu, toprakta gelip geçenlerin ayak izleri yoktu, arazinin iskân edildiğine dair hiçbir işaret yoktu. Dağların diğer tarafındaki gibi soğuk değildi, sert sıcaktı, hafif nemliydi.

Ormana yaklaştıkça büyüklüğünü daha iyi fark ettim. Sadece fersah olarak değil, yükseklik olarak da. Ağaçlar evde bildiklerimden daha uzundu, çok daha uzun. Gölgelik o kadar yüksekti ki tepesini görmek zordu. Konsolide ve sık olduğundan, güneş ışığının orman zeminine değmesi pek mümkün görünmüyordu.

Yaklaştıkça açık arazinin yerini ağaçlar aldı ve ağaç sınırına yaklaştıkça daha da sıklaştılar. Kuş sesleri daha da yükseldi, binlercesi ağaçların dallarında cıvıldıyor, hepsi farklı şarkılar söylüyordu, bu yüzden bir müzik kakofonisiydi.

Ağaçların arasından gölgeye doğru baktım ve ormanın zeminindeki beyaz çiçekleri gördüm. Bizim oralarda da ormanlar ve ağaçlar vardı ama buradakilerden farklıydılar. Kuzey tarafında yosun tutmuş çamlar, yerde çam kozalakları ve taşlar vardı. Ama burada yapraklar daha açık yeşil, gövdeler daha soluk renkteydi. Her yerde çiçekler vardı, kuşlar güzel dünyalarını övüyorlardı.

Daha önce hiç bir şey görmemiştim.

Ormana adım attım ve o müzik devam etti, kuşlar her yerdeydi, ağaçların tepesinde, gölgeliklere doğru o kadar uzaktaydılar ki yüz hatlarını ayırt edemiyordum. Çalıların ve çiçeklerin arasından ilerledim ve sonra önüme bir kuş kondu.

Turuncu ve sarı renkte kocaman bir gagası, siyah bir vücudu ve zeki gözleri vardı. Bana bakarken başını sağa sola eğdi, oraya ait olmadığını biliyormuş gibi beni ölçüp biçti. Sonra zıpladı ve uçmadan önce kocaman gagasından yüksek bir ses çıkardı.

Ormanın içine doğru ilerlemeden önce onun gidişini izledim.

NE GÖRÜYORSUN?

Çok güzel bir yer. Yemyeşil, bir sürü kuş var.

KİMSEYİ GÖRMÜYOR MUSUN?

Sevimli bir kuş merhaba dedi ama hepsi bu kadardı.

DIKKATLİ OLUN.

Yapacağım. Ormanın derinliklerine doğru yolculuğuma devam ettim, gölgelikteki küçük açıklıklardan gelen orman zeminindeki güneş ışığı parçalarını gördüm. Gölge daha serindi ama sıcak güneşten kurtulmak için iyi bir fırsattı.

Uzun bir süre yürüdüm, ormanın derinliklerine doğru ilerledim ve aynı ağaçları ve çiçekleri tekrar tekrar gördüm. Kuşlar sabit kalmış, gölgelikleri evleri olarak benimsemişlerdi. Burası o kadar büyüktü ki, elfler burada yaşıyor olsa bile içeride kimseyi bulup bulamayacağımı merak ediyordum. Inferno'nun zihnini hissedemezsem ve ağaç sınırına giden yolu bilemezsem kaybolmak kolay olurdu.

Tam ormanın sakinliğini takdir ediyordum ki gözümü kırptım ve her şey değişti.

"Dur."

Dört bir yanıma sarılmıştı, ağaçların ve kayaların arkasındaki gizli yerlerinden askerler çıkıyordu. Siyah pelerinli koyu yeşil zırhlar giymiş askerlerin bazılarının kılıçları hazırda ama çoğunun okları açıkta kalan boynuma yönelmişti.

Durdum ve ciğerlerimin donduğunu hissettim. Kalçamda bir kılıç vardı ama ona uzanmadım. Bunun yerine, barışçıl niyetimi göstermek için ellerimi kılıcımın kabzasından uzakta hafifçe kaldırdım. "Benim adım Calista Laurier. Babam Akrep Vadisi'nin Kralı Laurier'di. On yıl önce Ölüm Kralı topraklarımızı kendi toprakları olarak talep ettiğinde öldürüldü.

Babam bana bir mektup ve beni Riviana Yıldızı'na yönlendiren bir harita bıraktı ben de bu yüzden buradayım." Ellerim havada kaldı, bana ok doğrultmayan ya da kılıcını elinde tutmayan tek kişi olduğu için sorumlu gibi görünen askere . Zırhı diğerlerinden farklıydı, daha ağırdı ve göğsüne çiçeklere benzeyen madalyalar iliştirilmişti. Koyu renk saçları vardı, gözlerinin kenarlarında benden onlarca yaş büyükmüş gibi kırışıklıklar vardı, ama kaslıydı, boynundan yukarı doğru kordonlar uzanıyordu ve gözlerinde Talon'unkiyle aynı otorite vardı.

Beni süzmeye devam etti, yeşil gözleri yüzümü delip geçti. Ben de ona baktım ve bir şey söylemesini bekledim. "Kimsin sen?"

Bir elini hafifçe kaldırdı ve askerler hemen yaylarını indirip kılıçlarını kınlarına geri koydular.

"Sen kral mısın?"

Aramızda sadece bir metre kalana kadar yaklaştı. "Riviana Yıldızı'nda kral yoktur. Son bin beş yüz yıldır tahtta oturan, gelmiş geçmiş en güçlü ve en güzel olan Kraliçe Eldinar'a hizmet ediyoruz. Ona hizmet etmek bir onurdur."

"Eğer kabul edilsem onunla tanışmayı çok isterim."

"Yalnız mısın?" Gözleri, çekmediği kılıcın kenarı gibi keskin kaldı.

"Evet, yalnızım." Inferno ormandan fersahlarca uzaktaydı, bu yüzden kendimi yalnız sayıyordum.

Arkasını dönmeden önce bir süre daha beni izledi. "Beni takip edin. Bu uzun bir yolculuk."

Saatlerce sessizce yürüdük, kaslı insan önden giderken diğer elfler arkadan beni kuşattı. Elfler ve insanlar

zorlukla ayırt edilebiliyorlardı. Görebildiğim tek gerçek fark tenleriydi. Elflerin ciltlerinde bir parıltı vardı, o kadar lekesizdi ki cam gibi görünüyordu, sonsuza dek gençti. İnsan ise zamanın yavaş yavaş tahrip ettiği bir görünüme sahipti. Gözlerinin etrafında çizgiler, yanaklarında bir çukurluk, saçlarında gri lekeler vardı.

GÜVENDE MİSİNİZ?

Evet. Askerlerle karşılaştım ve şimdi beni Riviana Star'a götürüyorlar.

SANA ZARAR VERDİLER Mİ?

Bana dokunmadılar. zapt etmeye ya da dirseğimden tutmaya çalışmadılar. Başka birinin topraklarında hiç görmediğim kadar saygıyla karşılandım. Beni kraliçelerine götürüyorlar, Kraliçe Eldinar'a.

BENDEN BAHSETTİLER Mİ?

Hayır. Yalnız olup olmadığımı sordular, ben de evet dedim.

UYANIK KALIN.

Her zaman. "Ormanınız çok güzel."

Arkasını dönmedi. "Orman bizim değil. Biz insanların yaptığı gibi mülkiyete inanmıyoruz."

"Sen bir insansın." Bir kaşımı kaldırdım.

Aniden durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Diğer herkes de onun hareketleriyle senkronize olarak durdu.

Ona tekrar bakmadan önce etrafıma göz gezdirdim. "Seni kırmak istememiştim."

"O zaman belki de konuşmamalısın." Tekrar ilerledi, pelerini arkasında dalgalanıyordu, varlığı o kadar seçkindi ki

Bana Talon'u hatırlattı, sadece içinde bulunarak bir odanın atmosferini değiştirmesi.

Yürüyüşümüze devam ettik, birkaç saat daha geçti. Kısa molalar verdik, mataramdan su içtim ama hiç yiyecek yoktu. Yakındaki çalılıklarda böğürtlen var gibi görünüyordu ama onların izni olmadan ormanlarından bir şey almaya cesaret edemedim. İzin istemek de istemedim, çünkü bu onları da rahatsız edebilirdi.

Riviana Star'a yaklaştığımızı anladım çünkü sesler değişmişti. Ağaçların tepesindeki kuşların cıvıltısını duymak yerine müzik duyuyordum. Hafif, ruhani bir ses, arplar ve telli çalgılar. daha da yükseldi ve sonra bir uğultu duydum, duyulabilir ya da titreşimsel bir uğultu, hangisi olduğunu anlayamadım. "Bu müzik... geliyor?"

"Riviana-ormanın kalbi."

"Sizin şehrinizden geldiğini düşünmüştüm. Demek istediğim, elflerden mi geliyor? Çünkü aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyor-"

Durdu ve bana döndü, gözlerinde kızgınlık vardı. "Riviana ormanımızın merkezindeki ulu ağaçtır. Gücümüzün, uzun ömürlülüğümüzün ve saflığımızın kaynağı. Duyduğun müzik bizden değil, ondan geliyor." Tekrar öne döndü ve devam etti.

Müziğin bir ağaçtan geldiğini mi? Sorularım vardı ama onları sormayacak kadar akıllıydım. Merkeze ulaştığımızda ağaçlar seyrelmeye başladı, gövdeler arasında daha fazla boşluk, daha az orman ve daha çok açıklık. Sonra ana patikaya ulaştık ve Riviana Star şehri görüldü - ağaç dalları arasında evler, dallardan sarkan parlayan fenerler, ön tarafına dikilmiş heykellerle ağaçların arasında yükselen bir kraliyet yapısı, açık avucunda bir kelebek tutan uzun saçlı bir dişi elf, eli kılıcının kabzasında, daha önce gördüğüm kuşlardan biri omzuna tünemiş, uzun ve gururlu duran, kral zırhı giymiş bir adam.

Müzik artık daha yüksekti ama bunaltacak kadar yüksek değildi.

Gözlerim, görmeden önce hayal bile edemeyeceğim bir yerin görüntüsünü aldı. Patikalardan aşağı baktım ve şehrin uzaklara doğru uzandığını, elflerin ürünlerini ve temel ihtiyaçlarını almak için toplandıkları bir pazar gördüm. Kadınların hepsi koyu zeytin yeşili elbiseler giymiş, saçlarında farklı çiçek aranjmanları vardı. Erkekler koyu renk pantolonlar ve koyu renk gömlekler giymiş, uzun boylu ve zayıftı.

Başka bir yere o kadar uzun süre baktım ki izimi kaybettim ve bir kolun beni tekrar hizaya getirmek için tuttuğunu hissettim. Tekrar ileriye baktığımda insanın arkasındaydım, heykellerin olduğu, duvarları sarmaşık ve çiçeklerle kaplı kraliyet yapısına doğru ilerliyordum. "Bu çok güzel." Vahşi toprakların güzelliğini görmüştüm, hatta Kurak Kumlar'ın ıssızlığını takdir etmişim, güçlü bir ejderhanın kudretli pullarını görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim. Huzur... Onu tenimdeki yağmur damlaları gibi hissedebiliyordum.

Adam merdivene doğru ilerlerken beni görmezden geldi. Bana oraya kadar eşlik eden elfler dışarıda heykellerin yanında kaldılar, böylece yolumuza yalnız devam edebildik.

Bu sefer, ilerlemeden önce benim de onun tarafına geçmemi bekledi. Tıpkı Talon'un yaptığı gibi sırtında ağır bir kılıç vardı, ayrıca bir yayı ve ok sadağı da vardı. Kalçasında başka bir kılıç daha vardı, bir barış yerinde savaş için giyinmiş bir adam.

Binaya girdik ve iki tarafa yerleştirilmiş muhafızların yanından geçerek başka bir merdivenin bulunduğu bir salona girdik; taht en üstte yer alıyordu. Duvar boyunca açık pencereler vardı, dışarıyı içeriden ayıran cam yoktu, böylece sarmaşıklar dışarıda olduğu gibi içeride de büyüye biliyordu. Bu sayede odaya doğal ışık giriyor, doğal ışık kraliçeyi ruhani bir ışıltıyla kaplıyordu.

Ona baktım ve ne şaşırdım.

Gerçekten de gördüğüm en güzel kadındı; uzun sarı saçları beyaz çiçeklerden bir taç şeklinde örülmüştü, teni kar rengindeydi ve gözleri okyanus ve buz rengindeydi. Beyaz bir elbise giymişti, kumaşına çiçekler dikilmişti, kolları kollarından bileklerine kadar uzanıyordu. Sandalyenin arkasına değmeyen mükemmel bir omurgayla oturuyordu ve ayak bilekleri yere dayandığında çaprazdı, güzel elbisesi etrafına yayılıyordu.

Nadiren sinirlenirdim ama o sesimi kaybetmeme neden oldu.

Beni oraya götüren adam öne çıktı ve kraliçesine baktı. "Size Riviana Yıldızı Kraliçesi Eldinar'ı takdim ediyorum." Bakışları bana dönmeden önce saniyelerce oyalandı. "Eğilin."

"Elbette." Hayatımda hiç eğilmem istenmemiştir. Başkentte Kral Theodore'un önünde eğilmemiştim ve kimse babamın önünde eğilmemiştir. Talon'un önünde eğildim... ama farklı bir şekilde. Kraliçe Eldinar'ın önünde eğildim ve kendimi bir kez düzeltmeden önce pozisyonumu saniyeler boyunca korudum. "Ormanınız çok güzel... tıpkı sizin gibi."

Elleri kolçakların üzerindeydi ve aynı sertlikle beni izliyordu, beni bir dosttan ziyade bir düşman olarak görüyordu.

Sınırlarına davetsiz geldiğimi ve herkesin tedirgin olacağını hatırlamaya çalıştım.

Adam tekrar konuştu. "Bu Calista Laurier, Akrep Vadisi'nden Kral Laurier'in kızı. Ormanımızın yerini söylediği için buraya yolculuk yaptı. Yine de neden olduğundan emin değilim." Ellerini arkasına götürdü ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Yalnız gelip gelmediğini sordum, evet dedi ama onu kırmızı bir ejderhanın sırtından çıkarken gördük. O yüzden sözlerine dikkatle yaklaşın."

Gözlerim tekrar ona dikildi. "Yanımda duran kırmızı bir ejderha görüyor musun? O zaman evet, *yalnızım*."

"Yine de bunu ifşa edebilirdiniz."

"Bana adını bile söylemedin, o zaman neden sana hayat hikâyemi anlatmak zorundayım?" Tersledim.

"Yabancı bir ülkede düşman değil de müttefik olarak tanınmak istiyorsanız, şeffaf olmanız akıllıca olacaktır." Bu kez kraliçe konuştu; sesi güçlü ve otoriterdi ama aynı zamanda saçlarındaki çiçekler gibi yumuşaktı.

"Senin müttefikin olduğumu kanıtladım," dedim. "Sana babamın öldüğünü ve bana bu bilgiyi verdiğini söyledim."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi adam. "On yıldır Akrep Vadisi'nden uzaktasın, yani bağlılığın bilinmiyor."

"On yıldır ortalıkta olmadığımı nereden biliyordun?" Yanımdaki adamı tarttım ve onun kraliçenin bir askerinden daha fazlası olduğunu fark ettim.

"Topraklarınızda casuslarımız var," dedi Kraliçe Eldinar.

"O halde Ölüm Kralı'nın kendi adına topraklarımızı fethettiğini ve senin hiçbir şey yapmadığını biliyorsun." Onu şahsen sorumlu tutarak ona baktım. "Babam yerinizi gizli tutmak için öldü ve siz hiçbir şey yapmadınız. Sen benim müttefikliğimi sorguluyorsun ama şimdi ben de seninkini sorguluyorum."

Gözleri hafifçe kısıldı.

Adam benimle tekrar konuştuğunda öfkesi önlenemezdi. "Kraliçemle bir daha böyle konuşursan, sana bu topraklardan bizzat ben eşlik ederim."

Kraliçe ona bakmadı, gözleri hâlâ bendeydi. "Baban yükümlülüğünü yerine getirdi ve bunun için ona sonsuza dek minnettarız. O bizim davamıza, ejderhaların insanların açgözlülüğünden korunması gerektiğine inanıyordu. Ölüm Kralı'na meydan okumak için kendimizi ifşa etmemiz ve sırrımızı riske atmamız gerekecekti. Babanıza ve halkınıza olanlar üzgünüm ama yapabileceğimiz bir şey yoktu."

"Yani on yıldır burada mı oturuyorsun?" diye sordum. "Günlük hayatınıza devam mı ediyorsunuz? Çünkü o süre boyunca Kurak Kumlar'da bir köleydim, yozlaşmış bir generalin parmağı altındaydım ve sonra bir tutsaktım

Ölüm Kralı'nın kendisine. Siz burada oturup hiçbir şey yapmazken, ben tarifsiz bir zulme maruz kaldım."

Kraliçe sessizleşti. Adam

hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik ağır bir şekilde asılı duruyordu, o kadar ağırdı ki, henüz alacakaranlık olmasına rağmen güneş kaybolmuş .

Kraliçe kendini toparladı. "Ölüm Kralı'ndan kaçtın mı?" "Evet."

"Nasıl?" Sesi şimdi daha güçlüydü, omurgası daha dikti.

Birkaç cümle için fazla karmaşıktı. "Kaçtım."

"Güçlü bir kırmızı ejderhaya komuta ederken Ölüm Kralı'ndan kaçamazsın," dedi. "Khazmuda'nın sırtında seni avlayacak ve bu da onu doğrudan buraya getirecek. Babanın korumaya çalıştığı şeyi ifşa ettin. Buradan gitmelisin."

"Benim için gelmeyecek-"

"O ejderhayı ele geçirene kadar durmayacak," dedi kraliçe.

Şimdi bunların hiçbirini paylaşmamış olmayı diliyordum. "Benim için gelmeyeceğini söyledim."

"Neden?" Şimdi adam konuştu. "Neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü..." İlişkimizi anlatacak hangi kelimeyi bulabilirim ki? "Çünkü gitmeme izin verdi."

"Gitmene izin verdi." Kraliçe sanki cümleyi yüksek sesle söyleyince daha anlamlı olacakmış gibi kelimeleri yavaşça tekrarladı.

"Peki neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu. "Elinde onu daha da güçlü kılacak bir şey varken mi?"

Aradığı cevap bende yoktu. Doğruyu söylemek gerekirse, gitmeme neden izin verdiğini ben bile bilmiyordum. Kılıcı boynuma dayamıştı ve onu omuzlarımdan çekip alabilirdi ama Khazmuda'ya binip gitmişti. "Ona boyun eğmektense ölmeyi tercih edeceğimi söyledim, bu yüzden başka seçeneği yoktu."

"Bu soruyu yanıtlamadı," dedi adam. "Seni öldürebilir ve ejderhayı alabilirdi. Neden böyle bir merhamet gösterebilir ki?"

Köşeye sıkışmıştım ve gerçek dışında kaçacak hiçbir yerim yoktu.

Ama kraliçe bunu daha önce anladı. "Çünkü sen onun tutsağından daha fazlasıydın." Bu basit bir ifadeydi, artık bir sorgulama değildi ve bakışları beni yakıp geçti. "Şimdi anlıyorum."

Adam elleri arkasında kraliçesine baktı.

"Ama bu yine de sizi bizim için büyük bir tehlike haline getiriyor," dedi. "Size gösterdiği merhametin aynısını bize de göstereceğinin garantisi yok. Nerede olduğunuzu öğrenmeden önce buradan ayrılmanız şart. Aranızdaki ilişkinin henüz bitmediğinden şüpheleniyorum."

"Bitti-"

"Asla bitmez, çocuğum."

Birdenbire boynumda attığını, tenimin kızardığını hissettim. "Ona düşman olduğumuzu, krallığımı geri alacağımı ve onu bu topraklardan kovacağımı söyledim. Bunun her şeyin bittiği anlamına geldiğine eminim."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" Başını hafifçe eğdi, gözleri buz gibi bakıyordu.

"Bu yüzden buradayım, çünkü yardım edebileceğinizi düşündüm."

"Ölüm Kralı'nı yenmene yardım etmek mi?" diye sordu kuşkuyla. "Caelum Yemini'ni bozan ve ölüleri diriltten adam mı? Kendi çıkarları uğruna her şeyi göze alan adamı mı?"

sizin ve bizim gibi insanlara neden olur? Bir şekilde kara bir ejderhanın sonsuz sadakatini kazanmış olan adam mı? Hayır, sana yardım etmeyeceğiz."

Hayal kırıklığı bir yaban arısının iğnesi gibi battı. "Bu bir kraliçenin söyleyeceği korkakça bir şey-"

Adam bıçağını yıldırım hızıyla açtı ve tam boynuma dayadı.

"Ezra."

Kılıcı bir kez daha kınına sokmadan önce sallandı.

Hayal kırıklığımın yerini güçlü bir acı aldı. Dönüp beni buraya getiren adama, babama belli belirsiz benzeyen adama baktım; içinde bulunduğum durum dikkatimi dağıttığı için göremediğim bir bağlantıydı bu. "Sen benim amcamsın... ve bana kılıcını mı kaldırıyorsun?"

Bana hiç şefkat göstermeden baktı. "Aynı kandanız ama bu aynı insanlar olduğumuz anlamına gelmez."

Acı yoğunlaştı. Tanıştığımızda ondan ne emin değildim ama kesinlikle bundan daha fazlasını bekliyordum.

"Gerçeğini öğrenene kadar, seni kendim gibi kucaklayamam." Ezra özür dilemeden bana baktı. "En son karşılaştığımızda küçük bir çocuktun, yani bana kalırsa yabancıyız."

Uzun zamandır, on korkunç yıldır tek başımaydım ve benden esirgenene kadar ailevi bir bağı ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Bu bana gösteremeyeceğim kadar acı veriyordu. "Eminim babam bunu duyduğuna memnun olacaktır." Gözlerimi kraliçeden ayırmadım, böylece babamın bana bakan gözlerini görmek zorunda kalmayacaktım. "Ölüm Kralı'yla geçirdiğim süre boyunca ejderhaları aramaktan vazgeçmedi. Onları bulana kadar durmayacak. Bu yıllar, on yıllar ya da daha uzun sürebilir ama seni temin ederim, bir yolunu . Onun gücünü söndürmek için proaktif olmak, siz uyurken kapınıza gelmesine izin vermekten daha iyidir."

Kraliçe bana baktı, parmakları kolçağa vurmaya başladı.

"Bana hikayesini anlattı... ailesinin yakın bir düşmanı tarafından öldürüldüğünü ve intikamını almaya kararlı olduğunu söyledi. Bu tür hırs zamanla kaybolmaz, o da öyle. Ölümsüz olduğundan şüpheleniyorum ama tam olarak emin değilim."

Sessiz kaldı, gözleri benimkilere yapışmıştı ve kırpıyordu. "Yani planın onu yenmek ve ardından krallıkları kendin için güvence altına almak mı?"

"Başkenti Kral Theodore'un varislerine geri verirdim... eğer hala yaşıyorlarsa... ve sonra ailemin nesiller boyu yönettiği Akrep Vadisi'nin tacını alırdım. Artık bir büyücü tarafından kontrol edilmeyen bu dünyaya barış geri dönecektir."

Parmakları davul çalmaya devam etti. "O zaman ejderhaları ona karşı kullanmak niyetindesin."

"Başka bir yol göremiyorum." Elflerin binlerce askeri olabilirdi ama Talon üzerine bastığı her topraktan bir ordu çıkarabilirdi. Normal yollarla yenemeyeceği kadar güçlüydü.

"O zaman senin de ondan bir farkın yok... birinden."

Kaşları çatıldı.

"Ejderhalar kullanılmamalıdır. Onlara saygı duyulmalıdır."

"Ben olsam onları *kullanmazdım*. Onlardan yardım isterdim ve onlar da yardım etmeyi seçebilirlerdi."

"Peki sana neden yardım etsinler?"

"Çünkü o gittiğinde topraklarımızda özgürce uçabilecekler. Onları bir daha asla boyunduruk altına almayacağız."

"O *gittiğinde*..." Söylediklerimi düşünürken gözleri başka yöne kaydı. "Onu bir kez bile ölü olarak tanımlamadığınızı fark ettim, sadece gitmiş ve yenilmiş."

Yutkundum.

"Çünkü onu öldüremezsin."

"Her şey kan dökülerek bitmek zorunda değil-"

"Ölüm Kralı'nın sürgüne gönderilerek yenilgiye uğratılacağı bir senaryo yok. Hırsının amansız olduğunu kendiniz söylediniz. Bu çılgın adamı ve bitmek bilmeyen öfkesini durduracak tek şey ölümdür. Yardımımızı talep ediyorsunuz ama kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya isteksizsiniz."

"Anlattığın kadar kötü biri değil-"

"Size yaptığı tüm korkunç şeyleri anlattınız, ama şimdi o kötü değil mi?"

"Bundan daha karmaşık-"

"Bağlılığınız karmaşık," dedi basitçe. "Açık olan tek şey bu."

İşler beklediğimden çok daha kötüye gitmişti. "Kırmızı ejderhanın adı Inferno. Güney Adaları'ndan, Ölüm Kralı'nın geldiği yerden. Onun türü Ölüm Kralı'nın ailesini öldüren adam tarafından esir alındı. O ejderhalar hâlâ esir ve o da diğer ejderhalardan yardım istiyor. Ölüm Kralı'nı yenmeme yardım etmek istemiyorsan, sorun değil. Bunu kendim yaparım. Ama lütfen ona yardım edin."

Bana soğuk bir şekilde baktı. "Birçok isteğiniz var."

"Reddinizi kabul ediyorum ama onun ricasını reddetmeyin. Babam sizin Thalian'ın Koruyucuları olduğunuzu söyledi. Thalian ejderhaların ülkesi olmalı çünkü bu ormanla sınırlı kalmalarına imkan yok. Dışarıda yardımınıza ihtiyacı olan daha çok ejderha var. Onlar da özgür olmayı hak ediyor."

Gözleri bana dönmeden önce Ezra'ya kaydı. "Kalan özgür ejderhaları riske atamayız. Halkınızın elinden yeterince acı çektiler. Biz onların barışını koruyoruz ve korumaya devam edeceğiz."

Yaptığım her talep geri çevrilmişti ve öz amcam beni bir yabancı olarak görüyordu. Görevimde başarısız olmuştum ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Yenilgi çökerken gözlerim yere kaydı. Ama sonra Inferno'yu düşündüm, tıpkı benim gibi yalnızdı. "Eğer bana yardım etmeyeceksen ya da ejderhalardan yardım istemeyeceksen, en azından Inferno'yu Thalian'a, kendi türünün arasında özgür bir hayat yaşayabileceği yere götürebilir misin?" Tek arkadaşımı kaybedecektim ve gerçekten yalnız kalacaktım, diğer tarafa giden gizli geçidi bulana kadar dağın bu tarafında sıkışıp kalacaktım ama yine de geri dönmek için ne gibi bir sebebim olduğundan emin değildim.

Gözlerindeki hançerler yavaşça geri çekildi ve düşmanlığı uçuşan bir bulut gibi geçti. "Inferno ile mi birleştin?"

"Evet."

"Ve sen de onunla birleşmez miydin?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden söyledim.

"Güçlerinizi ve ölümsüzlüğünüzü kaybedersiniz," dedi. "Bunu anlıyor musun?"

"Onunla sonsuza dek kaynaşmayı hiç beklemiyordum. Görevimiz bittiğinde yollarımızı ayıracağımızı biliyordum. Bundan daha erken ayrılacağız ve bu sorun değil. Akrabasını... kız kardeşini kurtaramayacağımız için hayal kırıklığına biliyorum ama o aptal değil. Bunu tek başımıza yapmamızın imkanı yok. Sadece kendini öldürtecek, bu yüzden Thalian'da bir hayat kurmalı ve yeniden başlamalı. Eminim akrabaları bunu anlayışla karşılayacaktır."

Daha fazlasını söylememi ister gibi bana bakmaya devam etti.

Ama ben boştum.

Bakışlarını Ezra'ya çevirdi. "Özel olarak konuşmak ."

"Evet, Senin Ekselansları." Ezra döndü için Ben ve işaret etti için giriş yolunda.

Dışarı çıkmadan önce veda etmedim, binadan çıkana kadar koridoru kullandım ve heykellerin dikildiği yere doğru merdivenlerden aşağı indim.

Ezra adamlarına beni korumalarını emretti, sanki kaçacakmışım gibi. Binaya döndü ve ortadan kayboldu.

Orada durdum ve elflerin gelip gidişini, saçlarında güzel çiçeklerle patikadan geçişlerini izledim. Burayı ilk gördüğümde güzelliği ve dinginliği beni heyecanlandırmıştı. Bu kadar çabuk ayrılmak zorunda kalmam çok yazıktı.

Ezra dönene kadar neredeyse bir saat orada durmuş olmalıyım.

Askerler onun yaklaştığını görünce hepsi kaskatı kesildi.

Ezra yürüdü yukarı için Ben sonra işaret etti ile onun el, yerlerini koruyan askerleri sessizce kovdu.

Duyulmayacak şekilde uzaklaştılar.

"Kraliçe Eldinar içinde bulunduğunuz durumu dikkatle değerlendirdi. Özverili bir şekilde Inferno'yu Thalian sığınağına bırakmayı teklif ettiğiniz için, size burada Riviana Yıldızı'nda sığınma teklif etmeyi seçti. Buraya evim diyebilirsiniz, ancak burası kalıcı olarak eviniz olarak kalmalıdır."

Beni kolumdan tutup bir mahkûm gibi ormandan çıkarmasını bekliyordum, bana hiçbir şey teklif etmemesini değil. Ona bakarken saniyeler geçti, bu ani cömertliklerini anlamaya çalışıyordum. "Sempati ya da ödül için teklif etmiyorsun. Sadece bana güvenmiyorsunuz." Kraliçe Eldinar yerlerini Ölüm Kralı gibi biriyle paylaşacağımdan korkuyordu. Beni burada tutmak en güvenli hamleydi.

Ezra suçlamayı reddetmedi.

"Ya reddedersem?" Beni esir mi tutacaklardı? Teklifi, kabul ve ellerini kirletmek zorunda umarak mı yaptılar?

"Biz Ölüm Kralı ve sana haksızlık eden diğerleri gibi değiliz. Gitmekte özgürsünüz ama anlattıklarınıza bakılırsa seçeneklerinizin ne olduğundan emin değilim."

Gözlerimi kaçırdım, sözleri evime çok yakındı.

"Sadece samimi bir kalp bir ejderhadan isteyerek ayrılır, gücünden ve uzun ömründen feragat eder. Ama siz kendinizin ötesine baktınız ve ejderhanızı ilk sıraya koydunuz. Belki de birbirimize tahmin ettiğimden daha çok benziyoruzdur."

Heykele bakmaya devam ettim, onu çevresel görüşümde görüyordum.

"Yalan söyleyebilir, ona ejderhaların nerede olduğunu bilmediğimizi söyleyebilir ve bir sonraki hedefinizi bulabilirsiniz. Ama sen onu kendinden önce düşündün. Çok takdire şayan bir nitelik, babanın sahip olduğu aynı nitelik."

Ona geri döndüm.

"Kararın nedir?"

"Bilmiyorum."

"Diğer seçenekleriniz neler?" diye sordu. "Dağın diğer tarafında seni ne bekliyor?"

Aklıma gelen çocukluk evimin vadisi değildi. Kurak Kumlar'daki çöl tepeleri de değildi. Uçurumlarının derinliklerinde altının izlerini taşıyan karanlık gözler, yatak odasını ısıtan ve köşelere gölgeler düşüren sıcak şömine, güçlü bir bakıştaki sessizlikti.

Bunu zihnimden uzaklaştırdım ve en başından beri orada değilmiş gibi davranmaya çalıştım. "Haklısın. Gidecek hiçbir yerim yok." Topraklarıma dönersem, her şeye yeniden başlamam, Akrep Vadisi'nde bir iş bulmam, para kazanmam ve umarım bir konut satın almam gerekecekti ama bu sadece var olmak olacaktı... yaşamak değil. "Babam öldü... annem öldü... Akrep Vadisi asla tek başıma alt edemeyeceğim biri tarafından yönetiliyor."

Ezra ilk kez gözlerinde acıma duygusuyla bana baktı. "Inferno ile konuşacağım."

CALISTA

Ezra ve askerleri beni ormanın sınırına geri götürdüler. Karanlıkta gerçekleşen uzun bir yolculuktu. ormanın zeminini aydınlatıyor, ağaçların arasından geçen yolu aydınlatıyordu. Yorgundum ama şikayet etmedim, kalbimde ağır bir hüzün vardı.

Ağaç sınırına ulaştık, ateşböcekleri olmadan dünya karanlıktı.

"Sabaha kadar burada kalmalısınız," dedi Ezra. "Kamp ateşi yakabilirsiniz ama ağaç sınırından en az yüz metre uzakta olmalı. Ormanımızda ateş yakmak yasaktır. Sabah senin için geri geleceğiz."

"Pekâlâ." Şirketten uzaklaştım ve açıklığa doğru ilerledim, gölgelik gökyüzünü örtmediğinde sıcaklığın düştüğünü hissettim. Açık bir geceydi ve ay parlaktı, bu yüzden bir kamp ateşi yakabildim ama kibrit getirmediğim için yakamadım. Ormandan öylece ayrıldım. Girdiğim aynı giriştim.

GÜVENLİ Mİ?

Size asla zarar vermezler.

GELİYORUM.

Dakikalar sonra, onu görmeden önce duydum, güçlü kanatlarının iri gövdesini kaldırdığını duydum. Karanlıkta silueti görünüyordu ve sonra ağır bir gümbürtüyle yere indi. Bana sorulmadan burun deliklerinden küçük bir ateş püskürterek kamp ateşini yaktı.

Alevler hemen yukarı sıçradı ve açıklığı aydınlattı.

NASILSIN? Başını bana doğru eğdi ve burnunu yanağıma sürttü.

Kalbim üzüntüden ağırlaşmıştı ama onun dokunuşunu hissettiğim anda eridim. "Ben iyiyim. Peki ya sen?"

BÜTÜN GÜN YOKTUN. ENDİŞELENMEYE BAŞLADIM.

"Elflerden korkacak bir şey yok."

BANA HER ŞEYİ ANLAT.

Kraliçe Eldinar ve Ezra ile yaptığım kapsamlı konuşmayı paylaştım. "Fikirlerini değiştireceklerini hiç sanmıyorum."

EJDERHALARI KORUMAK İSTEDİKLERİNİ İDDIA EDİYORLAR AMA EJDERHALAR DÜNYANIN ÖBÜR UCUNDAKI AKRABALARININ BAŞINA GELENLERİ BILMEYİ HAK EDİYORLAR. BİLGİYİ SANSÜRLEMeye HAKLARI YOK.

"Ama bana güvenmiyorlar, bu yüzden yerlerini benimle paylaşmamalarına şaşırmadım."

NEREDE OLDUĞU HAKKINDA HIÇBİR FIKRIN YOK MU?

"Hayır. Ama buradan çok uzakta olduğundan şüpheleniyorum. Ejderhaların ormanda olmasına imkân yok. Açık alanlar var ama yine de senin boyutlarında biri için boğucu olur."

DOĞRU.

"Fünyeyi çözmeliyiz... ve sen de Thalian'a gitmelisin."

Ben kayanın üzerine otururken Inferno yere uzandı, çenesi toprağın üzerindeydi, böylece gözlerimiz aynı hizada olabiliyordu. **NEDEN KAYNAŞMAK ZORUNDAYIZ?**

"Çünkü eğer , iletişim ... ve sen de bana nerede olduğunu söyleyebileceksin."

VE SEN NE YAPACAKSIN?

"Burada yaşamama izin vermeyi teklif ettiler."

Beni izledi, gözleri alevler yüzünden daha da kızarmıştı. **BU KONUDA NE DÜŞÜNÜYORSUN?**

"Gidecek başka yerim yok, o yüzden..." Alevlere bakakaldım çünkü bunu söylemek çok acı vericiydi. Kendime ait bir ailem olana kadar kendimi hep kaybolmuş ve dünyadan kopmuş hissedecektim. "Orman çok güzel ve büyüğü, amcam da orada yaşıyor."

SANA NASIL DAVRANDIĞINI TAKDIR ETMİYORUM.

"Ben de bilmiyorum ama sonlara doğru rahatladı. Bir daha yakın olabilir miyiz emin değilim ama bunun imkansız olduğunu da düşünmüyorum."

Bir süre ateşi izledi. **SENİ BIRAKMAK İSTEMİYORUM.** "Biliyorum."

BİRLİKTE GEÇİRDİĞİMİZ ZAMAN ÇOK KISAYDI.

"Biliyorum. Ama sen mutlu olmayı hak ediyorsun, Inferno. Kendi türünün arasında yaşamayı, gökyüzünde süzölmeyi ve neredeyse güneşe dokunmayı hak ediyorsun."

KIZ KARDEŞİMİN MUTSUZ OLDUĞUNU BİLEREK MUTLU OLABİLİR MİYİM BILMIYORUM.

Gözlerim ateşe kaydı.

TANIDIĞIM HER EJDERHANIN AÇGÖZLÜ İNSANLARA AT OLARAK HİZMET ETTİĞİNİ.

"Zor olduğunu biliyorum ama yapabileceğimiz bir şey yok."

THALIAN'A GIDIP EJDERHALARDAN YARDIM İSTEMENE İZİN VERMEZLER AMA BENİM YARDIM İSTEMEME ENGEL OLAMAZLAR.

Gözlerim ateşten kalkıp onunkilere baktı.

VE YAPACAĞIM.

"Haklısınız. Sorma hakkına sahipsiniz."

EĞER YETERİNCE EJDERHA TOPLARSAM, SENİ ALMAK İÇİN BURAYA DÖNECEĞİM. TEKRAR BİRLEŞECEĞİZ VE GÜNEYE UÇUP O DELİ KRALI VE ŞAMANLARINI YENECEĞİZ.

Başımı sallayarak onayladım ama başarılı olma şansının çok az olduğunu düşünüyordum. Ejderhalar hiç tanımadıkları ejderhaları kurtarmak için huzurlu hayatlarını altüst etmezlerdi. Başka birinin davası için hayatlarını riske atmazlardı. Kraliçeden Talon'u topraklarımızdan uzaklaştırmama yardım etmesini istedim ama o reddetti. "Sana en iyisini diliyorum."

Inferno'nun sesi beni uyandırdığında yatağımda uyuyordum.

BURADALAR.

Gözlerim birden açıldı ve Ezra'nın sabah ışığında parıldayan koyu yeşil zırhını görerek .

Inferno , ormandaki ağaçların yarısı yüksekliğinde oturuyordu.

Yatağımı bıraktım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, onlar yaklaşımadan önce kendime çeki düzen vermeye çalıştım.

Sadece Ezra değil, Kraliçe Eldinar da oradaydı. Ezra öndeydi, koruyucu bariyer görevi görüyordu ve diğer askerler arkadan onu kuşatmıştı. Hiçbiri silahlı değildi ama neden orada oldukları belliydi; kraliçelerini korumak için.

Onları selamlamak için öne çıktım. "Kraliçe Eldinar." Selam verdim çünkü o benim kraliçem olmak üzereydi.

Inferno'ya bakmadan önce onaylarcasına hafifçe başını salladı. "Seninle tanışmak bir onur, Inferno. Adamlarım pullarınızın parlak rengini tarif ettiler ama sözleri onların hakkını vermiyordu."

TEŞEKKÜRLER, KRALİÇE ELDINAR.

Orada kimse onu anlayamadığı için onun yerine ben konuştum.

"Calista gibi benim de bu yeteneğe sahip olduğumu söylemekten gurur duyuyorum," dedi Kraliçe Eldinar. "Ama zihninize girmek yerine sizinle bu şekilde sohbet etmekten mutluluk duyuyorum." Ellerin karnında birleştirdi ve üzerinde zırhı ya da kılıcı olmayan parlak beyaz bir elbise daha giydi. "Umarım Thalian'a sığınmayı kabul edersiniz. Siz ve akrabalarınız gökyüzünde özgürce Thalian Muhafızları sizi koruyacaktır."

AKRABALARIMI KORUDUĞUN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM. İNSANLAR KÖTÜDÜR AMA SİZ HEPSİNİN KÖTÜ KANITLADINIZ.

"Bizler insan değil, Riviana elfleriyiz ve bu nedenle kendimizi daha yüksek bir yaşam standardına bağlı tutuyoruz. Öldürmek ve köleleştirmek yerine yaşamının başka yolları da var. Başkalarını korumak bizim huzur bulma yöntemimizdir."

/ TEŞEKKÜR EDERİZ SENİN CÖMERTLİK. / OLUR LIKE THALIAN'A SEYAHAT ETMEK İÇİN.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bakışlarını bana çevirdi. "Peki sen neye karar verdin Calista?"

"Riviana Yıldızı'nı evim yapmak istiyorum." Gözlerini bana değil ejderhaya kilitlemiş olan Ezra'ya baktım, bir saldırı ihtimaline karşı... eğer öyleyse yapabileceği pek bir şey yoktu. "Eğer hâlâ hoş karşılanıyorsam."

"Öylesin." Tekrar Inferno'ya döndü. "Thalian'ın yerini seninle paylaşacağım. Ama bunu kimseyle paylaşmayacağına yemin etmelisin,

Calista bile. Bu akrabalarının korunması için. En üst düzeyde koruma sağlamak için sadece birkaçımız yerini biliyor. Bana yeminini verir misin?"

Inferno tereddüt etmedi. **YAPACAĞIM.**

"Sigortayı çözdüğünüzde sizinle paylaşacağım."

Inferno bana bakmak için başını eğdi. **İSTEDİĞİNİN BU OLDUĞUNA EMİN MİSİN? KALMAMI İSTERSEN SENİ TERK ETMEM.**

İyi olacağım, Inferno.

EJDERHALARI IKNA , SANA GERİ DÖNECEĞİM.

Ve ejderhalar ikna edilemezse, güvenlerini kazandığımda ziyaret etmeme izin vereceklerinden eminim.

BAŞARISIZ OLACAĞIMI DÜŞÜNÜYORSUN.

Hayır. Sadece çok şey istediğimi düşünüyorum. Ve eğer orada mutluysanız... mutlu olmanız sorun değil.

BEN DE SENİN MUTLU OLMANI İSTİYORUM, CALISTA. VE EVİNİ GERİ ALMANIN İSTEDİĞİN ŞEY OLDUĞUNU BİLİYORUM.

Öyleydi... ama artık değil.

NE DEĞİŞTİ?

Hiçbir intikam kaybettiklerimi geri getirmeyecek.

Bir süre beni inceledi, ateş saçan gözleri sempatisini gösteriyordu.

Elflerin yardımı olmadan Talon'a karşı hiç şansım yok, bu yüzden bu işin peşini huzuru bulmalıyım.

UMARIM BULURSUN, CALISTA.

Evet, ben de.

HAZIR MISINIZ?

Evet.

Inferno zihnini kapattı ve birkaç saniye sonra damarlarımdaki ateşin soğuduğunu hissettim. Gücün kemiklerimi terk ettiğini hissettim. Güç hissinin azaldığını hissettim. Zihnimde bir uğultu duydum ve sonra dünya sessizleşti. Dizlerimin üzerine çöktüğümü hissettim çünkü onun ruhunu kaybetmek kendimden bir parçayı kaybetmek gibiydi.

İYİ MİSİN?

Evet. Kendimi ayağa kaldırdım ve kendimi düzelttim. Ayrılmak birleşmekten çok daha zordu. İkisi de bana bakan kraliçeye ve Ezra'ya baktım. "Tamamdır."

Kraliçe Eldinar bakışlarını tekrar Inferno'ya çevirdi. "Zihnine girmeme izin verirsen, detayları seninle paylaşacağım."

BUNA İZİN VERİYORUM.

Dünya sessizleşti ve Kraliçe Eldinar ile Inferno'nun gözleri kilitli olduğu için aralarında bir konuşma geçtiğini varsaydım. Bir süre, birkaç dakika sürdü, bu yüzden sorular sorulmuş olmalıydı.

Kraliçe Eldinar bana döndü. "Bitti artık. Yollarınızı ayırma vaktiniz geldi."

Inferno'ya döndüm ve bacağına doğru ilerleyerek kollarımı pullarına doladım. "Birbirimizi tekrar görene kadar..."

Başını eğdi, burnunu başıma dayadı, burun deliklerinden gelen sıcak nefesi saçlarımdan vücuduma doğru üfledi. ***YAKINDA GÖRÜŞECEĞİZ.***

"iyi bak."

SEN DE.

Burnunu çekti ve geri adım atarak yeterli boşluk bıraktı. Sonra güçlü kanatlarını açtı ve gökyüzüne doğru havalanarak dağlardan uzaklaşıp kuzeye doğru ilerledi.

Kırmızı pulları sadece bir leke haline gelene kadar ona baktım. "Seni özleyeceğim."

Ormanın derinliklerine doğru yolculuğumuza devam ettik ve etrafım insanlarla çevriliyken kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Zihnim, onu paylaşacak kimse olmadığında boş bir kap gibi hissediyordu. Inferno ile bu mesafeden konuşabiliyor ama bir noktada bu bağlantı kopacaktı... ve bu canımı yakacaktı.

Kılıcım ve malzemelerim Riviana Yıldızı'nda bırakılmış olmasına rağmen askerler kraliçeyi bir tehditmişim gibi korumaya devam ettiler. Hiçbir kelime paylaşmadık ve hiçbirisi benim yanımda birbiriyle konuşmadı.

Saatler sonra ormanın kalbine döndüğümüzde bizi müzik sesi karşıladı. Artık alacakaranlıktı, ateş böcekleri ormanı canlandırmak için ortaya çıkıyordu. Ağaç gövdeleri ve yeşil çimenlerin üzerinde sarı bir parıltı yayılıyor, bir tabloya ait canlı renkler yaratıyordu.

Kraliçe Eldinar kraliyet odalarına dönerken, muhafızlar da binanın dışındaki yerlerini aldılar.

Geriye kalan tek kişi Ezra'ydı. "Komutan Luxe kalacak yerinizi ayarladı. Birazdan dışarıda olacak."

"Bir yabancıya yatacak yer vermek bir komutana yakışmayan bir görev gibi görünüyor."

"Artık bir yabancı değilsin Calista. Seninle bu kadar sert konuştuğum için özür dilerim."

Yalnızlık bu kadar ağır hissettirirken özrünü kabul etmeyi kendime yediremedim. Tek yaptığım hafifçe başımı sallamak oldu.

"Biz egosuz bir toplumuz, dolayısıyla bu onun makamına yakışmaz."

"Unvanınız nedir?" Halkı onun otoritesine saygı duyuyordu. Kraliçe bile onun otoritesine saygı duyuyordu. Eğer onların komutanı olmasaydı

silahlı kuvvetler, onun ne olacağından emin değildim.

"Riviana Yıldızı Generali."

Vay canına. "Bir insan için etkileyici bir unvan."

"Bu unvana layık olmak için çok çalıştım. Kraliçe Eldinar halkına olan bağlılığımı fark etti... halkımıza."

"Babam başardığınız her şeyle gurur duyardı."

Kardeşinden bahsedince gözlerinin kenarları ağırlaşmış gibiydi. Benimle temasını kesti ve başka bir yere baktı, güneş batmaya devam ediyor ve ateş böceklerinin sayısı artıyordu. "Ona ne olduğunu öğrendiğimde... bu bana büyük bir üzüntü verdi. O iyi bir kardeş ve büyük bir kraldı."

"Öyleydi."

Bana tekrar bakacak gücü kendinde buldu. "Riviana Star'da hayat kolaydır. Para birimi sistemi yoktur. İhtiyacınız olanı pazardan alabilirsiniz. Sizden tek istediğimiz, toplumumuzun daha iyi olması için katkıda bulunmanız. Çiftliklerden birinde gönüllü olarak çalışabilir, ormanların korunmasına yardımcı olabilir, yeni bir meslek öğrenebilirsiniz... Pek çok seçenek var."

"Bunu yapacağım."

"Burası huzurlu bir yer. Bir süre kendini yabancı gibi hissedeceksin ama elfler senin iyiliğini fark ettiklerinde seni kabul edecekler. İnsanlara karşı önyargılı değiller ama onları umursamıyorlar da."

"Ormanda başka kaç insan yaşıyor?"

"Belki bir avuç. Orman büyük bir yer ve keşfedilecek çok şey var ama sizden Riviana Yıldızı'nın kalbinden ayrılmamanızı rica ediyorum. Bu ormanda başkaları da yaşıyor ve onlar bizim kadar nazik ."

Bir ürperti iki kolumu da sardı. "Onlar elf mi?"

"Evet... ama farklı bir tür," dedi. "Uyarımı dikkate alın ve sakın uzaklaşmayın."

Başımı sallayarak onayladım. "Yapacağım."

Ezra birinin yaklaşmasıyla başını çevirdi. "Komutan Luxe."

"General Ezra." Ezra'nınkine benzer bir zırh giymiş olarak bölüğümüze katıldı ama göğsüne iliştirilmiş çiçek madalyaları farklıydı. Kraliçe Eldinar gibi sarı saçları vardı, uzun ve yüzünden geriye doğru taranmıştı. Amcam gibi uzun boylu ve yapılıydı, mavi gözleri tartışılmaz bir otoriteye sahipti. Gözleri benimkilere kaydı ve bir kez kaydıktan sonra kilitlenip kaldılar, bir haritadaki detaylar gibi özelliklerimi incelediler.

Ezra, "Bu Calista, Riviana Star'ın en yeni üyesi," dedi. "Ona yeni konaklama yerine kadar eşlik edin."

"Evet, General Ezra." Gözlerini yüzümden ayırmamıştı.

Amcama baktım. "Sadece eşyalarımın ihtiyacım var."

"İhtiyacınız olan her şeyi sağlayacağız," dedi Ezra. "Yiyecek, su ve giyecek."

"O zaman sadece kılıcıma ihtiyacım var."

Ezra bana baktı, sessizlik ağırdı.

Komutan Luxe etkileşim boyunca bir kez bile gözünü kırpmamıştı.

Ezra ellerini arkasına götürdü. "Sadece orduda görev yapanların silahlanmasına izin verilir. Daha önce de söylediğim gibi, Riviana Yıldızı huzurlu bir yerdir. Burada suç işlenmez, dolayısıyla savunmaya da gerek yoktur."

"Kılıcımı takmayacaktım," dedim. "Muhtemelen onu bir dolaba koyacaktım ya da..." Amcamın yüzündeki ifadeyi, gözlerindeki güvensizliği görünce konuşmayı bıraktım. "Kılıç sende kalsın. Sadece ona sahip olmaya alıştım."

General Ezra'nın omuzları gözle görülür biçimde gevşedi. "İyi uykular Calista. Bir şeye ihtiyacın olursa her zaman emrindeyim." Komutan Luxe'e veda ettikten sonra oradan ayrıldı ve kraliçenin on beş dakika önce girdiği kraliyet odalarına girdi.

Komutan Luxe gözlerini yüzümden ayırdı ve önden gitti. "Beni takip edin."

Luxe'ın izini takip etmeden önce bir süre daha kraliyet odalarına baktım, omuzları ve sırtı giysilerinin ve zırhının altında kayarken pelerininin dalgalanmasını ve hareket etmesini izledim. Aramızda birkaç adım mesafe bırakarak ateşböceklerinin parıltısı arasında onu takip ettim. Artık gece çökmüştü, orman sessizleşmişti, evlerinin dışında daha az elf vardı.

Gölgeliklere doğru baktığımda, gövdeler boyunca uzanan evleri, ağaçların etrafını saran sarmaşıklardan yapılmış merdivenleri gördüm. Bunlar ağaç evlerdi, havada asılı duruyorlardı, bazen de yakın oluyorlardı.

Yükseklikten hiç korkmamıştım ama hiç yüz fit yükseklikte uyumamıştım.

Uzun bir yürüyüşü, pazara ulaştıktan sonra sağa döndük ve ormanın farklı bir bölümüne giden bir patikaya girdik. Arabalar hala ürün ve unlu mamullerle doluydu ama bedava olan bir şeyi çalamazdınız.

Güneş battığında kuşların sesi kesilmişti ama sessiz müzik devam ediyordu. "Müzik durur mu?"

Soruma hemen cevap vermedi, cevap vermeden önce birkaç adım yürüdü. "Hayır."

"Oh." Herkes nasıl uyudu?

"Buna alışacaksın." Sonunda bir ağacın yanında durdu, yetmiş metre yükseklikte bir ağaç ev. "Burası senin yeni evin." Bir adım attı

Asmanın üzerindeki ip hafifçe zıpladı ve ağacın gövdesi etrafında zahmetsizce hareket etti.

Onun çaba harcamadan hareket etmesini izledim, ben de aynısını yapmaya çalıştım ama ayağım takıldı ve yüzüstü sarmaşıkların üzerine düştüm. Ayağa kalkmak için gövdeyi koltuk değneği olarak kullanmadan önce bir saniye zıpladım.

Komutan Luxe, her şeye tanık olduğu belli olan bir şekilde orada duruyordu.

"Dur tahmin edeyim. Ben de buna alışacağım."

"Sizi ileriye götürmek için sarmaşıkların zıplamasını kullanın. Bu sayede tepeye çok daha hızlı tırmanabilirsin." Benden yüz kilo daha ağırdı, zırhıyla daha da ağırdı ama kendini yaylı sarmaşıkların üzerinde sağlam bir zemindeymiş gibi taşıyordu.

Tırmanmaya devam ettik ve onun tavsiyelerine uymama rağmen birkaç kez düştüm. Neyse ki kenara doğru düşüp devrilmedim. Tekrar ayağa kalkmaya çalışmadan önce zıplamayı bırakana kadar sarmaşıkları kavradım. Elimi kaldırdığımda çıplak avucunu gördüm, eldivenini çıkarmıştı.

Bu kadar gururluyken onu almak istemedim. "Dur sana göstereyim."

Onu almadan önce hayal kırıklığı içinde bir iç çektim.

"Yardım istemekte utanılacak bir şey yok." Elimi kavradı ve beni yukarı çekti ama ben ayağa kalktıktan sonra elini bırakmadı. Elimi tutmaya devam etti, kenarından yuvarlanmayayım diye yolun dışında duruyordu. "İşte böyle." Bir adım attı ve sonra diğerini, beni de kendisiyle birlikte çekerek onun temposuna uymamı ve zıplamamı sağladı.

Neredeyse bir iki kez takılıp düşüyordum ama birkaç dakika sonra her şey anlam kazanmaya başladı.

Elimi bıraktı ve yalnız gitmeme izin verdi.

Ayaklarıma baktım ve adımlarımı atarken sarmaşıkları izledim, denge için bir avucumu gövdeye dayadım. Kısa süre sonra artık gövdeye ihtiyacım kalmadı ve daha fazla enerji harcamadan momentumdaki artışı hissederek yukarı doğru süzıldüm.

Etrafı çevrili verandaya ve ön kapıya ulaştım. Saksılarındaki bitkileri sulamak için dışarı çıktığımda kazara düşmemem için binanın etrafına bir çit çekilmişti.

Komutan Luxe beni geçti ve konuta girdi. Kilit ya da anahtar yoktu. Sadece açıldı... her zaman.

Mütevazı bir evdi, bir kanep ve bir koltuğun bulunduğu bir oturma odası ve karşı duvarda bir yatak vardı. Diğer odada mutfak ve yemek masası, pencerenin altında da kitap okumak ve güneşlenmek için ideal bir köşe .

"Bu ağaç evler bekârlar için ayrılmıştır. Eğer bir hayat arkadaşı bulursanız veya çocuk sahibi olursanız, size daha büyük konaklama yerleri verilecektir." Dolabı açtı. "Giysileriniz burada. Yiyecekler dolaplara çoktan yerleştirildi. Borularda sıcak su var."

"Bu nasıl...?"

"Ağaçların kök sistemini kullanıyoruz."

"Ama nasıl sıcak oluyor?"

"Çünkü su geliyor." Yüzü bana dönüktü, o kadar uzundu ki başının üstünde tavandan önce sadece birkaç santim açıklık vardı. "Seni burada bırakıyorum. Cepheye geri gönderilmeden önce birkaç gün daha burada görev yapacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa, ağaç evim 12 Waterbrook'ta. Yalnız yaşıyorum."

"Adresim nedir?" "23

Seedling."

Anlayışla başımı salladım. "Teşekkür ."

Sanki bir şey söylenmemiş gibi bir süre bana baktı. "Kılıç konusunda yetenekli misin?"

"Yetenekli cömert bir kelime..."

"Kılıcınızla bir bağıınız var, bu yüzden hayatınızı korumuş olmalı."

Bana Talon tarafından verildi. Kol uzunluğuma ve bilek ölçülerime göre yapılmıştı. "Birkaç şey biliyorum ama ben savaşçı değilim."

Başını hafifçe salladı. "İstersen orduda hizmet edebilirsin." "Ama ben bir kadınıam."

Bakışları bir süre boş kaldı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bunun sadece erkekler için bir iş olduğunu sanıyordum. Benim geldiğim yerde böyledir."

Kafası biraz karışık görünmeye devam etti. "Bizim böyle bir önyargımız yok. Bir asker, cinsiyeti ne olursa olsun askerdir. Eğer bu mesleği yapmak istiyorsan, Riviana Yıldızı'ndayken seni eğitebilirim."

"Teşekkür . Bunu düşüneceğim."

Kapıya dönmeden önce bir süre daha bana baktı. "Riviana Star'a hoş geldin, Calista Laurier. Kalbini bu ormana aç, o da sana aynısını yapacaktır."

Haftalardır seyahat ediyor ve bir çantayla yaşıyordum, bu yüzden yaptığım ilk şey duş almaktı... ve sonra banyo yapmak.

Karanlıkta küvette ıslandım, tek ışık pencerenin dışındaki ateş böceklerinden geliyordu. Uzun zamandır ilk kez yalnız kalıyordum. Sadece ben ve düşüncelerim vardı, olan biten her şeyi daha derin bir yoğunlukla düşünüyordum.

Öfkeli gözleri sonsuza dek düşüncelerime kazındı.

Cildim budanınca kurulandım ve mutfağa girdim, görebildiğim her yerde ateş böcekleri vardı, sanki görevleri buymuş gibi ormanı aydınlatıyorlardı. Tezgâhın üzerindeki kâseye baktım ve taze meyve ve sebzeler buldum. Dolaplarda çeşitli kuruyemişler ve un, şeker, tarçın, tuz ve karabiber gibi her mutfak temel olan pişirme malzemeleri vardı. Elimdekilerle ocakta bir şeyler hazırladım ve mutfak masasında tek başıma yedim.

Saatin kaç olduğundan emin değildim ama yorgun değildim. Yorgun olamayacak kadar depresyondaydım.

Günü ağaç evimde geçirdim. Oturma odasında kitaplarla dolu bir kitaplık vardı. Çoğu elfçe olduğu için okuyamıyordum ama birkaç tanesi ana dilimdeydi, bu sayede eğlenebildim.

Ağaç evimin dışına çıkmaya ve keşfetmeye hazır değildim. Yabancıların arasına karışmaya ve dostluk aramaya da hazır değildim. Inferno ve ben çok uzun zamandır birbirimize bağlı değildik ama onun gidişi hâlâ acı vericiydi. Ruhumdan bir parça koparılmıştı ve onu geri alabileceğimden emin değildim.

Dışarıdaki güverteden ayak sesleri geliyordu, ben de kitabımı kapattım ve kapıya baktım.

Kapı çalındı. "Komutan Luxe." "Kapı açık."

Kendini içeri bıraktı ama dün gecedен çok daha farklı görünüyordu çünkü üzerinde zırh ya da üniforma yoktu. Şimdi üzerinde bir pantolon ve kısa kollu bir gömlek vardı, kollarındaki kaslar görünüyordu. Görünüşü

Kollarını iki yana açmış, kanepede oturduğum yerden bana bakıyordu. "Oturabilir miyim?" Koltuğu işaret etti.

"Tabii ki."

Karşımdaki koltuğa oturdu, ellerini kucağına koymuş, dimdik oturuyordu. "İlk gecen nasıldı?"

"Güzeldi. Banyo yaptım."

Hafifçe başını salladı. "Ağaç evinizi terk ettiniz mi?"

"Hayır. Buna pek hazır değilim."

"Elfler gelişinizden haberdar edildi. Bazıları sizi kollarını açarak karşılayacak. Diğerleri ise siz topluma karışana kadar şüpheyle yaklaşacaktır, bu yüzden çaba göstermenizi tavsiye ederim."

"Yapacağım... sadece hazır değilim."

"Teklifimi düşündün mü?"

"Orduya katılmak için mi?" diye sordum. "Hayır, hiçbir şey düşünmedim, gerçekten."

"İsterseniz size pazar boyunca eşlik edebilirim. Size ormanı gezdirebilirim. Tanıştırabilirim."

"Çok naziksiniz ama şu anda çalışmadığınızı biliyorum, bu yüzden zamanınızın tadını çıkarmalısınız."

"Riviana Yıldızı'nın komutanı olarak asla izinli değilim. Amacım bu ormana ve Riviana'ya hizmet etmek ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

"Riviana kim?"

"Ulu Ağaç. Bu ormandaki tüm gücün ve müziğin kaynağı." "Yani o bir ruh mu?"

"O bir tanrı."

"Bir tanrı...?"

"Evet. Caelum Tanrısı. Ölümden sonraki yaşamın bekçisi. Ağaç onun dünyamızla olan bağlantısı ve biz de onu hayatımız pahasına koruyoruz."

Ölümden sonraki hayata inanıyordum, bunun ötesinde bir şey olduğuna inanıyordum ama böyle bir tanrının varlığından haberim yoktu. "Peki, seninle konuştu mu?"

"Özellikle ben değil. Ama Kraliçe Eldinar'la konuştu. Ve onu ormanımızda gördüm."

"Riviana?"

"Evet."

"O olduğunu nereden anladın?"

Vereceği cevabı düşünürken bana baktı. "Kendi ışığıyla parlıyor. Müzik onu ağaçların arasından takip ediyor. Etrafındaki dünya değişir. Mevsimi olmadığı halde çiçekler açar. Ölü kökler yeniden canlanır. Onun dünya üzerindeki etkisi muazzam ve güçlüdür."

Ağaçların arasında ilerleyen beyaz elbiseli güzel bir kadın hayal ettim, saçlarında çiçekler, avucunda hayatın emri.

"Nadiren ortaya çıkıyor. Onu en son üç yüz yıl önce görmüş ."

"Üç yüz yıl mı?" "Evet."

"Üç yüz yaşında görünmüyorsun."

"Yaşlanmaya başlamam uzun zaman alacak. Elflerin olağanüstü yaşam süreleri vardır, o kadar uzun ki ölüm bir nimet haline gelir."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedim. "Bir insan neden ölmek ister ki?"

"Çünkü çok uzun yaşarsanız delirmeye başlarsınız. Sonsuza kadar yaşamak doğal değildir ve Riviana bize bu hediye sunsa bile

reddedin. İşler böyle yürümüyor, böyle olmamalı. Uzun ömrüm bir armağandır ama ölümüm de öyle."

Talon yaşlanmamıştı ama bir elf değildi ve Riviana Yıldızı' varlığından haberi yok gibiydi, bu yüzden görünüşünü korumak için damarlarında ne tür bir büyü dolaştığını bilmiyordum. Ailesinin otuz yıl önce öldürüldüğünü söylemişti. Bu hesaba göre, şu anda ellili ya da altmışlı yaşlarında olmalıydı.

Komutan Luxe bir süre bana baktı ve bir şey söylemem için bana fırsat verdi. Ben bir şey söylemeyince devam etti. "General Ezra bana bir ejderhayla birleştğinizi söyledi. Ateş kırmızısı pulları olan bir ejderha."

"Evet, bu doğru."

"Ve sonra Thalian'a seyahat edebilmesi için onunla birleşmediniz." "Evet."

"Asil bir fedakârlık." Kraliçe Eldinar gibi, doğrudan göz teması kurmaktan rahatsızlık duymuyordu. Kùltürlerinde mümkün olduğunca açık sözlü olmak normal görünüyordu. "Bu yüzden mi üzgünsün?"

"Neden üzgün olduğumu düşünüyorsun?"

"Riviana Yıldızı'ndaki elfler arasında kabul görecekt kadar şanslısın ama ağaç evinde tek başına oturmayı tercih ediyorsun."

Gözlerim kitabımı bıraktığım sehpayı kaydı. "Sanırım kendimi yalnız hissediyorum..."

"General Ezra senin amcan olduğunu söylüyor."

"Ama yakın değiliz. Onu hiç tanımadım." "İşte sana fırsat."

Ezra benimle bir ilişki kurmaya çalışsaydı, buna karşı koymazdım ama bana gösterdiği soğukluk beni hâlâ yaralıyordu. Savunmasızdım ve

Kırılmışım ve sıcaklığa ve şefkate ihtiyacım vardı, soğuk bir reddedilmeye değil. olmuştu. "Belki de."

"Seni rahatsız eden başka bir şey var."

"Birine benim Inferno'ya bağlandığım gibi bağlandığınızda, gitmesine izin vermek zordur." O sadece damarlarımdaki ateşi yakmadı ve ruhunu benimkiyle birleştirmede. Bana daha önce hiç bilmediğim bir yakınlık, saf ve gerçek bir dostluk verdi.

"Hayal bile edemiyorum."

Tekrar ona baktım.

"Size Thalian'ın nerede olduğunu söyleyemem ama güzel vahşi topraklarda keyiften başka bir şey bilmeyeceğini söyleyebilirim. Thalian Muhafızları her zaman ufku gözetler, gelmeyecek bir savaşa hazırdırlar."

"Orada mutlu olacağından eminim ve bu da beni mutlu ediyor."

İlk kez göz temasını kesmiş, okumakta olduğum kitaba bakıyordu. "Seni huzur içinde bırakacağım." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun."

Güneş ağaçların ötesinde battı ve alacakaranlık keskin bir serinlikle geldi. Ateşböcekleri havada dans ediyor ve açık pencerelerden ağaç evime bir parıltı getiriyordu. Riviana'nın şarkısı değişti, daha ciddi ve sessiz bir hal aldı.

Elimde kitabımla kanepede oturuyordum ama gözlerim sürekli ön kapının yanındaki pencereden dışarı bakıyor, ateşböceklerinin parıltısı ve gölgeliklere yaydığı ışıkla büyüleniyordu. Huzurlu bir yerdi ama bu huzurun kalbimi iyileştirmesi uzun zaman alacaktı.

Gözlerim tekrar kitabıma döndü ve yerden devam ettim.

Ama sonra bir Şey hissettim.

Tarif etmesi zordu. Enerjideki bir değişimdi, huzurun yerini bir orman yangınının gazabına sahip olacak kadar güçlü bir yoğunluk almıştı. Riviana'nın müziği aniden boğuklaştı ve uzaklaştı. Işık snkleşmişti. Yalnızken bir kılıcın ucunu boynumda hissettim.

Gözlerim ğleden önce Komutan Luxe'n oturduğu koltuğa kaydı.

Boş olmasını bekliyordum ama değildi.

Orada oturmuş, koltuğunda arkasına yaslanmış, ellerini kol dayama tahtasının üzerine koymuş, bana sayısız kez attığı o bakışla bakıyordu.

Sarsıldım ve kitabı kucağıma düşürdüm. Nefesim kesilirken gözlerim kapandı ve tekrar açıldıklarında gitmiş olmasını bekledim, zihnimin bir oyunu, kanepede uyuyakaldığım için bir anlık bir rüya... ama o hala oradaydı.

Talon-lm Kralı.

Dizleri açıktı, göğsü ve ayakları çıplaktı ve yatak odamı ziyaret ettiğinde giydiği koyu renk pantolonu giymişti. Göğsü hareketsizdi ve benim ani tepkim karşısında sinirlenmiş görünüyordu.

Kalbim göğsüme çarptı ve nabzım boynuma . Pencere aralıktı ve serin esinti odanın içine doluyordu ama avularım birden terden kayganlaştı.

Bunca zamandır gözünü kırpmamıştı. Tek kelime etmedi. Varlığını açıklamadı.

"Bu gerçek mi?" Sesim hırıltılı bir fısıltı olarak çıktı, korku dilimde bir kaya gibiydi.

Bakışlarına devam etti, o kadar hareketsizdi ki gerçek bir insandan çok bir heykele benziyordu. Kalbinin taşından yontulmuş, hareketsiz kaldı, gözleri beni izlerken yerinden bile kıpırdamadı. Sonra konuştu, sesi her zaman olduğu gibi derin ve öfkeliydi. "Evet."

"Nasıl?" Açılmayan ya da kapanmayan ön kapıya baktım. "Anlamıyorum." Ormanın içine, Riviana Star'a kadar nasıl gelebilmiş ve sonra ağaç evimin yerini nasıl bulabilmişti - yarı çıplak ve tüm bunları yaparken fark edilmemişti.

"Anlamana gerek yok. Sadece burada, senin yanında olduğumu kabul etmelisin."

Kaçmalı mıyım yoksa çılgılık mı atmalıyım bilemeden zor nefes almaya devam ettim. Gözleri yüzümde sertleşti. "Benden kaçamazsın."

Donup kalmıştım, onun acımasız bakışlarıyla olduğum yere kilitlenmiştim. "Beni öldüreceksin." çok daha güçlüydü, tek bir alarmı bile tetiklemeden doğruca evime girmişti. Silahı yoktu ama tek ihtiyacı olan elleriydi.

Başını hafifçe yana eğdi ve gözleri bir parça kısıldı. "Gitmene izin verdim."

"Ve eğer yollarımız tekrar kesişirse bu kadar nazik olmayacağını söylemiştin."

Elini çenesine götürdü ve kıvrılmış parmakları hafifçe dudaklarına değdi.

Bir şey söylemesini bekledim ama o hiçbir zaman kendini açıklayan biri olmamıştı. Her şeyi içinde saklar ve beni karanlıkta bırakırdı. "Beni neden bağışladın?" Bıçağı bir damla kan akıtmıştı ama yara o kadar önemsizdi ki yüzeysel bile sayılmazdı.

Gözleri yüzümden ayrılmamış, bir saniye bile kırpmamıştı. Tıpkı yatak odamda geçirdiğimiz gecelerde olduğu gibi, tamamen benimle meşguldü ve başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. "Nedenini biliyorsun."

Öfkeli bakışlarıyla karşılaştım, kelimelere dökmediği tüm öfkesini hissettim. "Ben gerçekten-"

"Çünkü sana zarar veremem." Şimdi sesi daha güçlü, daha yüksekti. "Sana asla zarar veremem."

Yutkundum, samimiyetin dudaklarından çıkıp tenimde eridiğini hissettim. Saniyeler önce hissettiğim tüm korku, onun koruyucu nehri tarafından yıkandı. Kalbim yavaşladı ama hâlâ o yanıma girmeden önceki hızından daha hızlıydı.

"Ama kızgıyım."

Gözlerim tekrar onun yüzüne kaydı.

"Lanet olası kızgın." Şimdi bana düşmanımıymışım gibi bakıyordu, sanki az önce yaptığı tatlı itiraf hiç olmamış gibi. Bir kez daha savaş alanında karşı karşıyaydık, ağaçlar yanıyor, ölümler tüm kaçışları engellemek için bir duvar oluşturunuyordu.

Bakışları fazla gelmeye başladığında gözlerimi .

"Bana bak."

İtaat ettim, gözlerim tekrar onunkilere kaydı.

"Kararınızı anlıyorum. Hatta saygı duyuyorum. Ama hoşuma gittiği anlamına gelmiyor." Kolunu tekrar kol dayanağına bıraktı. "Haftalardır ayırız ve sözlerin üzerinde uzun uzun düşündüm. Haklı olduğunu kabul başka çarem yok. Bana yapılanın aynısını ben de sana yaptım. Ölmemi istemeliydin."

Gözlerim başka tarafa

kaydı. "Ama sen

bilmiyorsun."

Masanın üzerindeki kitaba bakarak derin bir nefes aldım.

"Sana bana bakmanı söylemiştim."

"Bu zor-"

"Ne kadar zor olduğu umurumda değil. *Bana bak.*"

Bakışlarım tekrar havaya kalktı, siyahlık denizinin derinliklerinde parlayan o küçük altın bulunduğu koyu renk gözlerini gördüm. Unutmak istediğim anılar bir anda aklımdan geçti, hepsi aynı anda, çadırda birlikte geçirdiğimiz o son gece... onun yatağındaki o ilk gece. Kalbim hiç bu kadar canlı hissetmemişti... ve onunla birlikteyken hiç bu kadar dehşete düşmemiştim.

O da ona baktı, bakışı aynı derecede yoğundu, yırtık vücudundaki her kası sıkarken sert vücudu daha da sertleşmişti. Otururken bile karnı bir ağacın gövdesi gibi düz ve sertti. Fiziği sıkılaştıkça kas gruplarını birbirinden ayıran çizgiler de derinleşiyordu. "Beni öldüremezsin. Öldürebilseydin bile . Konuştuğumuz gibi bunu gözlerinde görüyorum. Sana değer verdiğimi söyledim ve senin de bana değer verdiğini biliyorum."

Gözlerimi kaçırmak, ruhuma erişmesini sağlayan bağlantıyı sonlandırmak için çaresizdim ama deneseydim, bakışlarıma bir kez hükmedecekti. Bana dokunmamıştı ama bir şekilde bedenimi kontrol ediyordu.

"İlerleyelim."

"İlerlemek mi?" Fısıldadım.

"Eve gel ve başladığımız işi bitirelim."

Eve. Hayatımda duyduğum en acı verici kelimeydi. "Sence o kale benim evim mi?"

O kadar uzun süre baktı ki cevap vermeyecek gibi görünüyordu. "Sanırım senin için evimdeyim."

Tepki vermemek, hayatım buna bağılıymış gibi elimi saklamak için tüm gücümü harcadım. Gözlerim onunkilerde kaldı ve göğsümü yakan ani acıya, boğazımdan yukarı çıkan sıcaklığa direndim. "Kendini çok büyük görüyorsun."

Uzun bir süre sessizce bana baktı, bu bakışlar tüm duygularımı bir sünger gibi emdi. "Bebeğim-"

"Bana öyle deme."

"Daha önce buna itiraz etmemiştiniz-"

"Yapmayın dedim."

Sessizleşti.

Pencereden dışarı baktım ve bu sefer dikkatimi çekmeye çalışmadı. "O zaman da senin bebeğin değildim, şimdi de değilim... Hiçbir zaman da olmayacağım."

Yüzümün yan tarafına baktı. "Bana kızgınsın." "Babamın

ölmesinin sebebi sensin-"

"Kızdığın şey bu değil - en azından şu anda." Tekrar ona

bakmak için arkamı döndüm.

"Sana istediğini vermediğim için kızgınsın."

"Senden hiçbir şey istemedim Talon. Kaçacağımı hep biliyordum."

Sessizdi, ilk kez etrafına bakıyordu. "Sana inanmıyorum. Sevişmekle sevişmek arasında bir fark vardır ve biz o çizgiyi aştık. Khazmuda dışında kimseye söylemediğim bir şeyi sana açtım ve bunun benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Sevişmek mi?" İnanamayarak sordum. "İşin bittiğinde onu dışarı atarsan sevişmiş sayılmazsın."

Zafer onun gözlerine yansıdı. "Biliyordum."

Gözlerimi tekrar kaçırdım, ona karşı hissettiğim tüm nefret duygularıyla yeniden tanıştım. Kibrinden nefret ediyordum. Bir an beni zayıflatan bir şey söylerken bir an sonra beni kıran bir şey söylemesinden nefret ediyordum.

Uzun bir sessizlik oldu, o kadar uzundu ki sanki konuşma bitmiş gibiydi.

Sonra bu sessizliği bozdu. "Hedeflerimiz değişmedi Calista. Hâlâ aynı şeyleri istiyoruz."

Duvardaki bir resme baktım, saksıda bir çiçek resmi. "Eve gel."

"Hayır."

"Calista-"

"Hayır

dedim."

"Peki sen ne yapacaksın? Bana karşı komplo kurmaya devam mı edeceksin?" Cevap vermeyi reddettim.

"Senden özür diledim. Daha kaç kez özür dilemem gerekiyor-"

"Yani Barron senden özür dilerse her şey yoluna mı girecek?"

Tersledim.

Bakışları hemen öfkeye dönüştü. "Aynı şey değil-" "Sen babanı kaybettin. Ben de benimkini kaybettim."

Uyarı gözlerindeydi, alev alev yanan bir duvar. "Bundan çok kaybettim."

"Babam sahip olduğum tek aileydi, bu yüzden tıpkı sizin gibi ben de tüm dünyamı kaybettim."

Bakışları sertleşti, boynundaki kordonlar sessiz öfkesiyle daha da gerildi.

"Neden senin acın benimkinden daha önemli? Senin haçlı seferin devam ederken, neden affetmek ve unutmak zorunda olan benim?"

Ortadan kayboldu.

Gözlerimi kırptıştırdım ve bir an önce oturduğu sandalyeye baktım, hâlâ yoktu. " da ne...?"

Ayağa kalktım ve etrafıma bakındım, köşeleri ve koridoru aradım ama onun gittiğini biliyordum. Biliyordum çünkü ormanın müziğı geri dönmüştü, çünkü onun getirdiğı gergin enerji kaybolmuştu, çünkü ateş böceklerinin ışığı biraz daha parlaktı.

Güçlerinin boyutunu anladığımı sanıyordum ama şimdi hiç anlamadığımı fark ettim.

TALON

Kaleden ayrıldım ve surlara çıktım, Khazmuda'nın eyerlenmiş ve uçmaya hazır olduğunu gördüm. İplerden böğrüne tırmandım ve eyerde olduğum anda gökyüzüne sıçradı ve devasa kanatları onu yakaladı.

Soğukta uçtuk, rüzgâr pelerinimi arkamda uçurdu ve boynumda zonklayan öfke ateşini soğuttu.

Khazmuda hiçbir şey söylemedi, öfkemin konuşmak için çok aşırı olduğunu biliyordu.

Ağaçların yakınındaki açıklığa indik, otların olması gereken yere indiğinde Khazmuda'nın pençelerinin altındaki kar çıtırdıyordu.

Yanından aşağı kaydım ve botlarımın bir ayağımı kara gömdüğünü hissettim.

Ben avlanacağım. Tekrar havalandı, gökyüzü karanlıktı.

Malzemeleri topladım ve bir kamp ateşi yaktım, Calista'ya öğrettiğim gibi kibriti kayaya vurdum ve ateşi yaktım. Sonra bir kayanın üzerine oturdum ve ateşe baktım, öfkem iyileşmek yerine daha da kötüleşti.

Khazmuda yaklaşık bir saat sonra geri döndü ve avını önüme bıraktı.

"Aç değilim."

Bunların hepsi

benim mi? "Afiyet

olsun."

Devasa çenesini açtı ve yarattığı birkaç ısırıkta yedi, kemikler keskin dişlerinin baskısı altında çatırdadı.

Gözlerim ateşte kaldı.

Ne dedi?

Sessiz kaldım.

Khazmuda başını kara doğru eğdi, nefesi buhar olarak dışarı çıkıyordu. Vahşi doğada haftalar geçirmiştik ama kaleye döndüğümüzde bu lüks bizi tatmin etmemişti.

Aklım hâlâ vahşi doğadaydı... geride bıraktığım kadındaydı. "O inatçı."

Kız nerede? "Bir

kulübede."

Yalnız mı?

"Öyle görünüyordu." Bir yanımla tanık olmak istemediğim bir durumun içine düşeceğimden korkuyordu. Ama o yalnızdı, tıpkı koridorun sonundaki yatak odasında yaptığı gibi kitap okuyordu.

O kulübe birine ait olmalı.

"Konuşacak o kadar çok şeyimiz vardı ki sormaya fırsat bulamadım. Sorsaydım bile, o çok zeki."

Bölgeyi ayırt edemediniz mi?

"Pencerelerin dışındaki her şey . Sadece onun bulunduğu odayı görebiliyorum."

Bahamut'un gördüğü şey bu mu?

"Hayır. Sanırım bana güçlerinin zayıflatılmış bir versiyonunu verdi."

Sana olan öfkesi yumuşamadı mı?

Bana karşı hissettiği karmaşık sevgi hâlâ . Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ama tüm o öfke ve acı da hâlâ oradaydı. "Hayır. Ve hiçbir zaman da olacağını sanmıyorum."

Daha fazla zamana ihtiyacı var. Öfkesini demir bir yumrukla tutuyor, tıpkı sizin yaptığınız gibi.

Gözlerim ateşte kaldı ve onun yeşil gözlerinin bana baktığını gördüm. "Evet... Biliyorum." Sessizliğe gömüldük, benim gözlerim kamp ateşine odaklanmışken Khazmuda bana odaklanmıştı, siyah gözleri etrafımızdaki karla derin bir kontrast oluşturuyordu.

Sonra ortaya çıktı, varlığı sessiz ama güçlüydü. Havadan yaratılmış kütüğün üzerine oturmuştu, mavi gözleri kamp ateşinden yansıyor. Gözleri bana kaydı, her zamanki gibi sinsice düşmanca bakıyordu. "Ne başardın?"

Bir tartışma, tek başardığım buydu.

Ne zamanl yapmadı söyle Hiçbir şey, Bahamut
VERİLDİ her şey Atladım. "Hiçbir şey, anlıyorum."

"Etrafını görebileceğimi düşünmüştüm."

"Yaşayanlara müdahale etmediğimi söylemiştim."

"Ama konuştuğumuz gibi etrafını görebiliyorsun. Onun yerini biliyorsun."

"Ama bir ölümlüye böyle hesaplanamaz bir güç vermek yanlış olur. Onunla konuşmak istediniz, onu takip etmek değil ve eğer onu takip etmek isteseydiniz, size hiç yardımcı olmazdım."

"Bana ölümler üzerinde güç vermenin ne farkı var?"

"Çünkü öldüler." Gözleri vahşet içinde parlıyordu. "Sana fırsat verdim. Şimdi bunu geri alma zamanı-"

"Daha fazla

zamana ihtiyacım

var." "Hayır."

"Bahamut." Bu tanrıya karşı hiçbir gücüm yoktu, ona dokunamıyordum bile, ama ona böyle emrediyordum, çünkü bu ortaklık on yıl sürmüştü.

Beni izledi, gözleri sürekli öfkeliydi. "Bana biraz daha zaman ver."

"Bence bunun sizin hırslarınızla bir ilgisi yok. Onunla bağlantı kurma arzunuz tamamen kişisel."

"İkisi de."

Bakışlarını tekrar ateşe çevirdi. "Bu sana pahalıya patlayacak, Talon." "Biliyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar sessizlik içinde kayboldu.

Kaleye döndüğümde saat geç olmuştu ama Komutan Navarrese sanki beni bekliyormuş gibi surlara konuşlanmıştı.

Khazmuda'nın bedeninden ayrıldım ve botlarımın ayaklarımın altındaki taşa çarptığını hissettim.

Khazmuda hemen arazide rahat bir yer bulup akşam için dinlenmeye çekildi.

Komutanın beklediği çift kapıya yöneldim, muhafızlar kapının iki yanına yerleştirilmişti.

Elleri arkasında duruyordu ama gözlerinde bir tereddüt vardı.

"Ne oldu?"

Bakışlarındaki tereddüt devam ediyordu, sanki bana cevap vermek istemiyormuş gibi.

"Geç oldu Komutan." Beni bekleyen bir yatak vardı, bedenimi alacak ama rüyalarımı almayacak bir yatak... çünkü Calista'yla ayrıldığımızdan beri pek uyumamıştım. Suçluluk duygusu ve stres yüzünden akşamlarımı içerek ve bakarak geçiriyordum.

"General Titan tespit edildi."

Hayatımdaki çalkantılar bana onu tamamen unutturmuştu. "Onu buraya getirin, canlı canlı yakacağım."

Gözleri bir an için aşağıya kaydı.

"Evet?"

"The son zaman o oldu görüldü, o oldu yürüyen için ve Beyaz Dağlar... sadık destekçilerinden oluşan küçük bir orduyla."

Buraya gelmesini, Calista'ya sahip çıkmaya çalışmasını ve benimle yüzleşmesini beklerdim. "Yani kaçıyor mu?"

"Tüm gemiler limanımızda, bu yüzden başka seçeneği yok."

"Ama dağın içinden geçit yok."

"Görünüşe göre var," dedi. "Emirleriniz nedir?"

Onu avlayamayacak kadar başka konularla . Calista ile yollarımız ayrıldığından beri aklımda hep o vardı. "Eğer gitmek istiyorsa, iyi ki gitmiş. Gözcülerimiz onu diğer tarafa kadar takip etsin. Arazinin ve ötesindeki toprakların ayrıntılarını istiyorum."

"Emredersiniz, Majesteleri." Komutan, muhafızların açtığı kapıdan içeri adım atmadan önce hızlıca başını salladı.

Koridorlardan geçerek kraliyet yatak odama gittim, ocakta ateş yanıyordu çünkü hizmetkârlar dönüşümü kutlamak için hazırlamışlardı.

Ama yalnız değildim.

Nadia yatağa uzanmış, dirseğinin üzerine tünemişti, ateş onu güzel bir ışıkla aydınlatıyordu. "Ben de seni bekliyordum."

Yatağın üzerindeki çıplak bedenine baktım ama yüzünü görmedim. Yeşil gözleri alev alev yanan bir esmer gördüm. Birkaç çili olan açık bir ten gördüm. Öpücüğüm için can atan dudaklar gördüm. Arkamı döndüm ve pelerinimi çıkardım. "Seni çağırdım mı?"

"Hayır. Ama uzun zaman oldu-"

"Eğer seni çağırmazsam, gelme. Git." Odamda ilerlerken soyundum, duş almaya ve saçlarımdaki dumanı yıkamaya hazırdım. Giyinip gitmiş mi diye kontrol etmedim. Duşa girdim ve ılık su tenime değdiği anda onu unuttum.

CALISTA

Gün batımından bir saat önce, farklı tüccarların neler sunduğunu görmek için pazarda birlikte yürüdük. Elfler Komutan Luxe'e sıcak bir şekilde baktı, gözleri sevgi ve sadakatlerini gösteriyordu, ancak bana baktıklarında bu parlaklık azaldı. Sadece onunla konuşmayı ve bana orada değilmişim gibi davranmayı tercih ettiler, en azından Komutan Luxe resmi bir giriş yapana kadar.

"Burası restoranlarımızdan biri." Sağ tarafı işaret etti, masalar doğrudan gökyüzünün altına yerleştirilmişti, diğerleri ise yağmurdan korunmak için ahşap bir çatının altındaydı. "Sabahları kahvemi burada içerim. Akşamları da burada şarap var."

"Bunu aklımda tutacağım." Yapmak istediğim son şey, herkes varlığımdan şüphelenirken tek başıma yemeğe çıkmaktı.

"Kütüphaneyi görmek ister misiniz?"

"Kütüphaneniz mi var?" Şaşkınlıkla sordum. "Odamda kitaplarım var ama sadece birkaçı benim tercih ettiğim dilde."

"O zaman sana göstereyim. İstedığın birkaç kitabı al ama dil öğrenmeye başlamanı da tavsiye ederim. Elfler bunun için size saygı duyacak entegrasyonunuzu çok daha kolay hale getirecektir."

"Haklısın." Birkaç gün öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir dili öğrenmek göz korkutucu bir görev gibi geliyordu ama Inferno dönene kadar... tabii dönerse... zamanımı harcayacak başka bir şeyim yoktu.

Taş basamaklardan yukarı çıktık ve tavanı otuz ayak yüksekliğinde olan büyük bir binaya girdik. Kraliyet odalarının aksine, pencereler dışarıya açık değildi ama muhtemelen içerideki kitapları korumak için camla kapatılmıştı.

Ön tarafta birkaç büyük masa, arka tarafta ise tavana doğru uzanan kitap rafları vardı.

"Bir sürü kitap var..."

"Evet. Bunların çoğu tarihimizle ilgili tarihi anlatılar. Bazıları şiir, yemek tarifleri, resimler içeriyor ve bazıları da sadece eğlence için." Önden giderek beni koridorda yürüttü ve tüm farklı seçenekleri gösterdi.

"Vay canına, burası benim yeni favori

yerim." "Okur musun?"

"Öyle diyebilirim."

"Ne okumaktan hoşlanırsın?"

"Her şeyden hoşlanıyorum ama romantizm en sevdiğim."

Başını çevirip bana baktı, bakışları yüzüme odaklanmıştı. "O zaman aşka açıksın."

"Herkes sevgiye açıktır."

"Katılmıyorum." Aradığı şeyi bulana kadar koridorda ilerledi. "Bazen insanlar bir kez sever ve bu o kadar tutkulu olur ki, hayatlarının geri kalanında alevlerden korkarlar."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Raftan bir kitap çıkardı ve bana uzattı. "Hayır. Bir süredir anlayışlıyım..."

"Bulamadığına şaşırdım. Bütün elfler çok güzel."

"Aşk bedenden daha derindir," dedi. "Ortaya çıkarılması zaman alan bir tür güzellik. Mükemmel mücevher için madencilik yapıyorum... ama hala bulamadım."

Kitabı aldım, parmak uçlarımız kısa bir süre birbirine değdi. Bakışları benimkine kilitlenmişti.

Teması kestim ve bana uzattığı kitaba baktım. "Nedir bu?"

"Popüler aşk hikâyelerimizden biri ve sizin dilinizde." Bana sırtını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. "Bakalım başka neyiz var."

Ağaç evime döndük ve ben de akşam yemeği hazırlamaya başladım.

Özür dilemedi ya da ayrılmak istediğine dair herhangi bir işaret vermedi, ben de onu kalmaya davet ettim. Beni bu yabancı yerde daha rahat ettirmek için zamanından feragat ettiğine göre, en azından bunu yapabileceğimi düşündüm.

Yemek masasına oturdu ve beni yemek yaparken izledi.

Et ya da hayvansal ürünler yemiyorlardı, bu yüzden tatmin edici bir yemek hazırlamak daha fazla zaman alıyordu. Vahşi doğada sadece et yerken ormanda sadece bitki yemeye başladım. Midem kesinlikle karışmıştı.

Onunla birlikte masaya oturdum, ateş böcekleri odayı aydınlatıyordu. "Elfler neden et yemiyor?"

"Neden et yiyorsun?" diye sordu.

Soruyu duyunca sustum ve böyle bir karşılaşmanın ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. "Çünkü dolduruyor, sanırım."

"Bence bu da aynı derecede doyurucu."

"Bu soruyla sizi kırmak istememiştim. Sadece merak ettim."

Cevap vermeden önce lokmasını bitirdi. "Orman ihtiyacımız olan her şeyi sağlar. Tüm yaşam burada birbirine bağlıdır, Riviana'nın ebedi gücüne çekilir. İster küçük bir yaratık ister büyük bir av olsun, bir başkasının canını almak ruhunu lekelemektir. Caelum'a bu kadar yakın olduğunuzda, her şeyi daha yakından hissedersiniz."

"Caelum'a bu kadar yakın da ne demek?"

"Riviana'nın yaşam tanrısı olduğunu söylemiştim. Onun ağacı öbür dünyaya açılan kapıdır."

"Yani, gerçek bir kapı gibi mi?" "Evet."

"Yani herkes elini kolunu sallayarak geçebilir mi?"

"Ağaç hepimiz için yasak bölge. Amacımız bu geçidi girmek isteyen herkesten korumaktır. Şehrin dışında onurlu niyetleri olmayanlar, doğal yaşam biçimini bozmak isteyenler var."

"Ormanın dışında yaşayan elfler..." Başını salladı. "Kara elfler."

"Bizi kişi bu mu? Topraklarınızda kimse yürümediğine göre?"

"Bizim işimiz her türlü savaşa, her türlü düşmana karşı her zaman hazırlıklı olmaktır. Ama evet, dikkatimiz batıya, ağaçların arasında yaşadıkları yere odaklanmış durumda."

"Hiç kimse ağaca girmeye çalıştı mı?"

"Evet, uzun zaman önce."

"Peki ne oldu?"

"Yok . Biz biliyorum-çünkü onlar asla geri döndü. Belki de geçit tek bir yönde çalışır."

"Ama Riviana ormanda görüldüğüne göre öyle olmamalı." "Bir tanrı olduğunuzda, farklı kurallar geçerlidir."

Elflerin neden güneye, topraklarımıza , neden işlerimize karışmadıkları anlaşılmaya başlandı. Korumaları gereken çok daha önemli bir şey vardı. "Şimdi elflerin neden ormanlarını terk etmediklerini anlıyorum...."

"Bazıları Thalian'ı korumak için ayrıldı."

"Neden ejderhaları korumak zorunda hissediyorsun?" diye sordum.

Tabağını bitirdi ve önünde boş bıraktı. "Çünkü Riviana bizden bunu istedi. Ve ne talep ederse etsin, yerine getireceğiz."

"O zaman senden bahsettiğim ejderhaları kurtarmanı istemedi."

"Kraliçe Eldinar'a göre, çok uzun zamandır konuşmamış."

Boş şarap kadehim önümde duruyordu ama sohbete daldığım için dolduramadım. Inferno ve ben yardım için elflere yaklaştığımızda, sınırın ardında yatan karmaşıklığı fark etmemiştim.

Sessizce oturduk ve yemek bittiği için gitmesini bekledim, ama o oyalandı. Onun arkadaşlığından hoşlanıyordum ama aynı zamanda yalnızlığımdan da hoşlanıyordum ve kırık bir kalbin her şeyin ötesinde arzuladığı şey yalnızlıktı.

Mavi gözleri yüzüme yapışmış bir halde beni izlemeye devam etti. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Hiç aşık oldun mu?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı çünkü özel hayatımla ilgilenmesini beklemiyordum. Akrep Vadisi'ndeki hayatım, Ölüm Kralı'nın gücü, Kurak Kumlarda geçirdiğim zaman ve ortaya çıkarmak için çalıştığım taşlar hakkında sorular bekliyordum... ama bunu değil.

Ve sonra onu hissettim. Sessiz bir düşmanlık... Öyle bir gerilim ki mırıldanıyordu. Isı yanağımı kızgın bir demir gibi yaktı.

, çünkü orada olduğunu biliyordum.

Yanağımı hafifçe çevirdim ve onu gördüğümde vücudumun gerildiğini hissettim.

Pantolonuyla ve başka hiçbir şeyle orada durmuş, kızgın bir öfkeyle bana bakıyordu.

"Kahretsin." Tekrar ileri baktım.

Komutan Luxe kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Hayır, yapmadın," dedim hızla, yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek.

Bana bakmaya devam etti.

Talon da öyle.

Ne yapacağımı bilemedim.

"Eğer sorum sizi rahatsız etmediyse," dedi Komutan Luxe, "o zaman cevap verebilir misiniz?"

Talon'un geçen seferki gibi ortadan kaybolmasını umarak dümdüz önüme baktım. Komutan Luxe onu gördüğünde ne yapacaktı? İki adam ağaç evimde ölümüne dövüşecek miydi?

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu. "görünüyorsun."

"Ben iyiyim." O bakışın yanağımda bir delik açtığını hissettim.

"Sadece biraz sıcak." I bekledi için Talon için
Git, için ayrılmak önce

Komutan Luxe misafirimiz olduğunu fark etti. Ama onun yerine Komutan Luxe'ün arkasından yürüdü ve tam karşımdaki sandalyeye oturdu.

Şimdi görüş alanımdaydı ve ellerimin titremeye başladığını hissettim.

Komutan Luxe onun orada olduğunu fark etmemiş gibiydi. Gözleri benim üzerimde kaldı.

Talon kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyeye çöktü. Ne kadar kızgın olduğunu göstermek için tek kelime etmesine gerek yoktu. Bakışları bunu kendi başına yapıyordu. "Gitmesini sağla."

Talon'un konuştuğunu duyduğumda bir nefes aldım.

Komutan Luxe fark etmemeye devam etti.

Sonra onu görebilen tek kişinin ben olduğumu fark ettim.

"Hiç aşık oldunuz mu?" Komutan Luxe üçüncü kez tekrarladı.

Komutan Luxe'e bakmak için döndüm. "*Bana bak.*"

Gözlerim tekrar masanın karşısındaki Talon'a kaydı. "Biliyor musun, kendimi aniden iyi hissetmiyorum... Gitmelisin."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Su ister misin?" "Hayır," dedim hemen. "Sadece gerekiyor."

"Gitmeden önce bulaşıkları yıkayabilirim." Ayağa kalktı ve tabakları toplamaya başladı.

"Bu iyi." I dedi çabucak. "I olabilir anlaşma ile onlar Yarın. İyi geceler."

Bana bakarken sustu, sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyor ama bir türlü toparlayamıyordu. "Sabah seni kontrol edeceğim Calista." Arkasını döndü ve dışarı çıktı, ayak sesleri

ağaç evden çıkarken giderek sessizleşiyordu. Kapı arkasından açılıp kapandı ve ardından cırcır böceklerinin ve kurbağaların sesleri uzaktan duyulmaya başladı. Huzur geri döndü ama Talon'un güçlü sinirliliği devam etti.

Masanın karşısından ona baktım, öfkeli bakışları ruh haline uyuyordu. "Neden seni göremiyor?"

Konuşamayacak kadar kızgınmış gibi uzun bir süre sessiz kaldı. Saniyeler dakikalara dönüştü. Ormanda gece derinleşti. Tüm bu süre boyunca gözünü bile kırpmadı. "Çünkü ben kendimi sadece sana sunuyorum."

"Peki, sen gerçek

misin?" "Evet."

"Ama burada

değilsin." "*Ben*

buradayım."

"Ama bir ruh gibi ortadan kayboldun." "Çünkü hayal edebileceğinden çok daha güçlüyüm."

Omurgamda bir ürperme hissettim, çünkü seviştiğim adam hakkında çok az şey biliyordum. "Seni göremiyordu." Yani fiziksel olarak orada değildi. Zihninin bir yansıması ya da onun gibi bir şey.

Elleri kaslı kollarını kavramaya devam etti. "Soruya cevap verecek misin?"

"Ne sorusu?"

"Hiç aşık oldun mu?"

Komutan Luxe'ün bu soruyu sormasından utanarak gözlerimi başka yöne çevirdim. "Peki ya sen?"

"O pislik sana sordu, bana değil." "O

bir pislik değil."

Birden sesini yükseltti, o kadar yüksekti ki, eğer benden başka biri tarafından görülebilseydi ormandaki diğer insanlar tarafından duyulabilirdi. "İki haftadır ayırınız ve sen şimdiden başka biriyle mi yatıyorsun?"

"Onunla yatmıyorum."

"Seni becermek için çok uğraşıyor."

"Sadece alışmama yardım ediyor."

"Eğer sevdiği adam olmak istemeseydi, hiçbir erkek bir kadına hiç aşık olup sormazdı. Saf olma, Calista."

Vahşiliği çok fazla olduğunda bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim.

"Sana kaç kere söyledim, bana bak."

"Neden buradasın?" Ona geri döndüm. "Benden ne istiyorsun?"

Sert bakışlarına çığ gibi büyüyen bir sessizlik eşlik etti. "Onu becerme."

"Sanki bütün cariyelerinle yatmıyorsun."

"Değilim." Sesi tekrar yükseldi. "Birlikte ilk geceden beri başka kimse olmadı. Senden başka hiçbir kadını arzulamıyorum ve seni çok özlüyorum."

Gözlerim içgüdüsel olarak başka yöne kayd.

"Daha kaç kere söylemem gerekiyor?" diye tısladı.

Gözlerim tekrar ona döndü.

Gözlerini dikip baktı, bir şey söylememi, duymak istediği şeyi söylememi bekledi.

Ama ben reddettim.

Karşılık görme umudu kalmadığında yoluna devam etti. "Kim o?"

Cevap

vermedim.

"Calista-"

"Nerede olduğumu anlamaya çalışıyorsun. İstedğin bu... Bu yüzden geldin." Nerede olduğumu bilseydi, orada kanlı canlı olurdu. Beni boynumdan yakalar ve bakışlarımı masanın öbür tarafına yönlendirmek yerine kendi bakışlarına zorlardı.

"Evet, nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedi. "Ama burada olmamın tek nedeni bu değil."

"O zaman neden başka?" Hayal kırıklığının midemde biriktiğini hissederek soğuk bir şekilde söyledim.

"Bunu düzeltmek istiyorum... bizi düzeltmek."

Gözlerim uzaklara dalmak istedi ama sabit kaldılar. "Biz düzeltilemeyiz Talon."

Bakışları yüzümde sertleşti ve derin ve yavaş bir nefes aldı.

Gözlerim önümdeki boş tabağa kaydı, geride birkaç kırıntı kalmıştı.

Aniden sandalyeden kalktı ve masanın etrafından dolaşarak oturduğum yere yaklaştı. Komutan Luxe'ün sandalyesini kaptı ve oturmadan önce yanıma getirdi, bizi birbirimize dokunmadan olabildiğince yaklaştırdı.

Onun yakınlığında derin bir nefes aldım, birbirimize yakın olduğumuzda her zaman patlak veren kıvılcımı hissettim.

Kollarını tekrar kavuşturdu ve acımasız bakışlarını sürdürdü. "Sana söyleyeceğim bu sözlerin derinliğini asla anlayamayacaksın ama yine de söyleyeceğim. Yaptıklarımın seni ne kadar inciteceğini bilseydim, onları asla yapmazdım. Ben asla

buraya gelir ve topraklarınızı fethederdim. Ejderhaların peşine düşmezdim... ödeyeceğiniz bedeli bilseydim düşmezdim."

Bakışlarındaki altın rengini, kara gözlerindeki tek bir renk kırıntısını gördüm.

"Her gece uykum kaçıyor çünkü bunu düşünüyorum, bu kıyılara gelmeseydim hayatının ne kadar farklı olacağını . Suçluluk duygusuyla dolup taşıyorum çünkü tüm insanlar arasında olanları en az hak eden sensin. İntikamım senin zararına olduğu için üzgünüm."

Bakışlarımı gözlerinden kaçırdım, onun yerine yanağına baktım, bu bakış benim için çok fazlaydı. Bu kadar değer verdiği birinden nefret etmek zordu. Her zaman kalbinizde olan biriyle aranızda mesafe koymak zordu. "Söylediklerin için minnettarım ama artık yollarımızı ayırmamızın zamanı geldi. Ben evim diyebileceğim bir yer buldum, senin ise kazanman gereken bir savaş var. Çıkarlarımız artık aynı doğrultuda değil."

Onun gözler kaydırılmış geri ve ileri arasında benim içinde yıkım. "Aramızda hiçbir şey değişmedi-"

"Bitti, Talon." "Calista-

"

"Bırak beni gideyim." Gözlerim onun çıplak göğsüne kaydı, onu üzerimde, vadimin üzerinde yükselen bir dağ gibi hatırladım.

Öfkeli bir iç çekti. "Her neredeyse orası evin değil Calista."

"Bulabileceğim en iyi yer orası."

"Akrep Vadisi senin evin. Sen onların gerçek kraliçesisin ve bu toprakları sen yönetmelisin. Taç senin, şimdi eve gel ve onu al."

"Hayır."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü ben vadinin kraliçesi olabilirim ama sen hâlâ toprakların kralısın. Sana hizmet etmeyeceğim."

"Calista, onu istemiyorum bile. Sadece savaşımlı kazanmak için ordulara ihtiyacım var." "Halkımı bir zalimin intikamı için ölüme göndermem."

"Zorba mı?" diye tersledi. "Benim bir zorba olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bu hikayeyi daha kaç kez tekrarlamam gerekiyor? Bir mahkûm olarak sizin yararınız için ölesiye çalışmaya zorlandım. Bekâretimi bir psikopat aldı-"

"Bekaretini o almadı. Ben aldım." General Titan'dan her bahsedildiğinde yaptığı gibi yine sinirlendi. "Bu seks değildi. Şiddetti." Eli göğsüne doğru hareket etti. "Ben senin ilkindi, Calista. Kendini bana verdin ve bu tutkulu ve gerçektir... Hâlâ da öyle. Ona hak etmediği bir güç verme. Bana kalırsa onu aldığım da vücuduna dokunulmamıştı. Sen de aynısını düşünmelisin."

Gözlerim yine başka tarafa baktı.

Geri gelmemi istemedi. Anı yaşamama izin verdi. "O ejderhalar hâlâ köleleştirilmiş durumda Calista. Hâlâ yardımımıza ihtiyaçları var, senin yardımına."

"Beni manipüle etme."

"Hatırlatmıyorum. Sadece neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyorum. Hâlâ senin yardımına, Inferno'nun yardımına ihtiyaçları var."

Talon'a gerçeği söylememeye karar verdim. Inferno'nun gittiğini, elflerin ülkesinde yaşadığımı, özgür ejderhaların Beyaz Dağlar'ın kuzeyinde bir yerde olduğunu. Ona güvenmişim... ama iş bu noktaya gelince güvenmedim. İntikam takıntısı onun tüm varlığını besliyordu. Buraya kendi topraklarımı fethettiği gibi ormanı da fethetmeye gelebilirdi ve ben bunun olmasına izin veremezdim.

Başını hafifçe eğdi ve sessiz bir iç çekti. "Bana nerede olduğunu söyle."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü yapamam."

"Akrep Vadisi'nde görüldüğünden beri gökyüzünde Inferno'dan hiçbir iz yok. Nerede saklandığını bilmiyorum ama sonsuza dek saklanamazsın."

"Peki bizi fark ederseniz ne olacak?" Ona tekrar baktım.

"Gelip sizi alırım."

"Sonra ne olacak?" diye sordum. "Bizi kendi köleliğine zorlayacaksın." "Sizi asla istemediğiniz bir şeyi *yapmaya* zorlamadım." "Sonra ne olacak? Kibarca istemek mi?"

"Hayır."

"Sonra ne olacak?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Seni öperdim." Sesi bir fısıltı gibi kaçtı. "Seni öperdim, seninle sevişirdim ve sana ne kadar üzgün olduğumu söyledim. Yapacağım şey buydu."

Ve bir anda kendimi çok zayıf hissetmeme neden oldu. "Birlikteyken bana hiç böyle bir şefkat göstermemiştin."

"Çünkü elimden gidene kadar neye sahip olduğumu fark etmemiştim."

"Benimle yatmazdın bile." Beni becerip sonra da kovması beni hala yaralıyordu. Gecenin bir yarısı uyandığımda onu koltukta uyanık görmem.

"Yirmi kez söylediğim gibi, bunun seninle hiçbir ilgisi yok." "O zaman ne alakası var?"

Ŗimdi gözlerini kaçırđı ve bunu ilk kez yapıyordu. Bakışları uzun bir süre başka bir yerde kaldı, sanki gözlerimin içine bakmak ona bir dünya acı hissettiriyordu. "Bırak bu yalan olsun, Calista."

Görüntüsü aniden daha keskin bir şekilde odaklandı... ya da ben ona farklı baktım. "Hiç aşık oldun mu Talon?"

Bu süre boyunca gözlerini kaçırđı ve mutfaktaki dolaplara baktı. Soru çok ağırlaşp yere düşmeden önce uzun bir süre havada asılı kaldı. Ölmesine izin verdi, gömölmesine izin verdi.

"Neden bana cevap vermiyorsun?"

Çenesi aşağıda kaldı ve bir daha hiç kalkmadı. Birkaç dakika önce otoriter ve kendinden emindi ama Ŗimdi neredeyse köşeye sinmişti. Kendisi gibi değildi, aniden solgun ve içi boş görünüyordu. "İyi geceler, Calista."

"Neden bana cevap vermiyorsun?" Sesimi daha da yükselterek bastırdım.

Gözlerinin arkası ölü gibi görünüyordu, o altın parçacığı hiçbir yerde görünmüyordu.

"Gitme, Talon. Bunun hakkında konuşmak istiyorum-"

Çenesini kaldırdı ve bana baktı, boş gözlerinin derinliğini, kırılmışlığının ciddiyetini gösterdi. "Bu konu hakkında *asla* konuşmayacağız." Sonra ortadan kayboldu ve sanki hiç orada olmamış gibiydi.

CALISTA

Kapı çalındığında gün ortasıydı.

"Kapı açık." Kontrol etmeme gerek kalmadan kim olduğunu biliyordum. Sadece bir kişi beni ziyarete geldi.

Komutan Luxe, üniforması yerine gündelik kıyafetlerini giyerek içeri girdi. "Bugün daha iyi görünüyorsun." Talon'un bir gece önce oturduğu koltuğa oturmasına yardım etti.

"Evet, yediğim bir şey yüzünden olmalı."

"Belki de suçlu diyetteki değişikliktir."

"Belki." Elimdeki kitabı kapattım ve masanın üzerine koydum.

Şöyle baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Hoşuma gitti."

"Güzel." Orada kaldı ve bana Talon'u hatırlatan bir yoğunlukla baktı. "Dün gece bana yemek pişirdiğin için, bu cömertliğine karşılık vermek istiyorum. Bu gece bana gelmek ister misin?"

"Cömertliğiniz için size yemek pişirdim." "Yine de senin için yemek yapmak isterdim."

Talon'un sözleri konuşmamızdan beri aklımdan hiç çıkmamıştı. Onun kıskançlığı çok derindi ama benim kıskançlığımın da aynı derecede kontrol edilemez olacağını biliyordum. "Dün geceki soruna hiç cevap vermedim."

"Hayır, ."

"Yakın zamanda bir ilişkim vardı, çok yakın zamanda." Birçok açıdan hâlâ o ilişkinin içindeydi. "Benim için hala çok taze. Konuştuğumuz sırada kalbimde olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum."

Komutan Luxe dinlerken bakışlarımı tuttu ve sonunda hafifçe başını salladı. "Peki, bu evet mi hayır mı?"

"Ne?"

"Aşık mıydın?"

"Bilmiyorum." Her şey gerçeküstüydü, zor koşullar altında gerçekleşen bir ilişkiydi. Yaşadığım tüm zorlukların sorumlusu o adamdı. Onunla birlikte kaledede mahsur kalmasaydım ve karakterini tanımak zorunda kalmasaydım, bir şey olur muydu emin değildim. "Bunu sana söylemem gerektiğini düşündüm... belki arkadaşlıktan daha fazlasını arıyordur diye."

Bana bakmaya devam edecek özgüvene sahipti. "Gücün cazibesine karşı koyabilen güzel bir kadınla her gün karşılaşmıyorsun. Kalbin güneş ışığı gibi saf olmalı."

Bu şimdiye kadar aldığım en iyi .

"Arkadaşlıktan daha fazlasıyla ilgilenmiyormuş gibi davranmayacağım - çünkü ilgileniyorum. Ama zamanlamanın doğru olmadığını da anlıyorum. Ama belki birkaç ay sonra, belki bir yıl sonra ya da bir gün doğru zaman olabilir. Bu yüzden yemek davetimi hâlâ geçerli - arkadaş olarak."

Artık nerede durduğumu bildiğine göre, teklifi kabul etme konusunda kendimi daha iyi hissediyordum. "Elbette, kulağa hoş geliyor."

Her gece Talon'un bana gelmesini bekledim.

Ama gelmedi.

Son konuşmamız onu uzaklaştırmış görünüyordu ve devam etmek gibi bir arzusu yoktu. Birbirimizden uzak durmak ikimiz için de en iyisiydi, ama bu beni günün hemen her anında onu düşünmekten alıkoymadı.

Bu onu özlememi engellemedi.

Komutan Luxe cephe hattındaki görevine dönmüştü, bu yüzden zamanımı çoğunlukla ağaç evimde yalnız geçiriyordum. Bazen markete ya da kütüphaneye gidiyordum ama orman ne kadar güzel olsa da bana hâlâ yabancı bir yermiş gibi geliyordu.

Biri kapımı mutfaktaydım.

Komutan Luxe olmadığını biliyordum, bu yüzden beni kimin ziyarete geldiğinden emin değildim. "Kapı açık." Ellerimi yıkadıktan sonra kapıya döndüm.

Onu gördüğümde nefesimi içime çektim-

Ezra. Bir şey söylemem bir anımı aldı.

"Merhaba." "Rahatsız mı ediyorum?"

"Hayır, yalnızım." Hayal edebileceğiniz her şekilde yalnızdım. Önünde durdum ama sonra ne yapacağımdan emin değildim. Onu el sıkışarak ya da kucaklayarak karşılayacaktım. İkisini de yapmamaya karar verdim.

"Seni kontrol etmek istedim. İlk birkaç haftanın nasıl geçtiğini görmek istedim."

"Her şey ."

"Daha erken gelirdim ama olmam gerekiyordu." "Umarım her şey yolundadır."

"Öyle. Sadece görevimin bir parçası."

"Komutan Luxe çok nazik davrandı."

Başını salladı. "O onurlu bir adam. Eğer benim zamanım kısılursa, yerime o geçer."

"Umarım böyle bir şey ."

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Umarım değildir. Aç mısın? Eğer ilgilenirsen seni öğle yemeğine götürmek isterim."

"Daha yeni yedim ama kahve olurdu." "Kahve olsun."

Komutan Luxe'ün daha önce bahsettiğı restorana gittik. Orada otururken bir sürü bakışla karşılaştık.

Bir sürü bakış aldım.

Bir kahve ve kavrulmuş patates kasesi sipariş etti. Bitki bazlı krema ile kahvemın tadını çıkardım.

Yaşayan tek akrabamın huzurundaydım ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Bu konuşma Inferno, Khazmuda ya da Talon'la olduğu gibi doğal değildi. "Peki, babam çocukken nasıl biriydi?"

"Dürüst olmak gerekirse biraz başıboş." Gülümsedi. "Ama her zaman iyi bir kalbi vardı."

"Nasıl yaramazdı?"

"Eskiden kuralları çok çiğnerdi. Kaleden gizlice kaçır ve gecenin bir yarısı kızlarla kaçardı."

Sırıttım, keşke bunun için onunla dalga geçebilseydim.

"Bir kızla diğerlerinden daha çok kaçtı... ve onunla evlendi."

Gülümsedim. "Annem çok güzeldi."

"Öyleydi. Ben bile ona aşıktım." "Öyle miydi?"

"Bütün erkeklerin ona karşı bir ilgisi vardı. Ama baban bana bunun ciddi olduğunu söyleyince dikkatimi başka yöne çevirdim."

"Akrep Vadisi'ni neden terk ettiniz?"

"Kraliçe Eldinar'ın adamları ziyarete geldi ve bizi ormanlarına davet etti. Sadece bir ziyaret olması gerekiyordu ama ben oraya aşık oldum. O andan itibaren orası benim evim oldu. Babana veda zordu, özellikle de ziyaret etmenin neredeyse imkansız olacağını bildiğim halde, ama o kararımı anladı."

"Ormana mı aşık oldun... yoksa Kraliçe Eldinar'a mı?"

Soruyu duyduğunda kahvesinden bir yudum almayı henüz bitirmişti. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmeden önce bir an bakakaldı. "Komutan Luxe size söyledi mi?"

"Hayır. Sizi birlikte gördüğümde fark ettim. Onun hakkında konuşma şekliniz, ona bakışınız..."

Yemeğine baktı, o sırtış hâlâ oradaydı. "Yirmi yıldır evliyiz."

"Bu, Riviana Star'ın kralı olduğun anlamına geliyor."

"Hayır," dedi hemen. "Taç kan bağıyla geçer. O vefat etse bile ben asla kral olamayacağım. Taht en yakın akrabaya geçecek, yani kız kardeşine ya da kız kardeşinin çocuklarına. Beni Riviana Yıldızı'nın generali olarak atadı çünkü bu ormanı en az onu sevdiğim kadar sevdiğimi biliyor. Her ikisi için de hayatımı seve seve veririm."

"Bu çok güzel."

Kahvesinden içti.

"Zor mu? Bir hükümdarla evli olmak?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hiç de zor değil. O harika bir kraliçe ve onun kocası olarak anılmak benim için bir onur. İsteddiği herkese sahip olabilecekken bu unvanı hak etmiş olmama hâlâ şaşıyorum."

"Çok güzel, gerçekten çok güzel." Bir tanrıça gibi görünüyordu.

"Biliyorum." Bunu gözlerindeki gurur ışıltısıyla söyledi.

"Peki, bu nasıl çalışıyor?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Komutan Luxe bana elflerin neredeyse ölümsüz olduğunu söyledi." "Öyleler."

"Ve sen... değilsin." Seksenine ulaştığı için şanslı sayılırdı ve ulaştığında çelimsiz ve yıpranmış olacaktı ve Kraliçe Eldinar da aynı şekilde görünecekti.

"Evet, bu onun için kötü bir anlaşma."

"Onun için mi?" Biraz şaşıracak sordum.

"Onsuz bir hayatı asla bilemeyeceğim. Ama o bensiz bir hayatı göz açıp kapayıncaya kadar tanıyacak."

Uzun süre dokunmadığım için soğumuş olan kahveme baktım. Sohbetimiz o kadar sürükleyiciydi ki başka hiçbir şey düşünemiyordum. "Sormamın sakıncası yoksa, çocuğunuz var mı?"

"Hayır." Gözleri kahvesine kaydı ve bir kaşıkla karıştırdı... karıştırılması gerekmediği halde.

"Özür dilerim."

"Herkes çocuk istemez, Calista." "Hayır.

Ama senin istediğini söyleyebilirim."

Acı dolu bir sırtıma yaptığında gözleri hâlâ aşağıdaydı. "Sen de annen gibisin. O her şeyi görürdü." Çenesini tekrar kaldırdı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Ürememenin en iyisi olduğuna karar verdik."

"Biz mi... yoksa o mu?"

"Neden ondan hoşlanmadığınız izlenimine kapılıyorum?"

"Ondan hoşlanmıyorum. Ama bunun sana büyük acı verdiğini söyleyebilirim ve biz bir aileyiz." Ben onun için bir yabancı gibi hissetsem de o benim için bir aileydi. "Bu sevgi karşılıksız kalsa bile sana değer veriyorum."

"Calista." Gözlerini kapadı ve iç çekti. "İlk karşılaşmamızdaki davranışlarım için beni affetmeni dilerdim. Etkileşime geçmeyeli uzun zaman olmuştu ve sen topraklarımıza kırmızı bir ejderhanın sırtında geldin. Ben Riviana Yıldızı'nın generaliyim ve Kraliçe Eldinar'ın yeminli koruyucusuyum... karımın. Ben sadece koruyucuydum. Halkımız için bir tehdit olmadığınızı ve bizimle aynı felsefelere inandığınızı görüyorum, bu yüzden artık sizden şüphelenmiyorum. Lütfen beni affedin, çünkü sizi tanımayı çok isterim."

"Ben kin tutacak biri değilim. Geldiğimde sadece savunmasız bir durumdaydım."

"Bana nedenini söyle."

Zor kaldığım için kelimelerimi bulmam biraz zaman aldı. "Ölüm Kralı'ndan yeni kaçmıştım ve sonra babamın geride bir şey bırakıp bırakmadığını görmek için Akrep Vadisi'ne döndüm... ve halkının onu uygun bir şekilde gömdüğünü gördüm. Mektubunda bana burada yaşadığınızı söylemişti, yüzden sanırım daha sıcak bir karşılama umuyordum." Acımın ve kalp kırıklığının derinliğini tarif edemezdim, Kurak Kumlar'daki esaretimi ya da Talon'la olan karmaşık ilişkimi... hala onunla olan ilişkimi ayrıntılarıyla anlatmadan olmazdı.

Gözleri hüznle doldu. "Sana kötü davrandığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Anlıyorum."

"Burada olduğunuz ve sizi tanıma fırsatı bulduğum için çok mutlu olduğumu bilmenizi isterim. Kardeşim ve ben farklılıklarımıza rağmen çok yakındık. Doğduğun günü hatırlıyorum... ve bunun hepimize getirdiği sevinci."

"Ben de seni tanıdığım için mutluyum." Bana yaşattığı acıyı unutmaya, affetmeye ve unutmaya karar verdim çünkü sevgisi samimi görünüyordu. "Peki... neden  ocuk istemiyor? Bir hükümdar olarak soyunu devam ettirmenin onun için önemli olacağını düşünmüştüm."

Konu karısına döndüğünde, gözleri bir kez daha düştü. " yle. Ama ben bu miras için doğru ortak değilim."

Umarım onu yanlış duymuşumdur çünkü yanlış duymadıysam bu korkunç bir şeydi. "Yani,  ocuk sahibi olmak istiyor... ama senden değil?  zg n m ama bu şimdiye kadar duyduğum en berbat şey. O zaman neden seninle evlendi-"

"A ıklamama izin ver," dedi sakince, sesim daha fazla yükselmesin diye sözümü kesti. "O binlerce yıl yaşayacak, bense yetmişimi görecek kadar şanslı olacağım. Hayatımın yarısı çoktan geride kaldı. EĞer bir çocuğumuz olsaydı, onların hayatının çoğunun tadını çıkaracak kadar uzun yaşayamazdım, onlar bu kadar uzun ve ben bu kadar az yaşayacakken."

G Ğs m  z nt den ağrıyordu.

"Ve dahası, birlikte yapacağımız bir çocuğun ömrü tam kan bir elften çok daha kısa olacaktır. Bu da karımın onlardan daha uzun yaşayacağı anlamına geliyor... ve çocuğunun ölümünü izlemenin ıstırabını yaşamak zorunda kalacak. Bunu ona yapamam."

Yüzüne baktım ve gözlerinin boşaldığını gördüm.

"Bu bizim için doğru bir karar değil."

"Yani başka biriyle evlenip onun çocuklarını mı doğuracak?" Başını salladı.

"Ama seninki değil..." Boğazım dökmeýi reddettiğim gözyaşlarıyla daraldı ama onları içimde tutmak daha acı vericiydi.

Bir almadan önce kahvesine baktı.

"Neden başka biriyle evlenmiyorsun?" diye sordum. "Sana bir aile verebilecek biriyle?"

"Çünkü onu seviyorum." Tekrar bana baktı, yüz ifadesi tutkuyla sertleşmişti. "Onu gördüğüm anda sevdim ve başka bir kadını daha az sevmektense bu dünyadaki kısa zamanımda onu derinden sevmeyi tercih ederim."

"Üzgünüm ama bunun olmasına izin vermesinin bencilce olduğunu düşünüyorum."

"Birçok kez tekliflerimi reddetti. Bana ikimiz için bir gelecek olmadığını söyledi ama ben durmadan peşinden gittim." Anlattıkları karşısında gözleri dolmaya başladı. "Bu bir ilişkiye, onun tebaasından sakladığımız bir sırra dönüştü ve bana bunun sadece fiziksel olacağını, alevler sönene kadar kısa bir süre süreceğini söyledi. Ama yanılmıştı.

-Çünkü o alevler daha da büyüdü. Ona onu sevdiğimi söyledim ve o bunu bitirmeye çalıştı ama ben çekip gitmeyi reddettim. Ona evlenme teklif etmedim, ona evlenmesini söyledim. Sonunda karşı koymayı bıraktı. Benimle en sevdiğimiz ağacın altında evlendi ve ben her gün her an mutlu oldum. Hiçbir pişmanlığım yok, da."

Çok güzel bir hikâyeydi, ona olan kızgınlığımı yumuşatan bir hikâye.

"Bunun sizin için, muhtemelen hiç kimse için bir anlam ifade etmediğini biliyorum, çünkü önemli olan tek şey sizden sonra da yaşayan bir mirastır. Ama aşk çok nadiren mantıklıdır."

Zihnimde siyah gözler belirdi, benden sadece bir metre ötede oturuyorlardı, ruhumun derinliklerini yakan gözler. Boş yatak odalarındaki sıcak şömineler. Terli göğsü benimkine değiyordu. Boğazıma sarılmış öfkeli parmaklar. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ama onun izi sonsuza dek tenimde kalacaktı.

"Mirasım, bir kadını tüm kalbimle sevmiş olmam ve buna değmiş olması olacak."

Talon'la konuşmamızın üzerinden bir hafta geçmişti.

Benimle bir daha konuşup konuşmayacağını merak ediyordum. Son konuşmamız o kadar kötü bir noktada bitmişti ki benimle tekrar yüzleşmek isteyip istemediğinden emin değildim. Bunun bizim sonumuz olmasını, o kara gözleri bir daha görmemeyi umuyordum ama bu umuda dipsiz bir hüzün çukuru eşlik ediyordu.

Karanlıkta onun bakışlarını hissettiğimde gözlerim kitabımdaydı. Güneş saatler önce batmıştı ve orman alacakaranlığın derinliklerindeydi. Ateş böcekleri her yerde uçuşuyor ve cırcır böcekleri şarkılarını söylüyordu. Huzuru bozan adam o kadar yoğundu , varlığı bir serap olsa bile gerçek gibiydi.

Hemen başımı kaldırmadım, onunla yüzleşecek cesareti bulana kadar sayfadaki kelimelere baktım.

"Beni hissediyorsun." Derin sesi aynı anda hem sakın hem de otoriterdi. "Şimdi bana bak."

Kapamadan önce parmaklarım ciltli kitabın yıpranmış dış yüzeyini hissetti. Ama bakışlarımı kaldırıp onunla yüzleşecek gücü bulmam bir anımı daha aldı.

Her zaman görüldüğü gibi görünüyordu, gömleksiz ve yalınayaktı, gözleri öfke dolu bakıyordu.

"Ne zaman yanında olsam nefes alış verişin

değişiyor." "Çünkü korkuyorum."

"Dünya benden korkmalı ama senden değil."

Parmaklarımla bir şeyler yapabilmek için elimdeki kitabı kavradım.
"Neredesin sen?"

"Ateşin yanındaki koltukta, her zaman olduğum
yerde." "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Cevap vermeden önce durakladı. "Birçok yeteneğimden biri."

Riviana Star'a gelip Komutan Luxe'ün ağaçların arasında binlerce perinin ışıltısıyla yürüyen kadını tarif ettiğini duyana kadar bir tanrının varlığından haberdar değildim ve şimdi dünyaya farklı bir gözle bakıyordum. "Sen... bir tanrı mısın?"

Gözleri yüzümde hafifçe kısıldı. "Neden sordun?"

"Çünkü... insan gibi görünmüyorsun." Doğal olmayan bir yakışıklılığı vardı, yüzü bir sanatçı tarafından yontulmuştu. Ve güçleri... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hiç böyle bir şey duymamıştım. "Çünkü hiçbir ölümlünün sahip olmadığı yeteneklere sahiptin."

"Ben ölümlüyüm ve kılıçla öleceğim." "O

zaman bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Başını hafifçe eğdi. "Nasıl?"

Sessizlik devam ederken bakışları yüzümde kilitli kaldı. Bana asla söylemeyeceğini biliyordum.

Hiç beklemediğim bir soru sordu. "?"

"Ben iyiyim." Neredeyse ona amcamdan ve yaptığımız konuşmadan, tanrı Riviana hakkında öğrendiklerimden, konumumu ele verecek detaylardan bahsedecektim.

"Burada olmadığını gördüğüme ."

Bu konuda da ayrıntı vermemeye özen gösterdim. "Bana karşı iyiydi. Nazik... saygılı."

"mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Senin yaptığın gibi onu becermemi talep etmedi."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Yalnızken beni düşünmüyormuş gibi ."

Gözlerimi devirdim.

"Her gece seni düşünüyorum."

Ensemdeki kızarıklığı gizlemek umuduyla bakışlarımı kaçırdım.

"Seni özlediğimi söylediğimde
ciddiydim." "Yani beni becermeyi
özledin."

Bakışlarıyla karşılaşana kadar bana baktı. "özlüyorum. Canımı yaksa da bu yüzden size böyle geliyorum."

"Nerede öğrenmeye geldin." "Çünkü
seni özledim."

Başka tarafa baktım. "Sana çıkarlarımızın artık
uyuşmadığını söylemiştim." "Bunu açıklamak ister misin?"

İyi insanlara olan sadakatimi bozmadan bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Başarmaya çalıştığınız şey... yapılamaz."

Yüz hatları taş gibi sertleşti ve gözleri öfkeye döndü. "Sadece zihnimle binlerce fersah öteden sana gelebilirim. Ölülerini diriltebilir ve düşmanlarımı yenmek için onlara sadakat yemini ettirebilirim. Kara bir ejderhanın sırtında krallıklar talep edebilirim. Evet, bu yapılabilir ve yapılacaktır da." İçindeki öfke gözeneklerinden sızarak dışarı çıktı.

"O zaman bensiz yapacaksın."

"Bunu yapmak istiyorum - sen ve Inferno ile." "Şey, bu mümkün değil."

"Neden?"

Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Bana ne söylemiyorsun ve neden söylemiyorsun?" "Çünkü söyleyemem."

Bir süre sessiz kaldı, gözlerinde öfke vardı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence baban Akrep Vadisi'nde senin için bir şey bıraktı, senin bulacağını ve benim özleyeceğimi bildiği bir şey. Ejderhaların nerede olduğunu biliyordu ve bu bilgiyi sana aktardı."

Doğru söylüyordu ama ben doğruymuş gibi davranmayı reddettim.

"Ama bunu bana neden söylemedin? Bunu anlamıyorum."

Pencereden ateş böceklerine, dört bir yanıma saran karanlık ormana baktım.

"O ejderhaları kaderlerine mi terk edeceksin?" diye sordu. "Zihinleri ellerinden alındı ve iğrenç bir yaratık tarafından köleleştirildiler? Onların acı çektiğini ve senin çekmediğini bilerek geceleri uyuyabiliyor musun? Acıyı herkesten daha iyi biliyorsun, bu yüzden buna nasıl tahammül edebiliyorsun bilmiyorum-"

"Siktir ," diye tersledim. "Beni manipüle edemezsin, Talon."

"Seni manipüle eden ben değilim. Bunu zaten başka biri yaptı - açıkça."

Tekrar başka tarafa baktım.

"Seni barındıran kişinin güvenine ihanet etmek zorunda değilsin. Sadece bana görevimin neden umutsuz olduğunu düşündüğünü söyle."

Kraliçe Eldinar'ın ve elflerin güvenine ihanet etmeden bu soruyu cevaplamamın hiçbir yolu yoktu. Onlardan yardım istediğimde bunu reddettiklerinde korkak olduklarını düşünmüştüm ama duruşlarını değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Senin bana söylemeyeceğin şeyler var, benim de sana söylemeyeceğim şeyler var."

"Ama aradığınız şeyler kişisel. Benim ilgim kişisel olarak sizinle değil-"

"Talon, aradığın şeyi sana veremem. Sana sahip olman gerekenden daha fazla bilgi vermeden neden veremeyeceğimi bile açıklayamam. Ellerim arkamdan bağlı ve sadakatim bölünmüş durumda."

"Eğer bölünmüşse, zaman yarısı hala bende demektir. Bu da birlikte olduğun kişinin beni düşman olarak gördüğü anlamına gelir."

Bu yüzden bir şey söyleyemedim çünkü her şeyi bir araya getirdi. "Bu topraklardaki herkes seni düşman olarak görüyor Talon. Dünyayı hiç acımadan fethettin. Size hizmet edenler bile bunu gönülsüzce yapıyor. Eğer ölürsen, halkın seni gömemez, babamı gömdükleri gibi değil..."

Gözleri sertti, sanki hakaretlerim etinin altına işlememiş gibiydi. "Lütfen bana güven Calista. Koruduklarına zarar vermeyeceğime yemin ederim."

"Sana inanmıyorum."

"Sana verdiğim sözü hiç tutmadım."

"Hayır, ama aradığın intikamdan bahsederken nasıl değiştiğini görüyorum. Bunu gerçekleştirmek için yapmayacağın şey, bozmayacağın yemin yok. Anlıyorum çünkü benim intikamım da harcanmamış. Babam bu insanları korumak için canını verdi ve ben sana güvenerek onun son arzusuna ihanet etmeyeceğim."

Bakışları o kadar sıcaktı ki yüzümü yaktı. Güneşin yüzeyi gibi haşlıyor, kabartıyordu. Öfke bir depremin sarsıntıları gibi sarsıldı, o kadar derindi ki ayaklarımın altındaki zeminin hareket ettiğini hissedebiliyordum. "Bunu benden alma-"

"Hiçbir şey almaya çalışmıyorum. Sana bu planın işe yaramayacağını söyledim ve bu sana söylemem gerekenden bile fazla-"

", Calista."

"Anlıyorum. Ben intikamımdan vazgeçtim, sen de vazgeçmelisin."

"İntikamından vaz mı geçtin?" diye sordu kuşkuyla. "O zaman neden şu anda yatağında çıplak değilsin?"

"Seni gasp etmek istememem, seni istediğim anlamına gelmez."

Göz açıp kapayıncaya kadar çenesini sıktı ve aynı anda gözlerini kapattı. "O ejderhalara ihtiyacım var-"

"Sen şimdiye kadar tanık olduğum en güçlü varlıksın. Khazmuda uçabilir ve ateş *püskürtebilir ama sen ölüleri diriltebilirsin*. Zihnini seni dünyada istediğin her yere götürebilir. Sen neredeyse bir tanrısın. Ejderhalara ihtiyacın yok-"

"Yani nerede olduklarını biliyorsun."

"Bunu varsayımsal olarak söylüyorum. Sana ait olanı tamamen kendi başına geri alabilecekken neden bunun için bekliyorsun?"

"Çünkü ben yeterli değilim. Bir ordu yeterli değil. Gökyüzünde yüzlerce ejderhayla yüzleşirken değil. Bunun için tek bir şansım var. Bir. Ölmek ve başarısız olmak bir seçenek değil. Bunu yapmalıyım."

Çenemi indirdim çünkü yüzündeki acı ve öfke katlanılamayacak kadar fazlaydı. "Yapabileceğim hiçbir şey yok-"

"Saçmalık. Kalbimin en çok arzuladığı şeyden beni mahrum etme." Gözlerim yerde kaldı.

"Calista-"

"Artık seni görmek istemiyorum." Bunu söylemek, çok değer ama aynı zamanda hor gördüğüm bir adamla bağlarımı koparmak kalbimi kırdı. "Ben

arzularımı açıkça ifade ettim, bu yüzden daha fazla konuşmamız için bir neden yok. Bu sadece işleri daha da zorlaştırıyor... ikimiz için de." Gözlerimi kaçırdım çünkü yüzündeki ifadeyi, öfkeyle karışık acıyı görmek istemiyordum.

Sessizdi.

Düşmanlığının buharlaşmasını, varlığının gecenin içinde kaybolmasını bekledim.

Ama o kaldı. " bu, ve sen bana bakmıyorsun bile." Derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırdım.

Orada öylece oturuyordu, öfkeli gözleri benimkilere kilitlenmişti, derinlerinde bir dünya acı vardı. Bakışları, sanki gelecek yalnız geceler için görünüşümü ezberlemeye çalışıyormuş gibi, tek bir göz kırpmadan yüzüme yapışıp kaldı. "Buraya kadar ve söyleyecek hiçbir şeyin yok."

"Bu sadece işleri daha da zorlaştıracak-"

"Son otuz yıldır hiçbir şey hissetmedim. Değer verdiğim tek kişi Khazmuda ve bu ilişkiyi kurmak onlarca yılımı aldı. Ama seninle... başından beri gerçektir. Seni gördüğüm an gerçek oldu. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama yollarımızın tekrar kesişeceğini umuyorum... muhtemelen bir savaş alanında. Ve o an geldiğinde, bizim için istediğimin bu olmadığını bil."

Gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissettim ama düşmelerine izin vermeyi reddettim.

"Hoşça kal, Calista." Ortadan kaybolmadan önce benim bir şey söylememi beklemedi.

PROLOG III

TALON

Yatakta döndü. Tekrar döndü. Ağır bir iç çekti.

Zaten tamamen uyanıktım ve tavana bakıyordum, bu yüzden elim karnına gitti. "Bebeğim, rahatla." Son birkaç aydır çok büyümüştü. Karnını göstermesi dört ayını almıştı, ama karnı çok belirgindi. Sadece birkaç ay sonra oğlum ya da kızım burada olacaktı.

"Yapamam."

Çarşafı indirdim, geceliğini kaldırdım ve karnına öpücükler kondurdum. Bazen elimi oraya koyduğumda bebeğin tekmelerini hissedebiliyordum, birlikte yarattığımız hayatı hissedebiliyordum. "Nefes al."

Derin nefesler alırken parmakları saçlarımda geziniyor, karnı inip kalkıyordu.

"Sonunda tüm bunlara değecek. Bunu unutmayın."

"Biliyorum. Sadece çok rahatsızım... sırtım... ayaklarım... her şeyim."

"Elimden gelse senin için yapacağımı biliyorsun."

Sevgi dolu gözleri beni sevgisiyle sarmaladı. "Biliyorum."

Karnını ovmaya devam ettim. "Birkaç ay içinde, dünyadaki her şeyden daha çok seveceğin birine sahip olacaksın."

Ve tüm zorluklar, uykusuz geceler, hepsine değecek." "Birini senden daha çok sevmeyi hayal etmek zor."

"Yapacaksın. Güven bana." Tekrar yanına uzandım ve yanıma sokulduğunu, karnını bana yasladığını hissettim.

"Neden uyanıksın?" diye fısıldadı. "Ben hep uyanığım."

"Seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum."

Barron Amca ile konuşmamın üzerinden aylar geçmişti. İkimiz için de gölge ve yiyecek sağlayabilecek bir zeytin ağacı dikmek yerine, onu daha da uzaklaştırmış gibi görünüyordu. O, oğulları ve kuzenlerinin hepsi kraliyet arazisinin dışında kalmış, villalarında ve kırsalda kendi başlarına kalmışlardı. İşleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığımdan emin değildim. "Seni ilgilendiren bir şey yok bebeğim."

"Senin dertlerin benim ."

Alnına bir öpücük kondurdum. "Uyu. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Loş ışıklı bara girdim ve Silas'ı masalardan birinde otururken buldum, önünde birkaç kadeh, dizinin dibinde bir kadın vardı. Üstsüz kadın ona üzüm yediriyor, o da kadının ağzına attığı her bir üzümü yiyordu.

Sandalyeyi çektim ve karşısındaki koltuğa oturdum.

"Bakın mağarasından kim çıkmış." Dilinin üzerine yerleştirmeye çalıştığı üzümünden yüzünü çevirdi. "Bana bir içki daha getir, tatlım." Kız kucağından indiğinde, adam onun kışına bir şaplak attı. "Kardeşim için de kızlardan birini çağır."

"Ben ."

Silas gözlerini devirdi. "Sadece içki o zaman. Kardeşim sıkıcıdır."

"Kardeşin evli."

"Buradaki adamların yarısı evli."

Garsonun dikkatini çektim ve bir içki sipariş ettim. İçkiyi getirdi, göğüsleri meydandaydı ama ben içkiyi alıp onu görmezden geldim.

"Sizi buraya getiren nedir?"

"Hizmetçiler seni burada bulabileceğimi söylediler."

"Evet," dedi. "Beni çoğu gece burada bulabilirsin." Sandalyede gevşedi, kolunu diğer koltuğun arkasına dayayarak gürültülü barı, sarhoş erkeklere hizmet etmek için etrafta dolaşan yarı çıplak kadınları inceledi. "Ben buraya cennet diyorum."

Cennet bana çok farklı göründü. Vivian'ı bir elma ağacının gölgesinde, bir battaniyenin üzerinde oğlumuzla oynarken, karnı kardeşiyle şişerken hayal ettim. Bu bar ucuz ve yalnız hissettiriyordu. -Ve kardeşimin mükemmel bir yansımasıydı.

"Yani." Tankardından bir yudum aldı. "Ne konuşmak istiyordun?"

Düşüncelerimi çalışarak barın etrafına bakındım. "Ensemde bir gölgenin dolaştığını hissediyorum. Açıklayamadığım ya da gerekçelendiremediğim bir huzursuzluk. Nedeni olmayan bir kıyamet duygusu."

Dinledikçe yüzündeki hafif sırıtış yavaş yavaş kayboldu.

"Bu sadece bir his ama boğazıma saplanan bir kılıç kadar gerçek." "Buna ne sebep oldu Talon?"

"Barron Amca'yla konuşmayalı birkaç ay oldu." Ona neden böyle seslendiğimizden bile emin değildim çünkü o büyük amcadan çok uzak bir kuzendi. "Yüzünü göstermiyor. Oğulları hayatımızda yok. O ve tüm akrabaları ortadan kaybolmuş gibiydi."

"Çünkü senin onun peşinde olduğunu biliyor ve geri çekildi."

"Belki de. Ya da belki de bu onu kışkırttı."

"Onu ne yapması için kışkırttın?"

"Bilmiyorum Silas. Sadece burnumuzun dibinde bir şeyler planlıyor olmasından korkuyorum. Kraliyet topraklarına geldiğinde onu kanlı canlı görebiliyor, yaptıklarına tanık olabiliyorduk ama şimdi bizden kaçtığına göre ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bizden ne kadar uzakta olursa o kadar iyi," dedi Silas. "Ordu babamın yönetimine saygı duyuyor. Halk da babama kralları olarak saygı duyuyor. Barron Amca'nın onları ailemize karşı zehirleme şansı yok. Taht için tek şansı hepimizi öldürmek, cinayeti başkasının üzerine yıkmak ve sonra da tacı kendine almak. Ve eğer bize yakın bir yerde değilse, o zaman bunu yapamaz. Endişelerinizi paranoya olarak görmezden gelmek istemiyorum çünkü içinizi kemirdiğini görüyorum ama bence endişeniz gereksiz."

Oraya Silasın bana bu sözleri söylemesi, endişelerimin son derece yersiz olduğunu söylemesi için gelmişim. "Bunları Vivian'la tartışamam." Hayatımı onunla tamamen paylaşmışım. Ondan sakladığım çok az sır vardı.

"Neden?"

"Onun endişelenmesini istemiyorum. Onun tek önceliği çocuğumuz. Geri kalan her şey benim sorumluluğumda."

"Evliliğin bir ortaklık olduğunu sanıyordum."

"Geleceğin kralıyla evlendiğinde değil." Krallık ve taç benim alanımdı, benim sorumluluğumdaydı. Diğer herkes gibi onu da korumam gerekiyordu. Eğer endişeleniyorsa, o zaman işimi doğru yapmıyordum demektir.

"Dağdaki tüm yükü taşımayı seviyorsun." "Ben onun kocasıyım. Bu benim yüküm."

"Hayır, bunu herkesle yapıyorsun," dedi. "Özellikle de benimle ve Rosella'yla."

Tankardıma baktım.

"bir şey olduğunu sanmıyorum, Talon."

Bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce içindekilere bakmaya

devam ettim. "İç bakalım. Bir sonraki benden."

Sırıttım. "Vay canına, bana hiç içki ısmarladığını sanmıyorum."

"Buna alışma, göt herif."

Vivian için bir şeyler yapmak giderek zorlaşıyordu. Yemek pişirmek onun için çok zordu, bu yüzden tüm yemeklerimizi hizmetçilere hazırlattım ve onları kulübeye getirdim. Günde birkaç kez uyukluyordu çünkü gecenin çoğunda ayaktaıdı. Doktor bebeğın iyi olduğunu söyledi. Sadece onun için rahatsız bir pozisyondu.

Bahçedeki zeytin ağacının altında onun için bir piknik planladım. Uçurumun kenarına yakındı, aşağıdaki Kuzey Denizi'ni, limana mal getirmek için kıyı boyunca ilerleyen kalyonları gösteriyordu.

Bana yaslandı, sırtı göğsüme dönüktü, başı omzuma yaslanmıştı. Yazlık bir elbise giymişti, elleri karnının üzerindeydi ve güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Hizmetçiler bizim için hasır bir sepet içinde piknik hazırlamışlardı ama henüz yememiştik çünkü kollarımda o kadar rahattı ki. Bir ara uyuyakaldı ve ben de yorgun olduğunu bildiğim için onu rahat bıraktım.

Bu hamileliğin onun için zor olduğunu, çoğu kadın için görüldüğünden daha zor biliyordum ve bunu onun için kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey olmasını diledim. Daha fazla çocuk sahibi olmayı planlıyorduk ve her seferinde bunu yaşamasını istemezdim. Sabah bulantıları, akşam bulantıları, sırt ağrısı, iştahsızlık.

Çimlerin üzerinde ayak sesleri duyuldu ve ben de dönüp yaklaşan silahlı askere baktım. Vivian'a baktı, uyuduğunu görüyordu ve onu uyandırıp uyandırmamakta kararsızdı. Yön bulmak için bana baktı.

"Ne oldu?" Sessizce sordum.

"Baban seninle konuşmak istiyor. Acil bir durum." Vivian kıpırdandığında uzaklaştı.

Bana ait olmayan sesi duyunca gözleri hemen açıldı. Askerin uzaklaşmasını izlerken kaskatı kesildi. "Ne oldu?"

"Babamın varlığıma ihtiyacı var." Ayağa kalktım ve ona yardım ettim. "Acil olduğunu söyledi."

"Her şey yolunda mı?"

"Eminim iyidir, bebeğim."

"Ama daha önce hiçbir şey acil olmamıştı."

"Asker," diye seslendim ona çimlerin üzerinden.

Arkasını döndü ve benimle yüzleşti. "Karıma kulübeye kadar eşlik edin."

"Bunu kendi başıma yapabilirim, Talon."

Sepeti yerden aldım ve askere uzattım. "Ona eşlik edin."

"Elbette, Prens Talon."

Ona hızlı bir öpücük verdim. "Döndüğümde görüşürüz."

Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi bana baktı ama sözlerini tuttu.

Asker kolunu ona doğru uzattı. "Haydi, Prenses Vivian."

Onun kolunu tuttu, diğer eli karnına gitti.

Onun emin ellerde olduğunu anladıktan sonra kraliyet arazisini geçtim ve kaleye yaklaştım. Beyaz taştan çok güzel inşa edilmişti, kuleleri ve köprüleri ile mimari bir harikaydı. Açık çift kapıdan içeri girdim ve babamın çalışma odasına doğru ilerledim, acil durumlarda orada olacağını biliyordum. Parşömenlerinin okunduğu ve yazıldığı, haritalarını barındırdığı, en ağır düşüncelerini yaptığı yer orasıydı.

Çalışma odasına girdim, ama onu süslü masasının arkasında bulmak yerine müzakere odasındaydı, haritalarının yerleştirildiği büyük bir masanın olduğu bir odaydı, piyonları yüzeye dağılmıştı. Yalnız değildi. Generali de yanındaydı, komutanı da. Silas da oradaydı ve ben içeri girerken hiç şaka yapmadı.

Odaya adımımı attığım anda ağır enerjiyi hissedebiliyordum.

"Ne oldu?" Masanın başına, babamın tam karşısına yaklaşarak sordum.

Bakışlarını kaldırıp bana bakmadan önce önündeki haritaya baktı. "Kral Constantine, Ejderhaların Kralı, yardımımızı istiyor. Doğudan gelen karanlık yaratıklar topraklarını istila etmiş ve türlerinin çoğunu köleleştirmiş. Onlardan kara elfler olarak bahsediyor, kara büyü kullanan varlıklar. Ayrıca bu haber bana ulaştığında müdahale etmek için muhtemelen çok geç olacağını söyledi. Saldırılarının hızlı ve kurnazca olduğunu söyledi."

Birkaç nefes boyunca babama baktım, her nefesim gerçeğin farkına vardıkça daha da . "Bir ejderhayı nasıl köleleştirirsin?" Onlar yeryüzündeki en güçlü yaratıklardı. Bizi yemek haline getirmek yerine bizimle barış içinde bir arada yaşamayı seçtikleri için kutsanmıştık.

Babam dik bir omurgayla bakışlarımı tuttu. "Bir ejderhanın düşmanı bizim de düşmanımızdır. Korkarım bir sonraki fetihleri biz olacağız."

Hamile karımla güneşin altında piknik yapmanın keyfini çıkarmıştım ve şimdi savaştaydık. "Ne istiyorlar?"

"Herkesin istediğı şey," dedi sakın bir sesle. "Her şeyi."

Tüm hayatım boyunca bildiğim huzurlu varoluş sadece birkaç saniye içinde yok olmuştu. Kale bir savaş alanına dönüşmüştü, askerler toplanarak duvarlarda nöbet tutuyordu. Her asker, hatta nöbetçi olmayanlar bile, asla gelmeyeceğini varsaydığımız bir savaşa hazırlanmak için göreve çağırılmıştı. Ejderhalar zamanın başlangıcından beri barışçıl komşularımızdı. Onlardan bir kez bile korkmadık. Korksak bile, onlarla boy ölçüşemezdik.

Yaptığım ilk şey Vivian'a dönmek oldu.

Ön kapıyı açtım ve onu oturma odasında dikilirken buldum, yüzü telaşlıydı çünkü kulenin savaş çanlarının sesini duymuştu.

"Neler oluyor?" diye ağzından kaçırdı, kapıyı açtığım anda doğruca bana doğru geldi.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Ejderhalar kara elfler tarafından fethedildi. Savaşa hazırlanıyoruz."

Yüzü zaten solgundu ama kansız görünmeye başlamıştı. "Anlamıyorum."

"Bu sözleri doğrudan babamın ağzından duydum ama hala anlamış değilim."

"Nasıl? *Ejderhalar* nasıl fethedilebilir?"

"Kral Constantine onların kara büyü kullandığını söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bilmek istemedim. "Senin için bir gemi hazırladım. Seni Archaeon'a götüreceğim, oradaki gizli kalemize. Savaş bitene kadar orada güvende olacaksın. Ve eğer biz düşersek... doğuya yelken açacaksın."

Dehşete kapılan kadının nefesleri pantolona dönüştü. "Seni terk etmeyeceğim." "Bırakacaksın."

Gözleri yaşlarla parlamaya başladı. "Seni bırakmayacağım dedim."

"Burada kalmıyorsun." Karıma bağırarak istemiyordum, onu severken değil, onu kaybetmekten bu kadar korkarken değil. "Gerekirse kışını o gemiye sürükler ve seni kendim bağlarım. Kaldığın yerde hiçbir senaryo yok. Gökten ateş yağacak ve halkımızın çoğu yok olacak ama sen ölenler arasında olmayacaksın."

"Talon-"

"Adı ne?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı
döküldü. "Bana onun adını
söyle."

"Lena." Onun el taşıdığı üzerinde onunide olarak
onu alt dudakları titredi.

"Beni bırakmanın zor olduğunu biliyorum ama bırakmalısın."

"Hayır." Hıçkırmaya başlarken eliyle ağzını kapattı. "Bu neden oluyor? Dün gece dünyada hiçbir şeyi umursamadan seviştik ve şimdi... her şey gitti." Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, eli hâlâ karnındaydı.

Bunu izlemek, durduramayacağımı, onu gerçeklerden koruyamayacağımı bilmek beni öldürüyordu. Neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak bilmiyordum ama saldırı muhtemelen benim hayatımı alacaktı ve o ve Lena kendi başlarına kalacaklardı. "Vivian."

Gözlerimin önünde yıkılmaya devam etti.

Kolunu tuttum ve dikkatini çekmek için sıktım. Tekrar bana baktı.

"Özür dilerim." Hayatlarımız paramparça oluyordu. Tek derdi çocuklarımızı doğurmaktı, ama şimdi bir savaşta hayatta kalmak zorundaydı, büyük olasılıkla dul olarak.

"Bizimle gel." Şimdi eli benimkini tuttu. "Gemiye binip gidelim."

Kısacık bir an için, sevdiğim herkesi tek bir kişi için terk etmek cazip geldi. Yelken açıp onları kaderlerine terk etmek, çünkü bir adam savaşta fark yaratmak için yeterli değildi. Karım ve çocuğumla yeni bir yerde yeniden başlamak, ormanda küçük bir kulübeye yerleşmek ve aşk dışında neredeyse hiçbir şeyden memnun olmamak. "Yapamam."

Gözyaşları yeniden dolmaya başladı.

"Ailemi terk edemem." Babamın bu savaşta tek başına savaşmasına izin veremezdim. Kardeşime sırtımı dönemezdim. "Özür dilerim."

Benimle tartışmadı, onun için bile kolay yolu seçmeyecek kadar asil olduğunu biliyordu.

"Eşyalarını topla. Annem ve Rosella da seninle gelecek." "Talon-"

"Ne kadar zamanımız var bilmiyorum bebeğim. Geminiz limandan ayrılana kadar başka bir şey düşünemeyeceğim."

"Biz hayatından sonsuza dek çıkana kadar..."

Muhtemelen ölecektim ve bunu ikimiz de biliyorduk. "Sonsuza kadar değil." Bir şekilde yaklaşan ölümümü kabullenmek, onun sadece bir çizik almasına izin vermekten daha kolaydı. Ölüm beni alabilirdi ve ben onunla savaşmazdım, onun zarar görmeyeceğini bilsem bile.

kızımıza babasının kim olduğunu ve neden ikisinden de ayrılmak zorunda kaldığını anlatarak hafızamı canlı tutacaktım. "Hadi eşyalarını alalım."

Vivian'ın eli elimde, çantası omzumdayken onu ahıra götürdüm ve binmesi için bir at hazırladım.

"Prens Talon, Majesteleri acilen gelmenizi istiyor." Asker arkamdan belirdi.

Eyeri ata takmaya çalıştım çünkü seyis diğer atları savaşa hazırlamakla meşguldü. "zaman orada olacağım."

Tekrar konuşmadan önce bir duraklama oldu. "Şimdi dedi."

Ona bakmak için arkamı döndüm.

Vivian gazabımdan hemen geri çekildi. Asker de öyle.

"Müsait olduğumda geleceğim. Karımın şu anda bana ihtiyacı var." Eyere geri döndüm ve çantayı yan tarafa takmadan önce onu düzgün bir şekilde sabitledim. İçinde birkaç parça giysi ve çarşaf vardı ama aynı zamanda yolculuk boyunca yetecek yiyecek ve su da vardı.

Beni omzumdan tutarak hata yaptı. "Prens Talon, özür dilerim-"

Döndüm ve bıçağımı onu geri ittim. Bıçak bir an sonra boynundaydı, elim gömleğinin önünü kavırıyordu.

Vivian'ın nefesi kesildi.

"Beni dinle." Onu sertçe salladım. "geldiğinde orada olacağımı söyledim." Sonra onu öyle bir ittim ki geriye doğru sendeledi.

Atın yanına döndüm ve dizginleri direğe bağladım. "Buraya gel, bebeğim."

Öne çıktı ve ata temkinli bir şekilde baktı.

"Merak etme. Ben de seninle geleceğim." Bir basamaklı tabure aldım ve atın yanına koydum, böylece bir ayağı yukarıda olacaktı. Elini tuttum ve kalkmasına yardım ettim. Sonra bacağını sallayıp ata binebilmesi onu kavradım.

Tabureyi çıkarıp dizginleri çözdükten sonra atı ahırdan çıkardım ve binadan uzaklaştırdım, böylece açık alanda ata binip yola çıkabilecektim.

"Talon."

Babamın sesini, ses tonundaki yenilgiyi duyduğumda sustum.

Ona bakmak için döndüm, at koluma sabırsız bir nefes bıraktı.

Atın üzerindeki Vivian'a, sonra da bana baktı, gözleri acıyla parlıyordu. "Bu kadar kolay pes edersin..."

"Seninle savaşacağım baba. Ama en kötüsüne

hazırlanmalıyım." Gözleri üzerimde kaldı, hayal kırıklığı açıkça görülüyordu.

"Vivian'ı limana götüreceğim. İnsanlı bir gemiyle doğuya doğru yola çıkacak. Annem ve Rosella acele ederlerse ona katılabilirler."

"Annen ve kız kardeşin evlerini asla terk etmezler," dedi. "Ve savaş için o gemiye ve o adamlara ihtiyacımız var. Savaş azınlıkla değil, çoklukla ilgilidir."

"Umurumda değil."

Babam bana kılıflı bir öfke bakışı attı. Başkaları için donuktu ama benim için bir orman yangınıydı. "Bu kadar yeter. Bir sonraki hareket tarzımıza karar vermemiz gerekirken değerli vaktimizi boşa harcıyorsunuz-"

"Hazırlıklarınıza benim yokluğumda başlayın. Karım ve çocuğum güvende olana kadar müsait değilim."

"Onları krallığınızın önüne koyarsınız-"

"Çok haklısın." Ayağımı üzengiye yerleştirdim ve boynuzun arkasındaki eyere , Vivian da arkamdaydı. "Bir saat içinde döneceğim. Hayatımı ve kılıcımı bu krallığa adadım ve teslim edeceğim."

Kaptana siyah yelkenli en hızlı gemi olan kalyona el koymasını ve eşyalarını özel odalardan birine yerleştirmesini emrettim. Denizciler gemiyi kalkışa hazırlamak için işe koyuldular, yelkenleri indirdiler ve acele bir çıkış için gemideki malzemeleri attılar.

Vivian korkmuştu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Yatağa oturdu, eli karnındaydı, nefes alıp .

"Beni dinle." Önünde diz çöktüm ve çuvalı açtım. İçinde bir hançer vardı. "Sana ne gösterdiğimi hatırlıyor musun?" Kabzasından kavradım, bıçak aşağı bakıyordu.

Başını salladı.

"Tam burası." Boynumdaki atardamarın olduğu yeri işaret ettim. "Bir vuruş ve işleri biter. Bunu her zaman üzerinde taşı. Geceleri yastığının altında. Gündüz elbisenin altında."

"Tamam."

"En güvendiğim askerlere bu gemide görev yapmalarını emrettim. Onların tek görevi sizi korumak. Ödeme olarak onları harcayabileceklerinden çok daha fazla altınla ödüllendirdim."

Ağlamaya başladı.

Çantayı açtım ve bir taşın etrafına sarılmış olan bezi çıkardım. Gittiğinde, bir elmasın parlaklığını ortaya çıkardı, o kadar büyük bir elmas ki tüm elimi doldurdu. Kusursuzdu, parlıyordu.

Kabindeki karanlıkta bile. "Hafif seyahat etmen gerektiğini biliyorum. Bunu sakla, gideceğin yere vardığında sana bir ev ve hayatının sonuna kadar yiyecek alacaktır." Onu tekrar beze sardım ve çuvalın içine geri soktum. Onu buraya ve güvenli bir yere götürmek için o kadar acele etmişim ki bundan sonrasını düşünmemiştim.

Vedalaşma.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken elleri yanaklarımı kavradı. "Sadece ben olsaydım kalırdım."

Ellerim bileklerini kavradı. "Biliyorum." Bensiz yaşamaktansa benimle birlikte öleceğini biliyordum.

"Bizimle gel... lütfen."

Gözlerim kapalı, karımın sesindeki yakarışa karşı koymaya çalışıyordum. "Lütfen..."

Bileklerini tuttum ve yüzümden çektim. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Bunun o an olduğunu bildiği için daha çok ağlamaya başladı.

O an fazlaydı, çok ağırdı, zihnim bununla başa çıkamıyordu. "Hayatta kalmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve bunu yaptığımda, seni bulacağım. Buna söz veriyorum."

Hıçkıra hıçkıra ağladı, yanakları kızarmış ve gözleri şişmişti.

Her bir elini öptüm. "Seni seviyorum." Elbisesini yukarı kaldırdım ve karnına bir öpücük kondurdum. "İkinizi de."

"Hayır..."

Ellerim saçlarına gömüldü ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım. İçimdeki duygu karmaşasına rağmen, sadece onun için daha zor hale getirecekken buna boyun "Beni sevdiğini söyle."

Bileklerimi kavradı ve hıçkırarak ağladı. "Seni seviyorum."

Onu alnından öptüm. "Eğer bu hayatta birbirimizi , bir sonraki hayatta göreceğiz." Geri çektim.

Tırnaklarını etime geçirdi ve aniden küçük bedeninin normalde üretebileceğinden daha fazla güç sarf etti. Beni kendine çekti.

Elinden kurtulup uzaklaşmak zorunda

kaldım. "Hayır..."

Ona sırtımı dönüp gitmek, hıçkırıklarından uzaklaşmak, karımın acısını görmezden gelmek, onun yeni bir yerde bir hayata başlayacağını bilmek... ve muhtemelen benim cesedim bir savaş alanında çürürken başka biriyle yeniden evlenip daha fazla çocuk sahibi olmak, yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

gözyaşlarımla, görevimi yerine getirmek için kaleye geri döndüm... ve onu bıraktım.

"Ağlara ihtiyacımız var. Limandaki tüm balık ağlarını toplayın ve onları çivilere bağlayın. Eğer ejderhalar bize saldırırsa, onları alt etmek için tek şansımız bu." Babam emirlerini verdi ve iki asker mesajı taşımak üzere odadan çıktı.

O anda içeri girdim ve Silas'ı her zamanki sırtışı olmadan tam zırhıyla gördüm.

Babam bakışlarını bana çevirdi, bakışları hâlâ öfkeliydi.

Kılıcımı sırtıma asarak masaya yaklaştım, pencereden dışarı bakıp denize açılan gemisini görmeyi çok istiyordum ama kapımıza dayanmak üzere olan savaşa odaklanmam gerekiyordu.

Babam bana hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi bakmamıştı.

Babanın seni bu kadar az düşündüğünü bilmek dünyanın en kötü duygusuydu, ama bu beni hiç etkilemedi. Kararımı vermiştim.
-Ve bunu milyonlarca kez tekrarlardım.

Bana küçümseyerek baktı. "Güney Adalarının gelecekteki Kraliçesi halkını terk etmeyi seçti. Belki de benim önerdiğim gibi soylu bir kadınla evlenmeliydin, çünkü onun omurgası zayıf."

Silas gözlerini bana çevirdi ve bu gergin konuşmayı dinlemek zorunda kaldı.

Hiçbir şey hissetmemeye devam ettim. "Kalmak istedi ama ben gitmesini sağladım."

Babam iki elini masanın yüzeyine dayamış, öylece bakıyordu. "Ben öldükten sonra taç kardeşin Silas'a geçecek - çünkü senin terk etmen hainliktir."

"Alabilir," dedim. "Karım ve çocuğum olan elmasla kıyaslandığında taç bir peni. Bu konuda her zaman aynı fikirde olmayacağız ama benim ilk görevim bir koca ve baba olmaktır, bir prens ya da kral değil. Onların güvenliği herkesten önce gelir. Yaptığım şey için üzgün değilim. Ateşinizi serbest bırakın ama ben yanmayacağım."

Bu onu daha da kızdırmışa benziyordu. "Seni değersiz piç-"

"Baba." Hararetli konuşmayı kesen Silas oldu. "Korktuğunu biliyorum. Kahretsin, hepimiz korkuyoruz. Ama Talon'un Vivian'ı göndermesi yenilgiyi kabul etmek anlamına gelmiyor. Bu savaşın kaybedildiği anlamına gelmez. Tek yapmak istediği hamile karısını, şu anda zar zor yürüyebilen bir kadını korumaktı ve bunun için onu suçlamıyorum. Gemiye onunla birlikte götürmedi. Buraya bizimle kazanmak ya da bizimle ölmek için geldi. Ölümünüz halinde tacı reddediyorum çünkü Talon benden daha iyi bir hükümdar ."

Sözleri kalbimi yerinden oynattı.

"Ben olsaydım," diye devam etti Silas. "Ben de aynısını yapardım. Bu hepimizin son yaşayışı olabilir, o yüzden bunu arkamızda bırakıp ilerleyelim. Olan oldu ve kazanmamız gereken bir savaş var."

Yetenekli her asker silahlanmış ve savaşı hazırlanmıştı. Şehir aşağıdayken kale kayalıkların üzerinde yer alıyordu. Kıyıdaydık, bu yüzden gemiyle saldırmadıkları sürece bir cepheyi saldırıya kapatıyordu.

Ordumuz her zaman hazırlıklıydı ama son savaşın üzerinden yüzlerce yıl geçmişti. Bu hüküm süren barış kemiklerimizi zayıflatmış, bizi sürekli sakin bir duruma sokmuştu. Bu savaşın üstesinden gelemeyeceğimizden korkuyordum, özellikle de anlamadığımız varlıklara karşı.

Kraliyet arazisinin kenarında, uçurumun tepesinde durdum, ılık esinti saçlarımın arasında dolaşıyordu, etrafımız karanlıktı. Elimizdeki tüm meşaleler krallığın dört bir yanında yanıyor, çevremizi görebilmemiz için belirgin bir parlaklık sağlıyordu. Bazı tepeler ve tarlalar aydınlatılmıştı, böylece bir saldırıyı önceden tahmin edebiliyorduk, ancak düşmanlarımız yakın çevremize yaklaşıp kadar bunu bilemezdik. İleride gözcüler bulundurmamak yerine, tüm yetenekli adamlarımızı kapının arkasında bulundurmanın başarı için en iyi şansımız olduğunu düşündük.

Silas durmuş, aynı manzaraya bakıyordu. Hiçbir şey söylemedik, sadece sessizce durduk.

adama baktım. "Orada söylediklerin için minnettarım." Kardeşimle pek fazla ciddi birebir anımız olmamıştı. Genellikle şakalar ve sataşmalar olurdu, sevgimizi göstermenin tek yolunu bilirdik.

Önüne bakmaya devam etti. "Ciddiydim."

Tekrar önüne baktım.

"Babamı daha önce hiç korkmuş görmemiştim. O her zaman her konuda iyimserdir."

"Savaşla hiç yüzleşmedi. Babası yüzleşmedi. Ne de babasının babası."

"Kaybedeceğimizi düşünüyor ve diğer insanların da böyle düşünmesi onu korkutuyor."

Meşalelerin deniz melteminde dans edişini izledim. "Düşmanımızı tanımadan yenilgiyi kabul etmemeliyiz."

"Ejderhalarla savaşa girersek kaybederiz. Eğer bu yaratıklar ejderhaları yenebiliyorsa, bizi de yenebilirler. Vivian'ı bir gemiye bindirmekte haklıydın. En azından soyumuz devam edecek... kimse bizi hatırlamasa bile."

Karamsarlığı için onu uyarmak istedim ama içten içe haklı olduğunu biliyordum.

"*Roaaaaaarrrrrrr*." Bu güçlü çağrı havada bir şimşek gibi patladı. İlk başta, dağlardan sekerken farklı yönlerden gelen bir yankı gibi geldi, ama sonra durumun böyle olmadığını fark ettim.

Düzinelerce vardı. "Ejderhaları bir saldırıya zorladılar." Silas sanki bunu bekliyormuş gibi hareket etmemiş, tepki vermemişti.

Uzaklaştım, uçurumun tepesindeki askerlere komuta etmeye

hazırdım. Ama Silas hareket etmedi. Karanlığa bakmaya devam etti.

"Silas." Ona geri döndüm ve yüzünün yan tarafına baktım.

Bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Seni her zaman örnek aldığımı bilmeni isterim. Küçükken babamın gölgesinde durmaktan şikayet ederdin, ta ki bir gün bunu takdir etmeye başlayana kadar. Ben senin gölgede doğdum, o kadar büyük bir gölge ki güneşi hiç görmedim. Ama gölgenin her anını sevdim." Bana elini uzattı. "Eğer birbirimizi bir daha göremezsek... bil ki sen harika bir kardeş oldun."

Elinin gezinmesine izin verdim. "Silas." Ona doğru ilerledim ve sert bir sarılmayla onu kucakladım.

Beni sıkıca kavradı ve sırtımı sıvazladı.

"Sen isteyebileceğim en iyi kardeşsin."

Bana tutundu, sanki bir uçurumun kenarından sarkıyormuş gibi sıkı sıkı tutuyordu. "Biliyorum."

Gözlerimin yaşardığını hissederek kıkırdadım. "Seni seviyorum, pislik." "Ben de seni seviyorum."

Yangın. Şehri yaktı. Dünyayı yaktı.

Ejderhalar karanlığın içinden süzıldüler ve topları çıkıntılardan düşürdüler. Kulelerin çanları taşlardan sökülüp denize savruldu. Ölen askerlerin çığlıkları geceyi deldi. Kötü bağlanmış ağ sistemimizle iki ejderhayı başarıyla yakalamıştık ama ejderhalar bir kez yere düştüklerinde dehşet saçıyorlardı ve bu şekilde çok adam kaybettik.

Mahvolmuştuk.

Adamlarımın ölümünü izledim. Şehrimin yanışını izledim. Ve tek düşünebildiğim Vivian'dı; Kuzey Denizi'nde güvenli bir yere yelken açmıştı, o kadar uzaktaydı ki yangınları göremiyor, çığlıkları duyamıyordu. Ondan ayrılmak kalbimi kırmıştı ama şimdi bana teselli veriyordu.

Kalenin doğu tarafına, babamın emirlerini verdiği yere koştum. Kıyı şeridindeki askerler general tarafından yönetiliyordu ama onlar da bizim kayalıklarda olduğumuz gibi katlediliyorlardı.

Tam ona ulaşmıştım ki bir ejderha çullandı ve bir sıra adamı kenara savurdu. Bir adam devasa pençeleriyle kapıldı ve bütün olarak yutulmadan önce gökyüzüne taşındı. Karanlıktı ve

Binicileri görmek zordu, ağır zırhlıydılar, bu yüzden onlara isabet etmeyi başaran herhangi bir ok hemen sekti.

Babama ulaştım. "Teslim olmalıyız!"

"Ateş." Emrini verdi ve bir dizi top yanından geçen bir ejderhaya ateş etti. Her biri ıskaladı. "Tekrar."

"Baba, teslim olmalıyız!" Bana

bakmadı.

"Beni duydun mu?" İlk seferinde de bağırmıştım, ikincisinde de.

"Evet, seni duydum," diye tersledi. "Ve hayır."

"Hepimizi öldürecekler-"

"Yeni bir rejimin kölesi olmaktansa ölmeyi tercih etmez miydiniz? Bizimle alay edeceklerini biliyorsun-"

"Ama korumaya yemin ettiğimiz insanların canı bağışlanacak. Onların ve çocuklarının hayatları bizim egolarımızdan daha önemli."

Silas onun arkasında durmuş, hayalet gibi bir yüzle konuşmayı dinliyordu. "O haklı, baba-"

"Bu konuşma seni ilgilendirmiyor," diye tersledi.

Bunların birlikte geçireceğimiz son anlar olmasından, düşmanlar gökyüzünde süzülürken birbirimizle savaşıp çılgılık atmaktan nefret ediyordum.

"Beni dinleyin," dedim. "Teslim olacağız. Sonra da yaşadığımız sürece ejderhaların nasıl zorlandığını anlamaya çalışacağız. Kral Konstantin onların türünün bu şekilde kullanılmasına asla izin vermezdi, bu yüzden onları bu şekilde davranmaya iten bir dış güç olmalı. Bunun ne olduğunu bulup tersine çevireceğiz-"

"Roaaaaaarrrrr!"

Dünya aniden sessizleşti. Ejderhalar saldırılarını durdurdu. İlk defa alevlerin çıtırtısını duyabiliyordum çünkü ölenlerin çığlıkları kesilmişti. Bir sessizlik oldu ama o kadar büyük bir gerilimle doluydu ki nefes alamadım.

Sonra karanlıktan alevlerin ışığına çıktı: Kral Konstantin. Diğerlerinden daha büyük, kömür grisi bir ejderha, ıslak yağ gibi yansıyan parlak pulları vardı. Gökyüzünde boş boş döndü, kanatları onu yerinde tutmak için çırpındı ve sonra binicisi bize seslendi.

Işığın sınırlı olduğu ve rölantideki ejderhanın üzerinde yavaşça yükselip alçaldığı bu mesafede yüzünü ayırt etmem bir anımı aldı. Ama sonra onu gördüm, o kaba gözleri, o ağır çeneli yüzü. "Barron Amca..." Midem kasıldı ve asidi boğazımdan yukarı itti. Kuşatma anında korkmuştum ama şimdi dehşetim daha da derinleşmişti. Bir bıçak sırtıma, tam kaburgalarımın arasına saplandı ve ciğerlerime saplandı.

Güçlü atının üzerinden bize seslendi. "Bu kadar yeter mi, *Majesteleri*?" O zalim gözler yeraltı dünyasının kapılarına doğru derinleşmişti. Kötülük, berrak bir gecedeki dolunaydan daha parlaktı. Hatta dudakları, küçümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi kıvrılmıştı.

Babam hiçbir şey söylemedi, ona küçümseyerek bakıyordu.

Babamı uyarmıştım ama dinlemedi ve şimdi hepimiz ölmek üzereydik.

"En büyüğün kibirli olabilir ama aptal değil. Senin göremediğin şeyi gördü ve şimdi sevdiğin herkes alevlerimde yanacak." Ejderhası sessiz komutlara itaat ederek yavaşça yere doğru alçaldı. Barron Amca'nın yüzü daha iyi görünüyordu ve bizimkine hiç benzemeyen bir zırh giyiyordu. Siyah ve parlaktı, tanımlayamadığım bir maddeden yapılmıştı. Hayatım boyunca sıradan bir adamdan başka bir şey değildi ama şimdi en güçlü asker gibi görünüyordu. Ejderhası yere indiğinde, diğer ejderhalar havada görünür hale geldi ve herhangi birimiz bir şey yapmaya kalkışırsa koruma görevi üstlendiler.

Barron Amca güçlü ejderhadan indi ve bize doğru yaklaştı, pelerini rüzgârda dalgalanıyordu, birkaç santim daha uzun ve sonsuz derecede daha güçlü görünüyordu. Babamdan birkaç metre uzakta durdu, kılıcı kalçasında duruyordu ve fethettiği her saniyenin tadını çıkarırken sessizliğin geçmesine izin verdi. "Önce seninle başlayacağız."

Avlumuzda yüzlerce yıldır yetişen zeytin ağaçlarından kazıklar inşa edildi. Kör baltalarla katledilen ve ejderhaların devasa pençeleriyle devrilen bu ağaçlar, ilk katledilenler oldu.

Bileklerimizden bağlandık ve dizlerimizin üzerine çökmeye zorlandık, yakılma sıramızı beklerken boğazımıza bıçaklar dayandı. Önüme baktım, yanımdaki küçük kardeşime bakmayı, gözlerindeki korkuyu görmeyi reddediyordum. Babama da bakmadım, defalarca yaptığım uyarıları görmezden geldiği için suçluluk duygusuyla delik deşik olduğumu biliyordum.

Vivian'ı ve sevgimizle yaptığımız çocuğu düşündüm; çünkü sahip olduğum tek teselli buydu. Ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Babamı uyarmaktan daha fazlasını yapmalıyım. Şansım varken Barron Amca'yı idam etmeliydim. Prens olduğum için bu suçun hiçbir yansıması olmayacaktı. Ama babamın aptal iyimserliğinin hüküm sürmesine izin verdim - hepimizin zararına.

Babam konuştu. "Üzgünüm, Talon."

Son anlarımızda her şeyin yolunda olduğunu söylemek, onu affetmek istedim ama yapamadım. Çocuğum babasız büyüyecekti. Karım ona bakacak ve geçimini sağlayacak bir kocası olmadan hayatta kalmak zorunda kalacaktı. Önce ben diri diri yakılsaydım kendimi şanslı sayardım, sırf kardeşim ölünceye kadar onun çığlıklarını izlemek zorunda kalmamak için.

"Seni dinlemeliydim-" "Artık bir önemi yok."

Bana bakmak için döndü, gözlerinde yenilgi vardı, kılıç hala boynuna dayanmıştı.

Bakışlarına karşılık vermedim.

"Harika bir kral olurdun-"

"Baba olmayı kral olmaktan çok daha fazla istiyordum ama şimdi çocuğumu asla tanıyamayacağım." Gözyaşlarına boğulmak istesem de yüzümü asmadım. "Bir oğlum ya da kızım olup olmadığını asla bilemeyeceğim. Babalığın zevklerini asla bilemeyeceğim..."

Babam sanki ona tokat atmışım gibi hızla arkasını döndü. Silas dinlerken hiçbir şey söylemedi.

"Keşke onunla birlikte gitseydim..." Şu anda onunla birlikte o teknede olmayı, onu güvenli bir yere götürmeyi, çıplak ellerimle bir kulübe inşa etmeyi, böylece ben dışarıdaki tarlaları sürerken o ve bebeğimin ateşin yanında ısınmasını diledim. Hayatlarımız basit olacaktı ama birlikte olacaktık. Terk edilmemin utancını her gün taşımak zorunda kalacaktım, ama bu, ailemin gözlerimin önünde ölmesini izlemeye tercih edilebilirdi çünkü durduramadım.

"Getirin onları." Barron Amca emrini verdi.

Bir an sonra, Annem ve Rosella kaleden sürüklenerek çıkarıldılar, her ikisi de kalenin duvarları ardında dehşete kapılmış gibi hıçkırarak ağlıyorlardı. Babamın diğer tarafında diz çökmeye zorlandılar.

Onlara bakmadı. "Kalkın,

Majesteleri."

Ona bakamadan, izleyemeden dümdüz önüme baktım.

Orada yatmaya ve hıçkırmaya devam etti, ya kayıtsız ya da umursamazdı.

"onu."

Gözlerimi kapattım çünkü buna
dayanamıyordum. Rosella hıçkırdı. "Hayır!

Lütfen! onu!"

Adamlar anneme bir sonraki kazığa kadar eşlik ettiler ve hiç kavga
çıkmadı. Onu tahtaya bağladıklarında sadece ağladı.

Silas başını kaldırdı.

"," dedim ona.

"Hayır!" Rosella çığlık atmaya devam
etti. Silas çenesini indirdi.

Daha önce duyduğum seslerin aynısını duydum, ejderha nefesini
çekiyor ve sonra alev püskürüyordu.

Annem sessizce gitmedi. Çığlıkları dehşet vericiydi, tarifsiz bir ıstırapla
doluydu, vücudu etinin kömürleşmesinin ve erimesinin acısını
kaldıramıyordu.

Gözlerimi olabildiğince sıktım ama hiçbir şey zihnimdeki görüntüyü
engelleyemedi.

Silas ağlamaya başladı, kendisi için değil ama annemiz için.

Çığlıklar kesildiğinde, onun gittiğini ve bunun için minnettardım.

Rosella hıçkırır hıçkırır .

Barron Amca'nın siyah çizmeleri geri döndü ve Silas'ın önünde
durdular.

O kadar insan arasında izlemeye dayanamadığım tek kişi oydu.
"Sıradaki beni al."

Silas bana baktı.

Barron Amca yüzünde alaycı bir ifadeyle bana baktı. "En iyisini sona saklamayı severim." Adamlarına Silas'ı yakalamalarını işaret etti.

Yaptıklarımın, villasına gidip tehditler savurmamın, kimse fark etmemişken izinin kokusunu almamın cezasının bu olduğunu biliyordum. "Babam sende hiç iyi bir şey bulamazken senin içindeki iyiliği görmeye devam etti. Merhamet et..."

"Baban bir aptaldı ve bir aptal gibi öldü. Benim soyum tüm bu nesiller boyunca tahtta oturmalıydı. Bunun yerine, omurgasız, zavallı, aptal bir soy koltuğu ısıttı. Senin gibilerin hiçbirisi tahammül etmeyi hak etmiyor ve senin kanını taşıyan herkesi katledeceğim. sona erecek."

Adamları Silas'ı ayağa kaldırıp ileri doğru sürükledi.

Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bu beni öldürdü. "Silas." Yakılmak üzere olan odun yığınının bulunduğu kazığa kadar ona eşlik edildi.

"Sadece gözlerini kapat. Otuz saniye içinde bitecek." Gözyaşlarına boğulmak istedim. Sıcaklığın gözlerimin hemen altında yandığını hissedebiliyordum. Ama benim umutsuzluğum Silas'ın ölümünü daha da zorlaştıracaktı. "Yakında huzuru tadacaksın."

"Onu da alın," dedi Barron Amca. "Kardeşler birlikte gider."

Tutmalarına karşı koymaya çalışan ve karnına tekme yiyen Rosella'yı sürüklediler.

Orada tek başıma oturmuş, boğazıma bir bıçak dayamış, türümün son örneğinin kazığa bağlanmasını izliyordum. "Lütfen bunu yapmayın." Barron Amca'ya döndüm ve yalvardım. "Ne istersen yaparım. İstedğin her şekilde sana hizmet edeceğim. Bizi tarlalarda çalıştır. Bizi topraklarınızdan sürgün edin. Atına her bindiğinde sana basamak olurum. Sadece bunu yapma... lütfen."

Bana neşeyle baktı, sanki yalvarışım daha çok hoşuna gitmiş gibiydi. "Yak onları, Constantine."

Ejderha bir nefes çekti ve ateş püskürdü.

Hemen yere baktım, sıcaklığı hissettiğimde gözlerimden yaşlar boşandı. Kız kardeşim acı içinde çığlık attı ama Silas sessiz kaldı. Ancak sessizliği sadece birkaç saniye sürmüştü ki alevler çok fazla gelmeye başladı ve sonra çığlık attı.

Gözlerimi kapattım ve sesi engellemeye çalıştım ama başaramadım. Duyabildiğim, hayal edebildiğim tek şey buydu.

Çığlıklar kesildiğinde, hem rahatlama hem de tam bir yıkım hissettim.

Soyumun kalan son üyesiydim ve artık sadece bitmesini istiyordum. Perdenin arkasına geçmek ve gökyüzünde olmak istedim. Yeniden ailemle birlikte olmak, kül olmuş cesetlerimizden uzakta, sadece huzuru bilmek istiyordum. Ve bir gün... Vivian da orada olacaktı.

"Onu dışarı çıkarın."

Gözlerim altımdaki kaldırım taşlarındaydı, gözyaşlarım ve çektiğim acı yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı ama onun sözlerini duyduğumda her şey netleşti. Çenem onun bakışlarıyla buluşmak için yükseldi ve şimdi alaycı bir sırıtışa dönüşmüştü.

"En iyisini sona sakladım."

"Hayır..."

Sonra çığlığını duydum, her yerde tanıyabileceğim bir ses ve diğerlerinden çok daha yoğun bir panik hissettim.

Onu kalenin kapısından sürüklediler, hamile karnı açıktı ve onu ileriye doğru zorladıklarında umutsuzca ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Talon!" Benim için çığlık attı, bir şeyler yapmam için çığlık attı.

"Hayır!" Cüsseme meydan okuyan bir güç dalgasını serbest bıraktım ve bir şekilde beni tutan iki adamı ittim. Ellerim arkamda birkaç düğümle sabitlenmişti ve

bükölme serbest. Çok sert bükölğüm için neredeyse omzumu yuvasından çıkaracaktım.

Adamlar beni tekrar yere itti. "Hayır!"

"Talon!" Onu kazığa doğru sürüklemeye devam ettiler, hıçkırıkları anneminkinden daha yüksekli.

"Yapma bunu." Aynı hastalıklı gülümsemeyle manzaranın tadını çıkaran Barron Amca'ya döndüm. "O benim akrabam değil. Benim kanımdan değil. Bırak onu ve beni yak. Lütfen."

Onu kazığa bağlamaya başladılar.

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım. "Bu çok zalimce. Saltanatına böyle mi başlıyorsun? Masum bir kadını yakarak-"

"O sizin kanınızdan olmayabilir ama çocuğı öyle."

Benim çocuğum. Benim yüzümden asla doğamayacak olan çocuk. "Lütfen..." Gözyaşlarına boğuldum, damlalar yüzümden nehirler gibi akıyordu çünkü o benim için bir şekilde tüm ailemden daha değerliydi. "Çocuk doğana kadar bekle ve sonra onu bağışla..." Sözlerime inanamıyordum ama ikisinden birinin hayatta kalmasını ikisinin de hayatta kalmamasına tercih ederdim. ", lütfen. Barron Amca, lütfen. Sadece... lütfen."

Beni görmezden geldi. "Constantine."

"Hayır! Lütfen! Lütfen bunu yapma-"

Ejderha ateşi serbest bıraktı ve kız çığılık attı.

Öne doğru düştüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım, yüzüm kaldırım taşlarına dönüktü ve tıpkı annemin yaptığı gibi, bir topun içine kıvrıldım ve çocuğum alevler içinde yok olurken karımın çığılıklarını dinlerken hıçkıra hıçkıra ağladım. Vücudum şiddetle sarsıldı ve gözyaşlarım yanaklarımda ateş gibi hissettirdi. Bir ömür boyu sürecekti gibiydi, acı, çığılıklar, dehşet... ve sonra dünya karardı.

Zihnim daha fazla dayanamadığı için soldu.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum, saniyeler ya da dakikalar. Ama sonra tanımadığım bir ses duydum.

Dur bakalım.

Gözlerim yavaşça arnavut kaldırımına açıldı, dizlerim görüş alanımdaydı, ateşlerin yansıması taşı parlatıyordu.

Neredeyse geldik.

Ses kafamın , bu yüzden gerçek olup olmadığından emin değildim. Eğer ölmüş olsaydım.

Eğer resmen aklımı kaçırmış olsaydım. "Rooooaaaaarrrrr!"

Vücudum gerildi ama hareket etmedim.

"Nedir bu?" Barron Amca dedi ki. "Onu kontrol et."

Hareket etmedim çünkü edemedim. Hiçbir şey yapamadım. "O ne yapıyor?"

Ben buradayım.

Zihnimde konuştum. *Kimsin sen?*

Görüşüm aniden güçlü bir pençe tarafından engellendi. Dört bir yanımda daireler çizdikten sonra yaklaştı, beni kaldırım taşlarından aldı ve yavaşça avuçlarının içine aldı. Yerden kaldırıldım ve alevlerin sıcaklığı kayboldu.

"Durdurun onu!" Bu Barron Amca'nın çılgın sesiydi.

Dur bakalım.

Vücudum onun avuçlarında titremeye başladı, ani hareketlerinden dolayı sağa sola sarsıldım. Karanlık olduğu için hiçbir şey göremiyordum, sadece duyuyordum.

güçlü kanat çırpışlarını, bizi takip eden diğer ejderhaların güçlü kükremelerini duyduk.

Onu kurtaramadığım için üzgünüm.

Gözlerim daha fazla yaşla doldu ama düşmeye fırsat bulamadılar. Zihnim korkunç gerçeği kabullenemedi, dayanamadı ve tekrar kapandı. Dünya karardı... ve öyle kalmasını umdum.

Bedenimin yavaşça yere indiğini hissettim. Tüm o sarsıntı ve yer değiştirmelerden sonra sonunda hareketsiz kaldı. Zihnim hafifçe kıpırdandı ve gözlerimi açtığımda karanlığı, bir mağara duvarının kayalık dokusunu gördüm.

Sanırım onları kaybettim.

Duvara bakmaya devam ettim, tüm vücudum tarifsiz bir acı içindeydi, ama yaralanmadan dolayı değil.

Onlar vazgeçip aramayı bırakana kadar bir ya da iki hafta burada kalmamız gerekecek.

Bir süre öylece yattım, duvara ve toprağa baktım, her şeye o kadar kayıtsızdım ki içinde bulunduğum durumu, bir ejderhanın doğrudan zihnimle konuşuyor olmasını umursadığımdan emin değildim.

Adın ne senin? Pençesinin ucunu bağlarımın arasından geçirirken bedenimin kaydığını hissettim.

Ellerim serbest kaldı ve onları yavaşça göğsüme doğru çektim, tüm kaslarım uzun süre kısıtlandıkları için protesto çığlıkları atıyordu. yüzümü buruşturdum, kanın kaydığını ve karnıma doğru indiğini hissettim. Ejderhaya bakmak için dönmeden önce bileklerimi hissettim, gece yarısı kadar siyahtı, gözleri dış kenarındaki gri tonu dışında aynı renkteydi. Daha önce bir ejderha görmüştüm ama

Onlarla nadiren etkileşime girerdim, bu yüzden böyle biriyle yakın olmak hâlâ sürprizdi. Başını mağaranın zeminine doğru eğmişti, böylece gözlerimiz buluşabiliyordu ve burun deliklerinden gelen sıcak nefes nemli bir esinti gibi üzerimde dolaşıyordu.

Gözlerim tekrar yere kaydı ve parmaklarım saçlarıma gömüldü. Gözlerimde ağır yaşlar birikti ve hıçkırmaya başladım, göğsümü çatlatan ve omurgamı geren türden. Zihnim beni travmadan korumaya çalıştı ama sonsuza kadar baygın kalamazdım. Tek çıkış yolu ölümdü; esirgenen merhametli bir erteleme. "Beni bırakmalıydın."

Seni öldüreceklerdi.

"Ve keşke yapsalardı." Beni izleyen ejderhaya aldırmadan hiç ağlamadığım gibi ağladım. "Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yok."

Peki ya intikam?

Öfke hissedemeyecek kadar kırılmıştım. Herhangi bir şey hissedemeyecek kadar kırılmıştım. "Neden oraya daha erken gelmedin...?"

Güçlü kanatlarımla beni taşıyabildiği kadar hızlı uçtum-

"Bu yeterince iyi değil. O yaşamayı hak ediyordu, ben de ölmeyi hak ediyorum. Onu kurtarmalıydın. Karımı kurtarmalıydın... çocuğumu... ve benim de diğer akrabalarım gibi yanarak kül olmama izin vermeliydin."

Siyah gözleri bana odaklandı ve hiç kırpmadı. ***Kaybınız için üzgünüm-***

"Kaybımı anlamanız mümkün değil." Baş ağrısıyla birlikte gözyaşları da yeniden akmaya başladı. "Benim kayıplarım..."

Ben de akrabamı kaybettim.

"Senin için üzülmemi bekleme çünkü hiçbir şey umurumda değil. Yak beni, ye beni, umurumda değil." Yere uzandım ve mağaranın tavanına baktım, gözlerimden kulaklarıma doğru yaşlar süzülüyordu.

hiçbirini yapmayacağım.

"O zaman kendim yaparım." Gözlerim kurudu ama son gözyaşlarım da yavaşça yanaklarımdan aşağıya, altımdaki toprağa doğru yol aldı.

Ejderha sessizleşti.

Mağarada birlikte oturduk, sessizlik uzayıp gidiyordu, dışarısı tamamen karanlıktı.

Bulunduğumuz yer deniz kıyısındaki evimden daha soğuktu. Bunu toprakta hissediyordum, havadaki soğuğu hissediyordum ama konuda bir şey yapacak kadar umursamıyordum. Belki de donarak ölecektim ve her şey bitecekti.

Benim adım Khazmuda.

Tavana baktım.

Sen Silas ya da Talon'sun ama hangisi

olduğundan emin değilim. Kardeşimin çığlıkları

zihnimde yankılandı. "Talon..."

Senin için ateş ama görmelerinden korkuyorum.

"Ben iyiyim."

Hava soğuk. Tenin solgun.

"Ben iyiyim."

Kanatlarımdan altında dinlenirseniz, karnımdaki ateş sizi sıcak tutacaktır.

"İyiyim dedim ya." Doğruldu ve ona baktım. "Yarın sabah yollarımız ayrılacak. Güney Adalarına geri dön ve intikamını al."

Peki sen ne yapacaksın?

"Kendimi kılıçtan geçirdim." Tekrar uzandım ve bir kez daha tavana baktım.

Hiçbir kadın eşi için bunu istemez.

"Onun ne isteyeceğini asla bilemeyeceğim - çünkü o öldü."

Gece en zor kısmıydı.

Her uykuya daldığımda ateş gördüm ve çığlıklar duydum. Her seferinde farklı bir sırayla teker teker öldüklerini gördüm. Tekrar tekrar sarsılarak uyandım, sanki dakikalarca suyun altında kalmışım gibi nefes nefese kaldım.

Sabah olduğunda çok yorgundum ama uyuyamayacak kadar da korkmuştum.

Mağaranın dışından hiç tanımadığım ağaçlara baktım, gökyüzü parçalı bulutluydu, kuru havada soğuk fark ediliyordu. Her neredeyse evimizden çok uzaktaydık. "Çok uzağa uçmuş olmalısınız."

Çok uzun bir süre sert ve hızlı uçtum.

"Nerede hakkında hiçbir fikrim yok."

Doğu'ya.

Vivian'ın şu anda olması gereken yerde.

Avlanabilir misin?

"Aç değilim."

İkimizin de yemeğe ihtiyacı var ve kendimi ifşa edersem bizi bulurlar.

"Sana aç olmadığımı söyledim."

Hayatta kalmalısın Talon.

"Hiçbir şey yapmama gerek yok."

Şu anki üzüntünüzü anlıyorum. Ama geçtiğinde, intikam almak isteyeceksin-

"Geçtikten sonra mı?" Doğruldu ve ona baktım. "İnsanlar ve ejderhalar duyguları çok farklı yaşıyor olmalı çünkü karının diri diri yanarken ismini haykırışını dinlemek .."

Kötü bir kelime seçimiydi. Constantine gibi dilinize hakim değilim.

"Anlamıyorsun çünkü benim kaybettiklerimi sen kaybetmedin. Senin akrabaların ölmedi bile. Biz konuşurken onlar benim halkımla ziyafet çekiyorlar."

Uzun sessiz kaldı. ***Haklısın, koşullarımız çok farklı.***

Tekrar mağaranın dışına baktım.

Sevdiğin insanları kurtaramazsın ama ben hala .

" iyi şanslar."

Bunu tek başıma yapamam.

"Benden yardım bekleme. Hayatımı kurtardığın için sana hiçbir şey borçlu değilim, yanmama izin vermeni dilerken bile."

Yıkılmışlığınız öfkeye dönüşecek ve sonra intikam almak isteyeceksiniz.

"İntikam onları geri getirmeyecek... onu geri getirmeyecek."

Ama işlediği suçların hesabını vermeli.

"Beni manipüle etmeye çalışmayı bırak."

Bu bir manipölasyon değil, görevinizi hatırlatıyor. Haklı kral olarak krallığını çalan düşmanlardan geri almak senin görevin. Ailenizi öldürenleri öldürmek sizin göreviniz. Bir koca olarak karının intikamını almak senin görevin. Ben sadece sana yükümlülüğünü hatırlatıyorum.

Ayağa kalktım ve hafifçe sallandığımı hissettim, vücudum su ve besin eksikliğinden zayıf düşmüştü. Ama kendimi dengeledim ve mağaranın dışına baktım. "Peki, sırf senin saçmalıklarını daha fazla dinlemek zorunda kalmamak için avlanacağım."

Ne kadar zaman emin değildim. Birkaç

hafta. Belki de bir ay.

Önemli değildi.

Derenin önündeki bir kayanın üzerine oturmuş, suyun kayaların etrafında dönerek vadinin dibindeki göle doğru yoluna devam izliyordum. Açık bir gündü ve çam ağacının gölgesinde oturuyordum, tepemde kuşlar cıvıldıyordu, dünya son birkaç haftadır yağan yağmur nedeniyle yeşilin çeşitli tonlarına bürünmüştü.

Khazmuda ve ben birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık. Sanki bu öneriyi yine reddedeceğimi anlamış gibi bir daha Güney Adalarına dönmekten bahsetmedi. Kabuslar çok canlı ve korkunç olduğu için uykuyla başa çıkmak hâlâ zordu. Uyanık olduğumda da rahatlayamıyordum, çünkü tek düşünebildiğim buydu.

Somon balıklarının akıntıya karşı yüzüşünü, yumurtalarını bırakmak için derenin tepesine doğru ilerleyişini izledim.

Her gün yaptığım gibi, çocuğumu düşündüm... şimdiye kadar doğmuş olacaktı.

Gözyaşlarım gözlerimde parladı ve görüşümü bulanıklaştırdı.

Khazmuda derenin diğer tarafına inmeden önce güçlü kanatların sesi tepeden duyuldu, yüzünü bana dönmüştü.

kanatlarını güçlü bedenine yerleştirdi. Yeşil ve kahverenginin canlı renklerine karşı siyah pulları göze çarpıyordu.

Bana bakmadan önce bir süre dereye baktı. **Ağrın normalden daha şiddetli.**

Gözlerimi dereye diktim. "Çocuğum şimdiye kadar doğmuş olurdu."

Üzgünüm, Talon.

Gözlerimden yaşlar fışkırdı ve yanaklarımdan aşağı döküldü.

Üzüntünüzü hissetmek acı verici...

Gözlerimi koluma silmeden önce burnumu çektim ve gözyaşlarımı geri çekmeye zorladım.

Gözyaşlarınızı saklamanıza gerek yok.

". Sadece artık yapamıyorum." Bir aylık sürekli keder, gözyaşlarımı kurutmuştu. Bu kadar depresif olmak, bu kadar geri dönölmez bir şekilde kırılmak... duygusal olarak çok yorucuydu. Kendi boğazımı kesmeyi düşündüğüm zamanlar oldu ama henüz o cesareti bulamamıştım.

Beni izledi, siyah gözleri yüzüme odaklanmıştı.

Birlikte olduğumuz bir ay içinde bana bir yeteneğim olduğunu, herkesin sahip olmadığı bir ejderhalarla iletişim kurma yeteneğim olduğunu söyledi. Başka bir zaman olsa kendimi özel hissederdim ama şimdi pek de kayda değer bir şey değildi.

"Hayatına devam etmelisin Khazmuda. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Kendi yansımasına bakar gibi dereye baktı.

Gidecek bir yerim yok.

Bir aydır ilk kez kendime ait olmayan bir acı hissettim.

Bildiğim tek yuva gitti ve beni anlayan tek kişi sensin.

"Dünyanın başka bir yerinde ejderhalar olmalı."

Olabilir. Ama böyle bir girişim için enerjim var mı emin değilim.

"Daha fazla ejderha bulursanız, akrabalarınızı kurtarmak için sizinle birlikte savaşmalarını isteyebilirsiniz."

Evlerini terk etmek ve hayatlarını riske atmak... Bunu pek olası bulmuyorum.

"Ama bu onların da akrabası."

İnsanlar sizin akrabanız ama krallığınız bir başkasının yardımına koşmaz.

Gözlerim dereye .

Ne yapacaksın Talon? Sonsuza kadar burada yaşayamazsın.

"Hayır, yapamam." Öyle bir

niyetim de yoktu. Gözleri üzerimde

kaldı. "Belki başka ejderhalar

kaçmıştır."

Belki birkaç tane. Ama onları nasıl bulacağımı bilmiyorum. Dünya büyük bir yer, bir ejderha için bile.

Odaklanabildiğim tek şey geriye dönüşler, çığlıkların anısı ve yanmış et kokusuydu. O ana kadar başka hiçbir şey düşünmemiştim. "Tam olarak ne oldu? Neden dönüştürülmedin?"

Barron, yüzlerce yıldır görmediğimiz yaratıklar olan kara elflerle bir ittifak kurmuş gibi görünüyordu. Kara büyülerini bize karşı kullandılar, başkalarıyla telepatik olarak konuşma yeteneğimizi kullandılar ve zihinlerimizi kontrol etmek için içe çevirdiler. Bizi kendileriyle ya da Barron'un ortakları ve akrabaları gibi kendi seçtikleri sürücülerle birleşmeye zorladılar. Sigortanın özgürce yapılması gerekiyordu, iki zihin arasında herhangi bir zamanda tersine çevrilebilen bir birliktelik, ama onlar bir yolunu buldular

bizi f nyeye kilitliyor. F nyeye onlara ejderha gücü vermekle kalmıyor, aynı zamanda ölümsüzlük de sağlıyor. Bu da amcanın o krallıkları ve boyun eğdirdiği ejderhaları sonsuza dek yöneteceği anlamına geliyor.

"O benim amcam değil." Keşke ona hiç öyle demeseydim. Keşke babam daha güçlü bir omurgaya sahip da ona karşı  ıkabilseydim. "Neden ona karşı koyabildin?"

Bir cevabım yok. Tek bildiğim zihnimi delmeye çalıştıkları ve benim bunu durdurduğum.

"Neden bana geldin?"

D nyam kaos içindeydi. Ailem ve arkadaşlarım zihinsel k leliklerine hapsolmuşlardı. Onlarla iletişim çünkü binicileri bunu yasaklamıştı. Dünyaya seslendim ve senin sesin dışında hiçbir şey duymadım. Gözlerini dereye dikmiş, güneş işiğindeki parlak pullarına bakıyordu. **Sıkıntını hissettim. Kederini hissettim. Yalvarışlarını duydum. Sana koştuğumda insan mı yoksa ejderha mı olduğundan emin değildim. Yaklaştığımda Constantine'in kazığı yaktığını gördüm ve sonra anladım.**

Elimden gelse ağlardım ama kelimenin tam anlamıyla t kenmiştim.

Bir ejderha olmanı umuyordum ama olmadığın için hayal kırıklığına uğradım. Ama yine de seni kurtarmak istedim. Sende acımı fark ettim.  zerine çullanıp seni almak anlık bir karardı ve bundan pişman değilim. Bakışlarını kaldırdı ve bana tekrar baktı. **Ve bir gün senin de pişman olmayacağını biliyorum.**

Sırtıma astığım yayım ve kılıcımın ağaçların arasından yürüyordum. Son altı haftadır aynı kıyafetleri giyiyordum.

onları nehre atıp kurumaları için asıyordum. Deriden bir matara yaptım ve yağmur yağdığında içmek için su topladım. Babamın bana aşıladığı tüm hayatta kalma becerileri beni hayatta tuttu.

Ama hayatta kalmak istediğimden emin değildim.

Ağaçların arasından geyik izlerini takip ederek yürüdüm ama açıklıkta durup gökyüzüne baktım. Bulutlu bir gündü, bulutlar önümüzdeki bir iki saat içinde yağmur bırakacakmış gibi karanlıktı. Burada sürekli bir soğukluk vardı, sabahları dallarda ve yapraklarda küflenme, nefesimin buhar olarak kaçmasına neden olan bir kuruluk. Evime hiç benzemiyordu... tüm kalbimle özlediğim yere.

Önümdeki uçsuz bucaksız boşluğa bakarak önüme bakmaya devam ettim, kalbimde hiçbir şey hissetmiyordum.

şey yok.

Yayımı omzumdan indirdim ve yere koydum. Sırada ok sadağı vardı. Sonra zırhımın göğüs plakasını çözdüm ve düşmesine izin verdim. Zihnimi meşgul etmek için birkaç kez nehir kenarında özenle temizlemiştım. Şimdi çamurun içine düşmesine izin verdim.

Sonra hançerimi çıkardım ve çıkardım.

Talon.

Sesini duymazdan geldim, ses tonundaki endişeyi görmezden geldim.

Talon, yapma.

Dünyada sahip olduğum tek arkadaşımdaydı ama bu yeterli değildi. Her gün babamın etinin nasıl koktuğunu hatırladım. Annemin onun yanmış cesedini görünce nasıl yıkıldığını hatırladım. Küçük kardeşimin tiz çığlıklarını hatırladım. Kaderiyle savaşmaya çalışan kız kardeşimin karnına nasıl tekme yediğini hatırladım. Ve karımın adımı haykırışını hatırladım... ve onu kurtarmam için bana yalvarışını.

Bunu yaptığının farkında bile değildim.

Bıçak tek başına kalbimi deldi.

Acının beni bir şimşek gibi sarstığını hissettiğimde
sarsıldım. Aldığım nefes acı vericiydi.

Talon!

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yere düştüm, elim hala hançerin
kabzasındaydı.

Acı vericiydi ama çektiklerinin yanında hiçbir şeydi. Bu
merhametliydi.

Başım yumuşak çimlere çarparak yanıma yığıldım, kuşlar yanımdaki
ağacın dallarında cıvıldıyordu. Hayatın bedenimi terk ettiğini,
onarılmaz yaramdan kan sızdığını hissetmek huzur vericiydi. "Vivian...
Geliyorum."

Bir gölge üzerimden geçti. Ağır bir inişle yer sarsıldı. Ama artık çok
geçti.

Ben çoktan gitmiştim.

Sarsılarak doğruldum ve nefes nefese kaldım.

Yeşillik dünyası geri dönmüştü, yemyeşil ve rengârenkti, kuşlar
dallarından cıvıldıyordu.

Tekrar nefes aldım ve kalbime uzandım, parmaklarım hançerin
kabzasına dolanmaya hazırdı... ama gitmişti.

Yara gitmişti. Ve farklı

hissediyordum.

Kan kaybından dolayı güçsüz ve yaralanmadan dolayı hasta hissetmek yerine, kendimi güçlü hissettim, hiç olmadığım kadar güçlü. Damarlarımda bir ateş, parmak uçlarımda bir yanma vardı. Bilgi zihnimden eskisinden daha hızlı gibiydi. Aynı görünüyordum ama artık aynı hissetmiyordum.

Khazmuda'nın yüzü belirdi. Bir insan gibi yüz ifadesi takınmıyordu ama öfkelenildiği çok açıktı. ***Kaybettiklerin için üzgünüm. Anlayamadığımı söylüyorsun ama yoldaş olduğumuzdan beri acını her an hissettim, bu yüzden umutsuzluğunu biliyorum. ek olarak onu da taşıdım. Ama hiçbir acı bu korkakça çıkışı haklı çıkarmaz. Halkına ve ailene karşı görevini yerine getiremeyecek kadar kırgınsın, bunu anlıyorum. Ama bunun için bir mazeret yok. İstirabınıza saygı duyuyorum. Kederinize saygı duyuyorum ve size ihtiyacınız olan tüm zamanı vereceğim. Ama buna saygı duymuyorum. Vivian bunu istemezdi, ne de aile üyelerinizden biri.*** Geri çekildi ve ağaçlara baktı, enerjisi hâlâ öfkeliydi.

Elim göğsümü yoklamaya devam etti. "Ne-ne oldu?"

Seninle kaynaştım.

Ona bakarken elim düştü.

Seni kurtarabilmemin tek yolu buydu.

"Senden bunu yapmanı istemedim-"

Seni kurtarabilmemin tek yolunun bu olduğunu söyledim. Bana tekrar baktı. Ve sen kurtarılmaya değersin, Talon.

Dağlardaki mağaramızdan başka bir yere gitmemiz aylar sürdü. Vücudum et ve vahşi doğada bulabildiğimiz meyve ve sebzelerden oluşan katı diyet yüzünden harap olmuştu.

Ben manzara değişikliğine hazırdım, Khazmuda da tutkularının peşinden gitmeye hazırđı.

Daha sıcak bir iklimde bir köy bulduk. Güney Adalarına ne kadar yakın olduğundan emin değildim ama sıcaklık ve nemden dolayı aynı yarımkürede olmalıydı. Daha önce bulunduğumuz yerden çok farklıydı. am ağaçları ve kızılamlar yerine selvi ve zeytin ağaçları vardı. Kayalık dağlar yerine tepeler ve vadiler vardı. Kalyonların ve yelkenlilerin olduğu bir limanları vardı. İyi büyüklükte bir kyd ama büyük bir şehir olacak kadar büyük değildi. Babamın yönetimi altında böyle bir yer yoktu, bu yüzden anavatanımdan yeterince uzakta olduğunu varsaydım.

Karanlıkta yaklaştık ve uzakta, en yakın konutun yakınında bile görünmeyen açık bir vadiye indik.

Sıcak, soğuğa karşı hoş bir soluklanmaydı ama bir hüzün kapladı. Evimi özlüyordum, sadece burayı değil, insanları da... dört aydır l olan insanları. Krallığın ne kadar değiştiğini, Barron'un kaleye ne yaptığını, insanlara nasıl davrandığını, muhtemelen vergileri nasıl artırdığını ve fakirleri nasıl daha da fakirleştirdiğini hayal etmekten nefret ediyordum.

Bundan emin misin? Khazmuda'yı karanlıkta görmek zordu, pulları geceye mükemmel bir şekilde karışıyordu. Muhtemelen o gece kaabilmesinin sebebi de buydu. Başka bir renkteki pullar onu kolay bir hedef haline getirebilirdi.

"Evet."

Güçlü bakışları yüzümü delip geçti. ***Sana güvenmem gerek Talon.***

"Ben szmn eriyim, Khazmuda." Khazmuda diğer ejderhaları aramak istiyordu çünkü hâlâ bir gün soyunu Güney Adaları'ndan kurtarmaya niyetliydi. Oysa ben hâlâ hayatın içinde srkleniyordum, hiçbir şeyi, intikamı bile umursamayacak kadar kırılmıştım. Bir kardeş, bir oğul ya da bir koca olmadığım zaman... Artık kim olduğumu bilmiyordum. Belki de hiç ğrenemeyecektim. Ama Khazmuda beni terk etmekten korkuyordu,

kendime yaptığım şey yüzünden. Bir daha böyle bir girişimde bulunmayacağıma yemin ettim ve bunda ciddi dim.

Beni umursamadığını biliyorum Talon. Ama ben seni derinden önemsemeye başladım.

Sevgisi üzerimden bir esinti gibi geçti çünkü onu yakalamaya çalışmadım. Sevgiyi kabul edemezdim. Bunu hak etmemiştim. Bunu söylemek, kırık ruhumdan kelimeleri zorla çıkarmak tüm gücümü aldı. "Sana değer veriyorum."

Beni izledi.

"Derinden."

Burnunu bana doğru yaklaştırdı ve nazikçe .

Elim pullarına gitti ve pürüzsüzlüğünü hissettim ama yine de ona zar zor dokundum.

Paylaştığımız bağlantı sayesinde, mesafe ne olursa olsun, şu anda konuştuğumuz gibi konuşabileceğiz. Eğer yardımımı istersen, geldiğinde çabuk geleceğim.

"İyi olacağıma eminim."

Ne yapmak niyetindesin?

"Bir iş bul. Biraz para kazan. Bir ev bul. Yalnız kal."

Arzuladığın şey bu mu? Yalnız kalmak mı?

"Evet...şimdilik."

Hangi becerilere sahipsiniz?

"Avlanabilirim. Balık tutabilirim. Bir şeyler inşa edebilirim. Babam bana pek çok şey öğretti." Babama söylediğim son sözler haklıydı, ama şimdi aylar geçip gitmişken, söylediklerim için kendimi bok gibi hissediyordum. Onu affetmeli ve huzur içinde gitmesine izin vermeliydim ama bunun yerine öfkemi içimde tuttum. Ve şimdi onu sonsuza dek taşımak zorundaydım.

Yavrularına değer verdiğini söyleyebilirim.

"Evet... yaptı." Hepimize karşı iyiydi. Ama bu iyilik onun ölümüne neden oldu ve ben bu hatadan ders çıkaracaktım.

O zaman yollarımız burada ayrılıyor. Kendine iyi bak, Talon. Umarım aradığını bulursun.

"Sen de, Khazmuda."

O köyde bir yıl geçirdim.

Her gün bir aynısı, acı veren bir yavaşlıkla geçti. Güneşten önce uyanıyor ve gemiyi denize açmak için limana varıyordum. Mürettebatla birlikte tuzaklarımızı geri alır, yenilerini bırakır, yengeç ve ıstakozların yanı sıra balık da toplardık. İşle ilgili en sevdiğim şey, hiçbirinin konuşkan olmamasıydı. Sadece işlerini yapıp evlerine gitmek istiyorlardı.

Her günün sonunda balık kokuyordum. Bu umurumda değildi.

Sonra akşamlarımı yalnız geçirirdim. Kaldığım yer mütevazıydı; dört duvar arasında bir yatak, küçük bir masa, bir şömine ve bir küvet. Her gece tavernada akşam yemeği yiyor, kulübeme zar zor yürüyene kadar içiyordum. Yatakta sızdım ertesi sabah güneş doğmadan uyandım.

Tekrar tekrar yaptım.

Acım uzun zaman önce dinmişti ama içim hâlâ ölüydü. Tüm ailemi kaybedeli neredeyse bir buçuk yıl olmuştu ama bana dün gibi geliyordu. Rüyalar solmaya başlamıştı ve yerini iş, yengeçler ve ağlarla ilgili görüntüler almıştı. Bazen Khazmuda'yı görüyordum, o da buralara her uğradığında beni ziyaret ediyordu. Zihnim travmadan kurtulmuş gibi görünüyordu ama kalbim asla kurtulamayacaktı.

Kafamın içinde onun sesini duyduğumda meyhaneden yeni çıkmıştım. **Buradayım.**

Biranın etkisiyle zihnim bulanık bir halde kulübeye girdim. *Seni beklemiyordum.*

Sarhoşsun.

Evet.

Konuşacak kadar iyi olduğunda bana haber ver.

Yarın balıkçılıktan izinliyim, o zaman ziyarete gelirim. *Sabah görüşürüz.*

Yatağıma yığıldım ve yatak odamın zemininde güneş ışığıyla uyandım. Kıyafetlerimin içinde uyuyakalmışım, bu yüzden botlarımı giydim ve vahşi doğaya doğru yürüdüm, izi bıraktım ve gizli bir vadideki buluşma noktamıza doğru ilerledim.

Khazmuda oradaydı, koyu renkli pulları etrafındaki yeşilliklerle derin bir tezat oluşturunuyordu. Orada oturuyordu, güçlü ve uzun boyluydu, taş bir binayı parçalayabilecek bir yaratıktı. Görünüşünü hiç takdir etmemiştim ama gerçekten çok güzel bir ejderhaydı.

Khazmuda göz hizasında olabilmemiz için başını eğdi. **Tenin daha koyu.**

"Buna bronzluk deniyor. Artık dışarıda çok vakit geçiriyorum."

Terazimin rengi değişmediği mutluyum.

"Evet, güzeller." Bir kayanın üzerine oturdum, böylece Khazmuda'nın benimle aynı seviyede olması daha kolay olacaktı. "Ee, seyahatlerin nasıl geçti?"

Hala ejderhalardan bir iz yok ve her yeri aradım.

"Dünya büyük bir yer. Eminim bir yerlerde özgür ejderhalar da vardır."

Bizler yaşıyan hazineleriz. Tüm insanlar bizi yakalayıp sahip olmak istiyor. Sizin türünüz ortaya çıktığından beri ejderhalar hiç özgür olmadı.

"Tüm insanlar değil, Khazmuda. Nesiller boyu sizin türünüzle uyum içinde yaşadık. Ağaçtaki elmaların çoğu iyi, sadece birkaçı bozuk."

Zeki, kara gözleriyle beni izledi. ***Daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim.***

"Daha iyi misin?"

Tanıştığımızdan beri senden duyduğum ilk olumlu şey bu.

"Sadece kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyorum, Khazmuda."

Daha önce hiç denemediğin bir şey. Gözlerinde görebiliyorum... o kadar ağır değiller.

Gözlerim hemen başka tarafa kaydı.

Gelişiminiz bana neşe veriyor.

"Gelişim güçlü bir kelime. Tek yaptığım çalışmak, içmek ve uyumak. Hepsi anlamsız görünüyor."

Eğer bu sizin için tatmin edici değilse, bana katılabilirsiniz.

Gözlerim kapalı kaldı.

Yengeçler için tuzak kurmaktan çok daha büyük bir amacınız var-

"Ben zaten hayır dedim."

Neden?

Onu görmezden geldim.

Sana bir soru sordum Talon.

"Seni duydum," diye tersledim.

Güney Adalarının yasal kralısınız, ancak tahtı geri almak ve ailenizin intikamını almak bir teknede oturup bronzlaşmayı tercih ediyorsunuz.

"Sikeyim seni-"

Neredeyse iki yıl oldu Talon. Tanık oldukların zihnini dehşete düşürdü ve iyileşmek için zamana ihtiyacın vardı. Bu makul. Ama şimdi kılıcını kullanmaya ve halkının kurtarıcısı olmaya hazırsın-

"Türünüz köleleştirildiği için üzgünüm ama bu benim sorunum değil. Ailem rüzgarda kül oldu, bu yüzden geri dönmek hiçbir şey kazandırmayacak."

Yine de her gün bir tekneden balık tutuyor ve hiçbir şey elde edemiyorsunuz.

Gözlerim yüzüne döndü ve kanımın kaydığını hissettim.

Benim türümün köleleştirilmesi senin sorunun değil mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra-

"Senden beni kurtarmanı istemedim. Bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor? Hayatımı bağışlayarak bana kötülük yaptın. Şu anda ailemle birlikte olabilirdim ama sen bunu benden aldın, hem de *iki* kez."

Siyah gözleri

bakıyordu. Ben de

ona baktım.

Sen bir korkaksın, Talon Rothschild. Geri adım attı ve kanatlarını açtı.

"Beni kalbinin iyiliğinden kurtarmışsın gibi davranma. Yaşamamı gerçekten istediğin için benimle birleşmişsin gibi davranma. Başından beri beni kullanmak istedin. Kendin yapamayacağını bildiğin için sana yardım etmem için beni rahatsız edip duruyorsun."

Uzun süre bana baktı. **Seni kurtardım çünkü umutsuzluğunu fersahlarca öteden hissettim, bir dua gibi beni çağırıyordu. Akrabalarımı kaybettim ama yine de o gece hissettiğin acıyı hiç tatmadım. Seni kurtardım çünkü o an doğru hissettirdi. Şimdi bile, hala doğru geliyor. Güney Adalarının Kralı Talon Rothschild'den daha iyi bir müttefik yoktur ama aynı zamanda her şeyini kaybetmiş birinden daha iyi bir dost da yoktur. Biriyle isteyerek kaynaşmak karşılıksız verilen bir hediye değildir ama ben bunu sana verdim çünkü seni derinden önemsiyorum. Şu anda gösterdiğin korkaklığa rağmen, geçmişte onurlu bir adam olduğunu biliyorum. Umarım bir gün onu tekrar görürüm.** Kanatlarını açıp uçtu ve beni kayanın üzerinde yalnız bıraktı. **Hoşça kal Talon.**

Haftalar geçti ve hiç konuşmadık.

Bir daha konuşup konuşmayacağımızı merak ediyordum.

Her gün aynı şeyleri tekrarlayarak, köyde hiç arkadaş edinmeyerek ve kendi içime kapanarak hayatım kasvetli ve dikkat çekmeyen bir şekilde devam etti. Bazı kadınlar benimle konuşmaya çalıştı, mürettebatın diğer üyelerine müsait olup olmadığını sordu, ama ben önüme gelen her teklifi kabaca reddettim.

Ne fiziksel ne de başka türlü bir insan arkadaşlığı için hiçbir arzum yoktu. Bedenim yaşıyordu ama ruhum o gün ölmüştü, bu yüzden eskiden hissettiğim arzuları hissetmiyordum. Bedene, yakınlığa, arkadaşlığa, hiçbir şeye karşı arzu duymuyordum.

Tavernada tek oturmuş, yemeğim ve tankardım yanımda köşeye sıkışmış, Khazmuda ile yaptığım son konuşmayı düşünüyordum. Nerede olduğunu, benden nefret edip etmediğini, özür dilemem gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Ama aynı zamanda bensiz daha iyi olacağını, gemiyi yerinde tutan bir çapa olduğumu da biliyordum.

Bir korna çaldı, daha önce hiç duymadığım bir korna.

Muhtemelen kendi tuttuğum balık yahnisinden başımı kaldırdım ve meyhanedeki diğer herkesin de aynı endişeyle baktığını gördüm. Bir anlık şoktan sonra, ellerinde tuttukları bardakları ve kapları bırakıp ön kapıya yöneldiler. Bar hizmetçisi havlusunu bir kenara attı ve boş fiçileri tezgâhın üzerine bıraktı.

Onları dışarı takip ettim, sokakta evlerinin dışında başka insanlar gördüm. Hepsi okyanustaki rıhtıma bakıyordu ve benim göremediğim bir şeyi görüyorlardı. Daha iyi görebilmek için kalabalığın arasından ilerledim ve siyah kalyonlardan oluşan bir filo gördüm.

Korsanlar.

İlk kalyon çoktan limana yanaşmıştı ve karanlıkta merdivenden inip iskeleye yanaşan silüetleri görebiliyordum.

Kılıcım yanımda değildi, bu yüzden yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Olsaydı bile, sayıca bire yüz üstündüm.

Yaklaştılar, meşalelerden yayılan ateşin ışığı benimki gibi bronz tenli, yürekli adamların yüzlerini aydınlatıyordu. En önde, altın düğmeler ve kadife manşetlerle süslenmiş süslü bir deri ceket giyen kaptan vardı. Başında, gözüne kılıç saplanmış ama ıskalanmış gibi bir delik bulunan bir kaptan şapkası vardı. Bakmak için dışarı çıkmış olan tüm köylüleri süzdü. "İyi akşamlar, baylar ve bayanlar, ben Kaptan Blackstorm." Hepimizi süzdü, benim yaşıma yakın, belki birkaç yaş büyük bir adamdı. "Mürettebatım ve benim sadece birkaç erzağa ihtiyacımız var, sonra yolumuza devam edeceğiz." korsanlara bir el hareketi yaptı. "Denizde birkaç iyi gemi ve adam kaybettik. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Adamlar evlere ve meyhaneye girmeye, karşı koymadan istedikleri her şeyi almaya başladılar.

Köy küçük bir balıkçı topluluğuydu. Ne bir liderlik ne de bir ordu vardı; bu yüzden durdurmak için yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Onlar. Kilerleri yağmaladılar ve taşıyabildikleri tüm yiyecekleri aldılar. Kıyafetleri de aldılar, işe yarayabilecek her şeyi. Almadıkları tek şey güller ve silahlardı, çünkü bizde hiç yoktu.

"Şimdi, sadece birkaç sağlam adama ihtiyacım var, sonra yola çıkacağız." Kaptan Blackstorm sıradaki herkesi gözden geçirdi. "Sen." Benden birkaç yaş büyük bir adamı işaret etti.

Mürettebattan biri onu kolundan tutup öne doğru çekti.

Kaptan Blackstorm sıraya girdi. "Sen." Henüz yetişkinliğe yeni adım atmış genç bir adamı işaret etti.

Korsanlardan biri onu yakalamak için harekete geçti.

"Hayır, o benim oğlum." Muhtemelen babası olan bir adam ortaya çıktı. "Onu alamazsınız."

Korsan bir bıçak çıkardı ve boğazına dayadı. "O artık bizim, yaşlı adam." Sonra onu geri itti.

Oğul, mürettebata katılması için sürüklenirken babasına baktı.

Kaptan Blackstorm birkaç kişiyi daha seçti. "Pekâlâ, yola çıkıyoruz."

Beni görmemiş olmalı, meşale ışığının ve durduğum yerin bir numarası, çünkü aksi takdirde beni seçerdi. Seçtikleri çoğundan daha iyi bir adaydım.

"Lütfen." Baba tekrar ilerledi. "O sadece bir çocuk."

Kaptan Blackstorm ona tekrar baktı ve gülümsedi. "O artık benim, yaşlı adam." Mürettebat mahkûmları gemiye doğru yürüttü.

Çocuk sanki babasının bir şey yapmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden arkasına bakmaya devam etti.

Bunu neden yaptığımdan emin değildim. Aklımda hiçbir düşünce yoktu, sadece spontane bir hareketti. Ayaklarım beni ileri taşıdı ve kalabalığın arasından sıyrılıp açık alana çıktım. "Çocuğu bırak, onun yerine beni al."

köylülerden toplu bir soluk sesi geldi.

Kaptan Blackstorm yavaşça döndü ve bana baktı, başı eğik ve kaşları çatıktı. "Belki de şövalyelik o kadar da ölmemiştir." Çizmeleri ateş ışığında parlıyordu ve kılıcının kabzası parıldıyordu. Bana dönmek için acele etmedi, beni ölçüp biçti.

"Ben bir balıkçıyım, bu yüzden nasıl yelken açılacağını zaten biliyorum."

Gözleri yüzümde geziniyor, yüz hatlarımı başkalarınıninkinden çok daha uzun süre inceliyordu.

"Nasıl avlanacağımı biliyorum. Bıçak kullanmakta iyiyimdir. Ekibinize kasabın oğlundan çok daha iyi bir katkı sağlarım."

Teklifi düşünürken bana bakmaya devam etti. Sessizlik bir ömür boyu sürecek gibiydi. Sonra omzunun üzerinden baktı ve çocuğu elinde tutan korsana bir işaret yaptı. "Takasınızı kabul ediyorum, iyi sivil."

Korsan çocuğu babasına doğru itti.

Adam oğlunu yakaladı ve hemen geri çekti, sanki Kaptan Blackstorm fikrini değiştirecek ve onun yerine ikimizi de alacaktı.

Korsanlardan biri beni kolumdan tuttu ve gemiye doğru götürdü.

Onun elinden kurtuldum ve göğsüne sertçe vurdum, kimse tarafından tartaklanmayı reddediyordum. Bu bir içgüdüydü.

İtaatsizliğim yüzünden beni kesmek ister gibi bıçağını çıkardı.

"Bırak onu, Mürekkep Balığı," dedi Kaptan Blackstorm. "Kendi isteğiyle geliyor."

Daha önce hiç kalyona binmemiştim ama çabuk öğrendim. Gündüzleri diğerleriyle birlikte gemide çalışıyor, geceleri ise güvertenin altındaki ranzalardan birinde uyuyordum. Gemiden hiç ayrılmadığım gerçeği dışında, önceki hayatımdan farklı değildi.

Mavi okyanusta yelken açtık, etrafımızda deniz ve güneşten başka hiçbir şey yoktu. Nerede olduğumuz ya da nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Neredeyse iki yıldır hayatın içinde yüzüyordum, yaşamaktan çok ölüyordum, bu yüzden bu bana uyuyordu. Aynı yerde bir günden fazla kalmıyordum. Beni çevreleyen dünyanın büyüklüğü karşısında cüceleşmişim. Okyanusun dibine batmaktan korkmuyordum çünkü hayatımın hiçbir değeri yoktu.

Mürettebatın kendi klikleri ve dostlukları var gibiydi ve köleler bu sosyal çevrelerin bir parçası değildi. Geminin en dibinde, erzakların yanında uyuduk ve bizimle sohbet etmediler.

Bu da benim için gayet iyiydi.

Köleler evlerini ve geride bıraktıkları insanları ne kadar özlediklerini anlattılar.

Ben o konuşmalara katılmadım.

Geminin iskele tarafındaydım, rüzgârı yakalamak için yelkenleri ayarlıyordum çünkü kaptan rotamızı değiştirmişti. Rüzgâr saçlarımın arasından esiyor, bana evimi, Vivian'la kumlara uzanıp gün batımını izlediğimiz akşamları hatırlatan bir sıcaklığa sahipti. Çocuğumuza orada hamile kaldığımızdan emindim, ayak parmaklarımız kumda ve karnımızda şarap vardı.

"Sen iyi bir denizcisin."

Kaptan Blackstorm'un yaklaştığını duymamıştım çünkü ölen karımın anısına dalmıştım. Halatı yerine sabitlemeden önce

ona baktı. "Eskiden balıkçıydım."

"Bir balıkçı denizci değildir. Bu karşılaştırma bir hakarettir."

"Yemeğimiz bittiğinde ve senin için balık tutmamı istediğinde hakaret gibi hissetmeyeceksin."

Sert bakışları kızgınmış gibi yüzümü deldi ama sonra yavaşça . "Bir aydır ekiptesin ve konuştuğunu hiç duymadım."

"Pek konuşkan biri değil."

"O çocuğun yerini aldığına pişman mısın?"

Güneş tam yüzümdeydi, bu yüzden bakışlarını tutabilmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım. "Hayır. Önünde koca bir hayat var."

"Peki sen?"

Tüm hayatım geride kalmıştı, çoktan gitmişti.

Bakışlarını sürdürdü, gözleri bir parşömen parçasının üzerindeki mum alevi gibi yüzümü yakıyordu. "O gözlerin ardında bir hikâye var. Belki denizde yeterince uzun süre yol aldıktan sonra benimle paylaşırsın."

"Bundan şüpheliyim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gelgitler yükselir ve alçalır, en sert kayayı kum tanelerine dönüştürür. Kıyıları temizler, gemilerin gövdelerindeki midyeleri yıkar, kayıp gemileri eve getirir. Deniz herkesi iyileştirir, en kırılmış olanları bile."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

İp merdivenin basamağına tutundu ve güneş ışığında parlak bir maviye bürünen denize baktı. "Evet, öyle."

Aylar sonra, açık denizde saldırıya uğradık.

Kaptan Blackstorm dümenin başında durmuş, uzaktaki gemilere bakıyordu. "Misafirlerimiz var, beyler. Herkes güverteye."

Squid aşağıdaki cephaneliğin kilidini açtı ve herkese, hatta mahkûmlara bile kılıç dağıttı. Bana da bir tane verdi, daha iyi günler görmüş paslı bir kılıçtı. Kılıcı bileğimde denedim ve yıllardır yapmadığım bir hareket olan bıçağın havayı yararak geçtiğini hissettim.

Toplar denizin ötesine ateş açmaya başladı.

"Yelkenlere nişan alın!" Kaptan Blackstorm dümeni çevirirken seslendi, toplar için en iyi açıyı elde etmek üzere gemiyi döndürmeye çalışıyordu.

Toplar ateş etmeye devam etti.

Tek yapabildiğim orada durup suyun içinde bize doğru ilerlemelerini izlemektir. Açık suda okyanusun dibine batmaktan korkmam gerekirdi ama kalbimin hızı hiç artmadı. Bir savaşta savaşmış ve her şeyimi kaybetmişim ve şimdi bu savaşta kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Birkaç geminin yelkenlerini indirdik, ancak birkaçı filomuzdaki diğer gemilere saldırarak geçmeyi başardı. İçlerinden biri doğrudan üzerimize geldi, siyah bayrakları rüzgârda dalgalanıyordu. Geminin gövdesine kadar geldiler ve denizcileri halatlardan gemimize doğru sallandılar.

"Gemiye çıktık!" Kaptan Blackstorm aradı.

Yıllardır kılıç kaldırmamıştım ama eğitimim ve yılların deneyimi hiç gitmemiş gibi geri dönmüştü. Bir balıkçı olduğumu sanıyordum ama özümde her zaman bir asker olacaktım. İlkine ve kafa önce kılıcımı karnına sapladım. Sonra diğerine geçtim, aynı anda iki adamı , ikisini de alt ettim çünkü onlar benim gibi savaşçı değil denizciydi.

"Toplara geri dönün!" Kaptan Blackstorm söyledi. "Talon onu yakaladı."

Mürettebat saldırılarına devam etmek için toplara döndü ve ben de gemiye hücum etmeye çalışan davetsiz misafirleri tek başıma denize atarak ya da boğazlarını keserek etkisiz hale getirdim. Hepsı gittiğinde, güverteden koşarak geçtim ve suyun üzerinden karşı gemiye atladım, sırtım diğer tarafa çarpana kadar güvertede yuvarlandım.

"Misafirimiz var!" diye bağırdı adamlardan biri.

Ayağa kalktım ve boynumu hedef alan kılıcı engelledikten sonra karnına sert bir yumruk attım ve onu yere serdim. Bu dikkat dağıtıcı etki onu geri tekmelemek ve üzerime gelen bir sonraki adamı halletmek için yeterliydi. Denizciler zırh giymezdi, bu yüzden bu şimdiye kadar yaptığım en kolay savaştı, adamları bir düzine yerine tek bir vuruşta indirdim.

Kaptan gemideki son kişiydi ve dümeni bırakıp merdivenlerden aşağı bana doğru koştu, kılıcı elindeydi, gözlerinde kötülük vardı. "Gemimi alabileceğini mi sanıyorsun-"

Kılıcımı ona fırlattım ve tam karnına sapladım.

Kelimeler ağzından döküldü ve dizlerinin üzerine çöktü. Kocaman gözlerle ölümcül yarasına baktı ve sonra öne doğru yığıldı, kan diğerleriyle birlikte güverteye sızdı.

Kaptan öldükten kısa bir süre sonra savaş sona erdi ve kalan gemiler rüzgâra doğru dönerek hızla uzaklaştı. Gemilerimizden biri hasar almıştı ama gövdesi kurtarılabilir durumdaydı.

Kaptan Blackstorm gemiye çıktı ve yanıma gelerek artık bize ait olan gemiyi inceledi. "Squid, aşağıdaki malzemelere bir göz at. Tom, gemiyi yelken açmaya hazırla." Yanıma geldi ve gözlerimin içine baktı. "Bıçakta iyi... oldukça yetersiz."

"Zırh giymiyorlardı."

"Yani, sen bir

askersin."

Tereddüt ettim. "Ben... bir zamanlar öyleydim."

"Böyle hareketlerle bir askerden daha fazlası olduğunu söyleyebilirim." Bakışları yüzümü delip geçti, aslında soru sormadan daha fazlasını istiyordu.

Ama paylaşmadım. Asla paylaşmaya hazır olmayacaktım.

"Artık bu geminin komutanı sensin Talon. Sana bir mürettebat vereceğim ve yelken açacağız."

Muhtemelen yapmam gerektiği halde bu fırsat için ona teşekkür etmedim. Minnettarlık ya da övgü bir yana, herhangi bir şey hissetmek bile benim için zordu.

"Ona ne isim vereceksin?"

"Ne mi?"

"Gemi." Botunu güverteye vurdu. "Her geminin bir isme ihtiyacı vardır. Tercihen bir kadın ismi - çünkü bir kadının kutsaması iyi şanstır. Peki, ne olacak?"

Neredeyse teklifi reddedecektim, neredeyse her şeyde yaptığım gibi bundan da kaçacaktım. Ama isim aklıma o kadar çabuk geldi ki onu uzaklaştıramadım. Göğsümü acıttı... ve aynı zamanda sıcak hissettirdi. "Lena."

Khazmuda ile son konuşmamızın üzerinden neredeyse bir yıl .

Zaman geçtikçe, ilişkimizi bu şekilde bitirdiğimiz için kendimi suçlu hissettim. Belki deniz ruhumu temizliyordu, belki de kötü bir yara gibi iltihaplanan suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu. Zihnimde bir bulut fırtınası gibi ağırlaştı ve her geçen gün daha da ağırlaştı... ta ki yağmur yağmaya başlayana kadar.

Nerede olduğunu bilmiyordum ama zihinlerimiz arasındaki bağlantı için çok büyük bir mesafe olmadığını söylemişti. O gittiğinde, biz

Bu güç hala damarlarımda dolaşıyordu. Bu bana savaşta üstünlük sağladı ve ünüm tüm denizlere yayıldı. Artık Komutan Talon olarak biliniyordum, gelmiş geçmiş en azılı korsanlardan biriydim.

Geminin kenarında durmuş, ellerimi tırabzana dayamış, sonu ve başlangıcı olmayan uçsuz bucaksız denize bakıyordum. *Özür dilerim.* Kelimeleri zihnime söyledim ve belli belirsiz bir duydum.

Sonra bir sessizlik oldu, büyük bir sessizlik.

Rüzgâr, kesmediğim için uzamış olan saçlarımdan arasından geçti. Bir fırtına geldi ve neredeyse şapkamı alnımdan kaldıracaktı, ama başıma o kadar sıkı oturmuştu ki öylece kaldı. Büyük bir dalganın tekneye çarpmasının ardından burnuma aniden tuz kokusu girdi. Zaman akıp gidiyordu... ve cevap yoktu.

duymak güzel, Talon.

Gözlerimi kapattım, rahatlama gibi üzerime çöktü.

Senden daha erken haber almayı umuyordum.

Özür dilerim. Sadece... söyleyecek sözüm yoktu. Bir gerekçem yoktu.

Anlıyorum.

?

Arayışım sonuçsuz kaldı. Eğer bu dünyada kalan ejderhalar varsa, onları bulmak çok zor.

Özür dilerim.

Ayrıldığımızdan beri kimseyle konuşmadım. Yalnız bir deneyim oldu.

Daha da kötü hissettim. *uzatmalıydın.*

İstenmediğimi hissettim.

Sana hissettirdiğim için özür dilerim, Khazmuda. Ama bil ki asla istenmeyen biri değilsin.

Konuşmadan önce bir duraklama oldu. **Sesin çok daha iyi geliyor. Bu beni mutlu ediyor.**

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Hala köyde misin?

Hayır... uzun hikaye.

Her detayı istiyorum.

Korsanlar tarafından esir alındım-

Zihni hemen patladı. **Neden yardımımı istemedin? Gemilerini okyanusun dibine batırırdım-**

Yardım çağırmadım çünkü ihtiyacım yoktu. Manzara değişikliğini umursamadım.

Zihni sakinleşti. **Peki şimdi ?**

Ben de mürettebatlarının bir parçası oldum. Komutanlığa terfi ettim. Artık onlardan biriyim.

Sen bir korsansın. Sesinde ağır bir hayal kırıklığı vardı. **Bir balıkçı... ve şimdi bir korsan.**

Anlamamı beklemiyorum.

Güzel. Çünkü asla yapmayacağım.

Başka ejderha bulamadın, o zaman ne şansımız var Khazmuda? Güney Adalarına uçup yüz ejderhayla tek başımıza mı savaşacağız? Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz kara elflerle birlikte mi? En fazla birkaç dakika dayanırız. Bu nasıl bir plan böyle?

Khazmuda sessizdi.

Haklı olduğumu biliyorsun.

İlk defa bu fikre sıcak bakıyor gibisin.

Anlayışlı değilim. Sana sadece hiç şansımız olmadığını söylüyorum-

Mevcut durumumuzda hiç şansımız yok. Peki ya koşullarımız değışirse?

Sessizdim.

Ya bizimle savaşacak bir ejderha ordusu bulursam? Benimle savaşacak mısın?

Denize bakmaya devam ettim.

Talon.

Uzun zamandır uyuşmuştum ama içimde yeni bir alev vardı, tek fitilli bir mumun yanışı gibi. *Bunu düşünebilirim.*

Khazmuda sustu ve bu sessizlik uzun süre devam etti, sanki söylediklerim karşısında şok olmuş ya da hiç duymamış gibiydi. ***Teşekkür ederim.***

Filomuz köyün limanına geldi ve sivillerin bize karşı asla silahlanmayacağını bildiğimiz için ihtiyacımız olan erzağı almaya hazır bir şekilde atladık. Milisleri olan köyler bile bize karşı çıkamayacak kadar korkaktı çünkü gemilerdeki denizciler toparla evlerini yerle bir edebilirdi.

Önceki hayatımda asla yapmayacağım bir şeyi, başkalarından çaldım ama umurumda . Babam onurlu bir hayat yaşadı ve ilk şans hak etmeyen insanlara ikinci bir şans verdi ve kazığa bağlanıp yakıldı. Ahlaki pusulam ağır bir çizmenin altında ezilmişti.

Mürettebatın erzakları ana gemiye yüklemesine yardım ettim, adamlar daha fazla meyve ve ekmek sandığı, kurutulmuş et ve fındık getirdiler. Her şeyden çok ihtiyacımız olan şey meyveydi, böylece iskorbüt hastalığına yakalanmazdık. Her yolculukta birileri bu hastalığa yakalanırdı ama neyse ki benim başıma henüz gelmemişti.

Mürekkep balığı ve diğerleri geri döndüler, ancak daha fazla mal sandığı yerine tutsaklar getirdiler.

Kadınlar.

Elleri arkadan bağlıydı ve gemiye zorla bindirilirken hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı; hepsi de genç ve güzeldi, yetişkinliğe yeni ulaşmış, ailelerinden koparılmış kadınlardı. Squid onları sığır gibi ileri itti. "Susun ve gemiye binin."

Denizde denizcilere hizmet etmek için kullanılacak beş kadını dehşet içinde izledim. Mürettebatla birlikte denize açıldığım yıllar boyunca buna hiç tanık olmamıştım. Genelevlerin bulunduğu limanlara yanaştık ve erkekler fantezileri için para ödediler.

Ama bu daha önce hiç olmamıştı.

"Bırakın gitsinler." Sandığı yere bıraktım ve Squid'e doğru adım atarak kadınların gemiye giden yolunu kapattım.

"Ne dedin sen?" Squid az önce söylediklerime inanmamış gibi bana bakarak sordu.

"Beni duydun, Squid. Kadınlar kalıyor."

Kadınlar sessizleşti, bir an için umutlandıklarını hissettiklerinde çığlıklarını durdurdular.

ve ben denizleri aşan yolculuğumuz boyunca bir dostluk kurmuştuk ama ona karşı çıktığımda bu dostluk anında bozuldu. Gözlerinde bir öfke parıltısı, açık bir tehdit vardı. "Komutan olabilirsin ama kaptan değilsin ve kaptan önündeki uzun yolculuk için kadın istiyor-"

Bıçağımı çıkardım ve boğazına dayadım. "*Bırak. Onları. Gitsinler.*"

Yutkundu, boğazı kayarak bıçağa deriyi kesecek kadar bastırdı.

"Şimdi."

Mürekkep balığı bıçaktan uzaklaştı. "Ben kaptanın emirlerine uyarım, senin değil."

"O zaman ben ." Kadınlara döndüm ve iplerini kesmeye başladım.

Hıçkırarak ağladılar ve minnettarlıkla başlarını eğerek bana

teşekkür ettiler. "Kaptanı getirin," diye emretti Squid. "Şimdi."

Bütün kadınları serbest bıraktım. "Gidin. Çabuk."

Gemiden uzaklaşmak için koşar adımlarla rıhtımdan aşağı inmeye başladılar.

Kaptan Blackstorm bir süre sonra merdivenden indi ve hemen Squid'e baktı. "Sorun nedir?"

Squid öfkeli bakışlarını bana çevirdi.

"Squid'e kadınları serbest bırakmasını emrettim. Reddetti, ben de kendim yaptım."

Kaptan Blackstorm bakışlarını tekrar bana çevirdi, gözleri soğuktu.

"Bunu yapmaya yetkin yok. Ben kaptanım ve sen de bana hizmet ediyorsun."

"Ve eğer sana hizmet etmeye devam etmemi istiyorsan, o zaman kadınları kabul etmiyoruz. Şartlarımı kabul et yoksa giderim."

Bana baktı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Onun otoritesine açıkça karşı çıktım ve bunun yansımaları olacaktı. Ama kararımın arkasında durdum. "Neredeyse her limanda genelevler var. Sabırlı olun ve orada eğlenin. Ben bir emir ver

kadınlar altında kalmaya zorlanırken. Ben böyle bir adam değilim ve siz de böyle bir adam olmak istememelisiniz."

Kaptan Blackstorm ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakmaya devam etti. Otoritesini korumak için kimsenin ona karşı çıkmasına izin veremezdi. Mürettebatın saygısını kaybederdi. Ama ben özel bir denizciydim, kılıcı en iyi kullanan bendim ve onlara kaybedecekleri savaşları kazandırmıştım. Mürettebatının vazgeçilmezi olmuştum ve o da bunu biliyordu. "Şartlarınızı kabul ediyorum Komutan Talon. Şimdi malzemeleri yüklemeyi bitirelim ve yolumuza devam edelim." Merdivene döndü ve yukarı tırmanarak konuyu kapattı.

Squid şaşkınlığını ve hayal kırıklığını gizleyemedi. Bana baktığında yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı.

"Bir sorunun mu var, Squid?"

Hemen başka tarafa baktı. "Sorun değil... *Komutan.*"

TALON

Puroyu yaktım ve ağzımda beklettim. Çalışma odamdaki masanın arkasına oturdum, arkamdaki pencere temiz havayı içeri almak için aralıktı. Kış hâlâ devam ediyordu ama baharın yavaş yavaş kendini göstermeye başlamasıyla birlikte sertliği azalmıştı.

Konuşabilir miyiz?

Ne hakkında?

Ne var biliyor musun?

Sandalyeye uzandım ve sonunda dumanı bırakmadan önce dumanın dilimde emilmesine izin verdim. *Bunun için uzun süre bekledim. Daha fazla beklemeyeceğim. Güney Adalarına yelken açmak için gemileri hazırlayacağız. Askerlere topraklarını boşaltmalarını ve yola çıkmak için kıyılara gitmelerini emredin.*

Ama ejderhalarımız yok.

Bunun için bir on yıl daha beklemeyeceğim.

O zaman ikimiz de başarısız olarak öleceğiz.

Khazmuda, bu lanet ejderhaları her yerde aradım. Calista bana ne bildiğini söylemiyor ve ben de ejderhaların nerede olduğunu bilmiyorum.

Onun da amına koyayım, başladığımız yere geri döndük. Bahamut'un gücü avucumun içinde. İntikamımı kılıcım ve öfkemle alacağım.

Calista için üzgün olmanı anlıyorum ama savaşa hazırlıksız girmek çözüm değil.

On bin asker ve güçlü bir ejderha ile yelken açıyorum. Bu yeterli olacaktır.

O zaman seninle gelmiyorum.

Tehdidi duyunca sustum. Şimdi de bana sırtını mı dönüyorsun?

Sana asla sırtımı dönmem, Talon. Ama bunu yanlış nedenlerle yapıyorsunuz. Ejderhaları aramaya devam etmeliyiz-

Her yere baktım, Khazmuda. Bu toprakların her karışına baktık ve hiçbir şey bulamadık. Tek bir ipucu bile.

Beyaz Dağlar'ın kuzeyinde olmalılar.

Biz zaten baktık, Khazmuda. Yirmi yıl boyunca dünyayı aradınız ve hiçbir şey bulamadınız. Tekrar bakabiliriz, ama yine aynı sonuçları alacağız. Bu ejderhalar yeraltında olmalı ya da büyüyle görünmez kılınmış olmalı çünkü hiçbir yerde bulunamıyorlar. Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim.

Bir kez daha bakarız-

Beni öldürüyorsun... Az önce yaktığım puroyu doğrudan masaya çarptım.

Bir kez daha ve sonra seninle geleceğim.

Koltuğa geri yaslandım ve gökyüzüne baktım.

Aranızda ne oldu?

İşimiz bitti. Olan bu.

Ne dedi?

Ne fark eder ki? Beni bir daha görmek istemediğini, çıkarlarımızın artık uyuşmadığını, nerede olduğu... kiminle olduğu... ya da ejderhalar hakkında ne bildiği hakkında bana bir şey söyleyerek babasının son arzusuna asla ihanet etmeyeceğini söyledi. Üç kez denedim, Khazmuda. .

O zaman gidip onu arayalım.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Onun olduğu yerde ejderhalar da olacaktır.

*Bulunmak istemeyen birini aramak istemiyorum... Bir süre sessiz kaldı. **Hadi avlanalım. Yüzünü görmek istiyorum. Canım avlanmak istemiyor.***

O zaman uçalım. Yüzünü görmek istiyorum.

Onu görmezden geldim.

Talon, üç gündür acını hissediyorum. Senin acın benim acım.

Komutan Navarrese içeri adım atmadan önce açık olan kapıyı sessizce tıklattı. "Gözcülerden bir mektup getirdim."

"İzciler mi?" Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadan sordum.

"General Titan'ı takip ediyorlar." Açtığı parşömeni masamın üzerine koydu.

Talon mu?

Onunla ilgili her şeyi unutmuştum, her şeyi unutmuştum çünkü tek düşündüğüm Calista'ydı. "Ne dediler?" Hiç havamda değildim.

ondan çok daha hızlı bilgi alabilecekken parşömeni okumak için.

"Doğuya, ölü gibi görünen bir bataklığa gitti - orayı böyle tarif ettiler."

Bölgeyi Khazmuda ile ejderhaları aradığımız zamandan hatırlıyordum. Orklara ve canavarlara ev sahipliği yapıyordu. Eğer dağlar tarafından korunmasaydık, topraklarımız çok daha farklı bir yer olurdu. "Görünüşe göre ölmek istiyor."

"Belki," dedi. "Emirleriniz nedir?"

"Onu takip etmeye devam edin. Kendini öldürtürse bilmek istiyorum."

Komutan Navarrese çalışma odamdan çıkmadan önce hızlıca başını salladı. Khazmuda yine zihnimde konuştu. **Talon mu?**

Komutan Navarrese dikkatimi istedi.

Şimdi de seninkine ihtiyacım var. Birlikte uçalım.

Khazmuda çayıra indi, gelincik çiçekleri yeşil çimenlerin her santimini dolduruyordu. Gün batımına yakındı, açık bir günde güneş gökyüzünde alçalmıştı, gökyüzü her zamanki gri yerine pembe ve turuncuydu.

Burada olmak bana sadece Khazmuda'nın da bunu *onunla* paylaşmış olduğu gerçeğini hatırlattı.

Bana ihanet eden kadın.

Bir ağaca yaslanıp bileklerimi çaprazladım ve renkler yavaş yavaş derinleşirken gökyüzünü izledim.

Khazmuda bana dönmeden önce bir süre manzaraya baktı.

"Ona güvendim... lanet olası bir aptal gibi."

Gözleri benimkileri izledi.

"Sonuna kadar benimle olduğunu sanıyordum. Ama her lanet gün yüzüme karşı yalan söyledi. Seni dinlemeliydim, Khazmuda. Beni gerçekten önemseyen tek kişi sensin ama ben senin yerine içgüdülerimi seçtim."

Bence senin davanı önemsiyordu. Bence geçmişiniz onun için işleri zorlaştırdı. Eğer bu hiç olmamış olsaydı, muhtemelen şimdi seninle birlikte olurdu. Onun kararına saygı duyduğunu kendin bile söyledin-

"hoşuma gittiği anlamına gelmez," diye tersledim. "Burada bu kadına umutsuzca ihtiyacım olan bilgi için yalvarıyorum ve o beni reddediyor. Bana yaptıklarından sonra, hayatta olduğuna bile şükretmesi gerekirdi ama beni yine sikti attı." Yanımda duran taşı aldım ve gidebildiği kadar uzağa fırlattım. "Ona ne anlattım. Ona babamdan, , annemden bahsettim... onların çığlık seslerinden... Ona anlattım." On yıllar sonra bile hala canlı olan anılar gözümün önüne geldikçe gözlerimin dolmaya başladığını hissettim.

Ama ona Vivian'dan bahsetmedin.

Kalbim bir kaya gibi karnıma düştü. Onun adını duymak zordu... şimdi bile.

Ya da Lena.

"Lütfen... onun adını söyleme." Bu ismi duyduğumda, siyah saçlı ve parlak gözlü güzel küçük bir kızı hayal ettiğimde acı dolu bir nefes aldım. Şimdi benim yaşımda olacaktı, çoktan evlenmiş ve kendi çocukları olmuştu, kısa hayatı çoktan yaşanmıştı.

Khazmuda beni yalnız bırakmak için başka tarafa baktı. ***Ona tüm resmi vermedin.***

"Önemli olmamalı."

Ama önemli. Ona tacı teklif etmenize rağmen, olduğu yerde kalmaya ve Akrep Vadisi'ni terk etmeye karar verdi. Çünkü yoluna devam etme seçeneği var. Ama senin böyle bir seçeneğin yok.

"Hayır... ."

Bence ona söylersen, işler değişebilir.

"Asla."

Talon-

"Bundan asla bahsetmek istemiyorum, asla."

Khazmuda bana döndü ve benimkiyle eşleşen o karanlık bakışını bana yöneltti.

"Bırak öyle , Khazmuda." Gözlerim tekrar vadiye kaydı, güneşin son ışıklarına baktım. "İstediğim her şeyin avucunun içinde olduğuna ve bana vermeyi reddettiğine inanamıyorum. Bu çok sinir bozucu. Ve sonra beni bir daha asla görmek istemediğini söylüyor... çünkü onun için çok az şey ifade ediyorum."

Varsayıyorsun.

"Beni , Khazmuda. Ondan hoşlandığını biliyorum ama duvardaki yazıyı oku."

Duvardaki yazıyı okuyamıyorum çünkü bizden çok şey gizleniyor. Bu insanlarla olan durumunun ne olduğunu bilmiyoruz. Ejderhaların nerede olduğunu bile bilmiyor olabilir. Bildiğini sana hiç söylemedi.

"Çünkü bana hiçbir şey söylemedi."

Bunu size söyleyememesi, istemediği anlamına gelmez. Birlikte olduğu kişi ejderhaların koruyucusu ise ondan çok fazla güce sahip. Muhtemelen sadece babasının bağları nedeniyle onların toplumuna girmesine izin verildi. Muhtemelen ona güvenmiyorlardır bile.

"Bunu akıllıca olur."

İntikamından vazgeçtiğini söyledi, yani size karşı bir düşmanlığı yok-

"Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi, sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi." Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla incitti. Evinde kaslı, yakışıklı bir adamın ona benim ona baktığım gibi baktığını görmek beni incitti, benim yerime geçmişti. Bana ihanet etti ve sonra da beni terk etti. Belki de hak ettiğim buydu ama yine de kendimi aptal gibi hissediyordum.

Ona daha fazla değer verdin.

Başımı hafifçe salladım. "Artık onu umursamıyorum."

Talon-

"Haritayı inceleyeceğiz ve aramaya nereden başlayacağımızı bulacağız. Inferno'yu bulduğumuzda mağaranın girişinin tahmin ettiğimiz gibi dağın yan tarafında değil de tepesinde olduğunu hatırlıyor musunuz? Daha önce araştırdığımız toprakları incelerken bir kez daha bu şekilde düşünmemiz gerekiyor. Burada bir yerdeler, saklanmışlar. Ve ondan bir daha asla bahsetmek istemiyorum. O benim için öldü."

Talon-

"Dedim ya, o benim için öldü."

Koridorda ilerledim ve kalenin bu bölümünü koruyan muhafızların yanından geçtim. Hazırolda duruyorlardı ve ben geçerken bana bakmadılar. Fahişelerle eğlenmekle meşgul oldukları için bana hizmet edemiyorlardı ama bu durum değişmek üzereydi.

Hizmetçilerimden biri odama doğru giderken beni fark etti. "Efendim, akşam yemeği için evde olup olmayacağınızdan emin değildim-"

"Evet, öyleyim."

"O zaman şefe hemen hazırlamasını söyleyeceğim."

Şu anda yemek umurumda değildi. "Nadia'yı odama gönder. Akşam yemeği bekleyebilir."

"Elbette, Majesteleri." Eğildi ve koşarak uzaklaştı.

Odama girdim, ocaktaki ateş çoktan yanmaya başlamıştı, çırlıçıplak soyundum ve duşa girdim. Su ılıktı ve tenimi rahatlatıyordu, temizlenmiş olmama rağmen orada gereğinden fazla durdum ve Calista ile yaptığım son konuşmayı düşündüm.

Koyu yeşil bir elbise giymişti, sanki yaşadığı yer buradakinden çok daha sıcaktı. Gözleri neredeyse aynı renkteydi ve toprağın derinliklerinde saklı zümrütler gibi parlıyordu. Güzel saçları farklı bir şekilde yapılmış, kulağının arkasına beyaz bir çiçek sıkıştırılmıştı. Gözlerinde büyük bir duygu vardı... ama aynı zamanda yenilgi de.

Sinirlenmeden onu düşünmek zordu, bu yüzden onu unutmayı seçtim.

Kararımı verdiğimde düşüncelerim dağıldı ve günlerdir ilk kez zihnim boş bir şekilde duştaki fayansa baktım. Su düşmeye devam etti ve bana Güney Adalarındaki ılık okyanusu hatırlattı, yazın zirvesinde gece yarısı hala sıcakken içinde yüzdüm.

Suyu kapatıp havluyla kurulanmadan önce bir süre daha orada durdum. Yatak odama döndüğümde Nadia yatağımın üzerindeydi, çıplaktı ve gitmeye hazırdı, gözleri coşkuluydu çünkü diğerleri arasından seçilmişti. Fahişelerimin her biri karım olmayı, çocuklarımı doğurmayı, cariyelikten kraliçeliğe terfi etmeyi umuyordu.

Bu umutsuz bir rüyaydı.

Yatağa çıplak yaklaştım, alevlerin ışığında onun güzel tenini, belinin kıvrımlarını ve göğüslerinin dikliğini gördüm.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı ve bana doğru süründü, ayak bileklerinin üzerine oturduğunda saçlarını geriye savurdu. Avuç içleri göğsüme gitti ve beni hissetti, derimin altındaki kasları hissetti, gücümü ikiye bölen çizgiyi izledi. "Sizi nasıl memnun edebilirim lordum?"

Kıçının havaya kalkmasını ve yüzünün yatağa yapışmasını istiyordum ama bu düşünce aklıma gelir gelmez arzum beni terk etti. Calista'yı hiç bu şekilde almamıştım. Her zaman yüz yüze, ben onun üstünde ya da o benim üstümdeydi. Bir kez bile onu bu şekilde, mümkün olan en az samimi şekilde almayı düşünmemiştim.

Sonra görebildiğim tek şey o oldu.

Calista'nın orada oturduğunu, yaptıklarım ve ondan aldıklarım için benden nefret ettiğini görebiliyordum.

Kendimden nefret etmeme neden oldu.

Onu bir kız olarak da hatırlıyordum, zihnimde net bir şekilde canlandırabiliyordum ama bir kadın olarak o kadar farklı görünüyordu ki benzerlikleri görememişim. Travma ve kalp kırıklığı gözlerini sertleştirmiş ve masumiyetini maskeleyişken değil. Onu çalışma odasında, babasının cesediyle aynı odada bulduğumuzda ne kadar korktuğunu hatırladım. Adamlarım onu öldürmek istedi ama ben çocukları öldürmedim. Ona iyilik yaptığımı düşünerek gitmesine izin verdim ama onu yaşanamayacak kadar korkunç bir hayata mahkum etmişim.

Benden nefret etmeli.

Ama ben de ondan nefret etmeliyim.

Kaderimizde düşman olmak vardı... ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

"Ne oldu?" Nadia odağımın kaybolduğunu görünce sordu.

"Gitmelisin, Nadia." Bir adım uzaklaştım. Çırılçıplak, şifonyerime doğru yürüdüm ve temiz bir çift boxer çıkardım.

"Anlamıyorum. Beni sen çağırdın."

"Biliyorum," dedim sıkılmış bir sesle. "Ve şimdi senden gitmeni istiyorum."

"Ben ne yaptım-"

"Hiçbir şey."

"Ekselansları-"

"Defol git, yoksa seni dışarı atarım. Hangisi ?"

Çalışma odamda, harita ile oturuyordum. Bu sadece fethettiğim toprakların haritası değil, bildiğim diğer yerlerin de kaba bir taslağıydı. Güney Adaları, yirmi yıl boyunca yaptığım seyahatlerde ziyaret ettiğim tüm adalar ve topraklarla birlikte aşağıdaydı. Kuzeydeki her şey de kabataslak çizilmişti, ancak bu topraklarda insanlar yaşamadığı için isimleri yoktu. Sadece dağların ve bataklıkların nerede olduğunu biliyordum. Ormanın ve sahillerin nerede olduğunu biliyordum.

Kuzeybatıdan başlayıp doğuya doğru ilerleyeceğiz. Kıyıdan başlayıp içeriye doğru ilerleyeceğiz. Kaleye gidip gelmemiz gerekecek çünkü insanlar ne kadar sık farkında değiller.

Katılıyorum.

Beyaz Dağları inceledim, ne kadar büyük olduklarını gördüm. *Bu dağlar o kadar büyük ki... ejderhaların burada mı saklandığını merak ediyorum. Zirveler o kadar yüksek ki, neredeyse gökyüzüne ulaşıyorlar.*

Ama karanlık ve soğuk olurdu. Hiçbir ejderha orada yaşamak istemez.

Ama güvende olacaklar, diğer herkes için görünmez olacaklar.

Hiçbir güvenlik bu işkenceye değmez. Eğer yeraltında yaşamak ya da ölüm arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, ölümü seçerdim.

Biraz dramatik.

Bir ejderhaya değil.

Haritaya bakmaya devam ettim. "Nerede lan bu kız?" Babası ona kaba bir harita ve el yazısıyla yol tarifi vermiş olmalıydı ve bu benim on yıldır şeyi bulması için yeterli bilgiydi. Ben neyi kaçıırıyordum?

"Majesteleri?" Komutan Navarrese açık kapı aralığında belirdi.

"Ne?" Gözlerim haritayı delerken, önümde ne olduğunu görmek için çaresizce sordum.

Çalışma odama girdi ve masanın önünde durdu. "Gözcülerden bir mektup daha aldım."

"Evet?" İlgisizlikle sordum. General Titan şu anda önceliklerim arasında en son sırada yer alıyordu.

"General Titan bir ork ordusu topladı."

Çenemi kaldırıp ona önce gözlerimi haritaya diktim. "Az önce ne dedin sen?"

Ellerini arkasına koyarak durdu. "Bazıları dağlarda gördüğümüz orklardan, ama çoğu farklı bir ork türü, yedi fit boyunda ve yaklaşık üç yüz kilo. Kendilerine Behemoth diyorlar..."

Kuzeyin bataklıklarında seyahat etmiştim ve canavarlar ve yaratıklar görmüştüm. Ama hiç böyle bir şeye tanık olmamıştım.

"Kaç tane?"

"En az on bin."

Şimdi General Titan'ın anlıyordum. Asla kaçmak değildi. Bana karşı koyabilecek kadar büyük bir ordu kurmaktı. "Ve şimdi dağlardan geçen geçide geri dönüyorlar." Kapılarıma yürüyüp ordumu öldürmek için.

"Hayır. Batıya, ormana doğru yürüyorlar."

Kaşlarımla şaşkınlıkla çatıldı. "Neden?"

"Gözcüler generalin neyin peşinde olduğunu belirleyemiyor ama savaşa yürüdüğü çok açık. Hepsi zırh ve kılıç sallıyor. General Titan onlara hizmetleri karşılığında bir şey teklif etmiş olmalı. Bu mesajların ulaşması o kadar uzun sürüyor ki, muhtemelen şimdiye kadar ormana ulaşmışlardır."

Uzun süre komutanın yüzüne baktım, General Titan'ın canavarlarla işbirliği yaptığını, Beyaz Dağlar'ın kuzey tarafında kalıp batıya yürüdüğünü hayal ettim. Benden daha çok istediği tek kişi Calista'ydı ve o da-

"Ekselansları?"

Farkına vardığımda yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Görevden alınıyorsunuz, Komutan Navarrese."

Hafifçe başını salladı ve odamdan ayrıldı.

Stresini hissediyorum. Ne oldu?

Haritayı bıraktım ve çalışma odamdan çıktım. *Sonunda General Titan'ın neyin peşinde olduğunu anladım.*

Yedi ayak boyunda on bin Behemoth kuzey ovasından ormana mı yürüyor?

"Evet." Khazmuda ile birlikte surların üzerinde durdum, rüzgâr tepelere ve kale duvarlarına doğru yükselirken pelerinimi kamçılıyordu.

Gidecekleri yerin orası olduğunu nereden biliyorsun?

"Çünkü tam olarak bu yöne doğru gidiyorlar... ve General Titan'ın önemseydiği tek şey Calista."

Hayır.

"Başka bir açıklama göremiyorum. Onun nerede olduğunu ve yalnız olmadığını biliyor."

Ama ejderhaların ormanda yaşaması mümkün değil.

"Katılıyorum. Başka bir yerde olmalılar."

O zaman bu Calista'nın ejderhaların nerede olduğunu bilmediğini kanıtlar.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz." Adım atmaya başladım, rüzgâr saçlarımı savuruyor ve gözlerimin acıyla kısılmasına neden oluyordu.

Hemen gitmeliyiz. Muhtemelen çok geç kaldık.

Dünyanın öbür ucuna baktım, güneş ışığı ufukta kaybolmaya başlamıştı bile.

Kılıcınızı ve zırhınızı alın.

Hareket etmedim, kalenin kenarına yakın pozisyonumu korudum.

Talon mu? Gözleri sırtımı yakıyordu.

"Dedim ya, o benim için öldü."

Khazmuda'nın vücudundan geçen şok o kadar derindi ki, sanki yeryüzüne yıldırım düşmüş gibiydi. ***General Titan onun için yürüyor ve sen onu kaderine terk etmeyi mi seçiyorsun?***

Ona geri döndüm. "Beni kendi halime bıraktı, değil mi?"

Khazmuda'nın gözleri yüzümde kısıldı. **Talon-**

"Onun bir ejderhası var. Ve bu insanlar her kimlerse onda. Benim öldü dediğimde ciddiye aldım. Artık tek başına."

TALON-

"Bana ihanet etti. Ona aileme ne olduğunu ve bu ejderhalara ne kadar ihtiyacım olduğunu anlattım ve o da bulduğum tek ejderhayı alıp beni terk etti. Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi ve dileği gerçekleşecek."

Seni incittiğini anlıyorum-

"Senin merhametini istemiyorum Khazmuda. Ben hayatıma devam ettim."

Eğer sen yardımına gitmezsen, ben .

İhanetinin acısıyla ona dik dik baktım. "O bana ihanet etti... ve sen onu seçtin."

Onu sana tercih etmiyorum-

"Kendini senin akrabalarına tercih etti. Bana yaptığı gibi seni de terk etti."

Katılıyorum. Ancak incinmişliğinizin ve gururunuzun bir kenara bırakılması gereken anlar vardır ve bu da o anlardan biri. Ona ne yaptığını biliyorsun. Onu ne kadar incittiğini biliyorsun-

"Onu korumak için hayatımı verirdim ama o yine de gitmeyi tercih etti."

Khazmuda başını hafifçe öne eğdi. **Talon.**

Arkamı döndüm ve muhafızlar tarafından tutulan çift kapıya yöneldim. "İstiyorsan git. Seni durdurmayacağım."

Talon.

Muhafızlar benim için kapıları açtılar ve izin verdiler. "Ama geçersen geri gelmeye zahmet etme."

CALISTA

Komutan Luxe benimle birlikte ormanda yürüdü, platonik kalma isteğimi dikkate aldığını açıkça belirtmek istercesine aramızda her zaman birkaç adım mesafe bıraktı.

İsteklerime bu kadar saygılı bir şekilde karşılık verilmesine alışık değildim. Ya bu konuda söz hakkım yoktu ya da boyun eğmeye zorlanmıştım. Ancak Komutan Luxe cevabımı tartışmasız kabul etti ve bir daha peşine düşmedi.

Pazarda aldığım meyve ve sebzelerden oluşan çantamı elime aldım, önümüzdeki birkaç gün boyunca yemek için hazırlayacağım her şey elimdeydi. Talon'la birlikte kalede ya da Kurak Kumlar'da olduğu gibi benim için yemek pişirecek kimse yoktu. Her şeyi nasıl yıkayacağımı, hazırlayacağımı ve pişireceğimi öğrenmem gerekiyordu çünkü daha önce hiç öğrenmemiştim.

"Komutan Luxe, kaç yaşında olduğunuzu sormamın bir

sakıncası var mı?" "Luxe."

"Pardon?"

"Bana Luxe diyebilirsin. Artık arkadaş olduğumuzu

düşünüyorum." "Oh."

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Ve bu soruyu sorarken dikkatli ol. Elfler bunu son derece saldırgan bulur."

"Neden?"

"Çünkü ne kadar yaşlıysan, deliliğe o kadar yakınsın demektir." "Oh. O zaman özür dilerim."

"Sorun değil," dedi. "Size kişisel sorular sordum. Ben aslında genç bir elfim, sizin dünyanızda genç bir yetişkinim. 532 yaşındayım."

"Ve bu genç...?"

"Hem de çok. İşte bu. neden Ben evlenmemiş ve
var Hayır çocuklar. Bu, hayatın ilerleyen
dönemlerinde ortaya çıkan bir şey."

"Vay canına, ne istediğine karar vermek için bu kadar zamanın olduğunu hayal bile edemiyorum." "Bu bazı açılardan bir hediye. Diğer açılardan ise değil."

"Nasıl olmaz?"

"Bir şey yapmak için aciliyet olmadığında, bir şey yapmak için hiçbir neden yoktur. Biriyle tanışmak ya da aşık çalışmak için bir neden yoktur. Mirasınız hakkında endişelenmek ya da gelecek hakkında düşünmek için bir neden yoktur, gelecek her zaman şimdiki zamandır."

"Bunu düşünmek için ilginç bir yol."

Tüccarlardan birinin yanında durdu. "Burası sütünüzü alabileceğiniz yer. Yulaf sütü benim favorim ama badem de mükemmel bir seçim."

Yürüdüm ve çantama yerleştirmeden önce kabımı sipariş ettim.

Yürüyüşümüze devam ettik.

"Okuma nasıl gidiyor?" diye sordu, elleri arkasında yürürken.

"Tüm kitaplarımı kütüphaneye iade ettim ve aldım."

"Vay canına, çok hızlı okuyorsun."

"Hayır... tek yaptığım bu." Toplumla bütünleşmek için çaba sarf etmemiştim çünkü bunu yapamayacak kadar üzgündüm. Talon'la yaptığım son konuşma bir hafta sonra bile aklımdan çıkmıyordu. Sözlerimin onu ne kadar yaraladığını söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu... çünkü yüzüne yansımıştı.

"Topluma nasıl katkıda bulunacağınıza karar vermeniz gerekecek" dedi. "Söylediklerimi dikkate aldın mı?"

"Orduya katılma konusunda mı?" "Evet."

Artık bir ejderhayla kaynaşmadığım için dikkat çekici değildim. Talon'un bana öğrettiği birkaç hareket dışında gerçekten sunabileceğim hiçbir şey yoktu. "Sanırım başka bir şey yapmak bana daha uygun olur."

Cevabımı kabul etti. "Senin için birkaç fikir düşüneceğim."

Yürüyüşümüze devam ettik ve sonra patikanın aşağısında, amcamın ormanda giydiğini gördüğüm koyu yeşil zırhı giyen bir asker görüldü. Doğruca yanımdaki Komutan Luxe'e doğru koştu.

Luxe durdu, elleri hâlâ arkasındaydı.

Asker elfçe konuşarak hızlı bir mesaj vermeye başladı, bu yüzden ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "*Sor bien hurrengan pione nuiasence...*"

Luxe askerin söylediklerini duyduğunda tüm vücudu hareketsiz kaldı. Cevap verdiğinde, durumun ciddiyetini gösterecek şekilde daha da hızlı konuştu. "*Bian tureolo vixie frumauto.*"

Asker başını salladı ve döndü. Yürümedi, koştu.

"Neler oluyor?" Ağzımdan kaçırdım. Talon', değil mi? Nerede olduğumu bulmuştu ve kehanette bulunduğu gibi savaş alanında benimle yüzleşecekti.

Sakinliğini koruyordu ama gözlerinde belirgin bir dehşet vardı. "On bin Behemoth'tan oluşan bir ordu ormana doğru ilerliyor."

"Ne? Behemoths nedir?"

"Onlar büyük orklar, yedi fit boyunda, senin üç katın ağırlığında..."

Sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibi yaşamın yavaş yavaş içimden çekildiğini hissettim. "Oh lanet olsun."

"Çorak Topraklar'dan geliyorlar. Daha önce topraklarımıza hiç girmemişlerdi. Bu düşmanlığı neyin tetiklediğinden emin değilim."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yapamazsın. rapor vermeliyim."

Kendimi çaresiz hissettim, hiçbir şekilde yardım edemedim. Bu konuda kendimi çok kötü hissettim.

"Size kraliçeye kadar eşlik

edeceğim." "Neden?"

"Çünkü amcan seni oraya götürmemi isterdi. Gel hadi."

Farklı bir yöne dönerken onu takip ettim ve ormana ilk geldiğim doğuya döndüm. Yapı görünür hale geldi ve orada konuşlanmış muhafızlar son gelişimden bu yana üç katına çıkmıştı.

Oraya vardığımızda amcam kapıdan çıktı ve merdivenlerden indi. Beni gördü ve yüzündeki rahatlama hissediliyordu. "Calista." Tam zırhını giymişti, vücudunu koruyan metal yepyeni görüldüğü için parlak bir parıltıya sahipti. Kılıcı yayıyla birlikte sırtındaydı. "Komutan Luxe, onu buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Ağaç evinden yeni döndüm ve boştu."

"Marketteydik," diye açıkladı Komutan Luxe. "Cepheye gitmeden önce eşyalarımı almam gerekiyor. Orada görüşürüz General." Bana veda etmeden uzaklaştı, akli kısa süre sonra sınırlarımıza ulaşacak olan savaştaydı.

" oluyor?" Hemen sordum. "Yedi ayak boyunda orklar mı?"

"Onlar için endişelenmeyin. Orman sınırını ihlal etmelerine izin vermeyeceğim."

"Ordumuz ne kadar büyük? bin tanesini yenebilir miyiz?"

Elleri kollarıma gitti ve beni sıktı. "Tüm bu endişeler benimle ilgili, seninle değil. Arkamızda ormanın gücü var ve bu paha biçilmez bir şey."

"Peki ya ejderhalar? Onlar yardım edebilir."

"Onlardan asla yardım istemeyiz."

"Ama bunca zamandır onları koruyordun."

"Dolu bir kalp bu dünyada iyilik yapar ve karşılığında hiçbir şey beklemez." "Ama eğer ormanı alırlarsa-"

"Tüm saygımla, Calista. Birkaç haftadır buradasın ve bana işimi nasıl yapacağımı söylüyorsun. Tüm hayatım bu an için hazırlanmakla geçti. Ormanın düşmesine izin vermeyeceğim ve kraliçemin düşmesine de asla izin vermem." Bir adım uzaklaştı. "Seni burada Kraliçe Eldinar'la bırakıyorum. Senin için daha güvenli bir yer yok."

Basamaklara doğru döndüm ve onu saçlarında çiçekler olan beyaz elbisesiyle değil, kalçalarında iki kısa bıçak bulunan tertemiz beyaz zırhıyla orada dururken gördüm. Güzel uzun saçları sırtından aşağıya doğru sıkı bir örgüyle tutturulmuştu. Bakışları bana kaydı ve mavi gözleri öfkeden kudurduğunu gösterdi. "Burada hoş karşılandığımdan emin değilim..." Ezra'ya döndüm.

"Öylesin." Eli koluma gitti ve beni kraliçenin durduğu merdivenlere doğru yönlendirdi. "*Fleur Nia*, Calista'yı burada

Sen. Kılıcını geri al ki korumasız kalmasın... iş o noktaya gelirse diye."

Şimdi de ona aynı sinirli bakışı attı. "Ormanı Kraliçe Eldinar yönetir, General Ezra değil. Bu kızı basit bir hançerle silahlandırmazdım."

Hoş karşılanmadığımı biliyordum.

Amcam ona baktı, bakışlarında önce şaşkınlık, sonra da incinmişlik vardı. "Anlamıyorum-"

"O burada sadece birkaç hafta kaldıktan sonra bir ordunun sınırlarımıza dayanması sizce tesadüf mü?" İlk geldiğimde karşılaştığım sakin ve etkili kraliçe değildi. Şimdi sesi yükselmişti, derin ve öfkeliydi. "Ben tesadüflere inanmam, sen de inanma. İstedikleri kişi o ve bu ormanı onun için feda etmeyeceğim - senin kanın olsa bile."

Gözlerim düştü, sebep olduğum evlilik kavgası için kendimi çok kötü hissediyordum.

Amcamın onun zehrinden kurtulması tam bir dakika sürdü. "Calista Çorak Topraklar'dan gelmedi. Behemothların yürüyüşü onun ziyaretiyle ilgili olamaz."

Bir adım öne çıktı, ona bir sevgiliden çok bir rakip gibi bakıyordu. "Onu ateşli kırmızı bir ejderhaya binerken gördüler. Onu gördüler ve kendileri için istediler. Onlar canavar, bu yüzden onu savaş için ya da akşam yemeği için istediler."

"Bu sadece bir spekülasyon-"

"Wastelands bin yıldır bize saldırmadı ama siz bunun bir tesadüf olduğunda ısrar ediyorsunuz?"

Bana bakmadan önce gözleri onunkiler arasında gidip geldi. "Calista, lütfen bize izin verir misin-"

"Saklayacak hiçbir şeyim yok." Vahşi gözleri onunkilerde kaldı. "Ölüm Kralı onun için geliyor. O iblis kimsenin gitmesine izin vermez. Seni uyarmıştım.

onun için gelmesi an meselesiydi." "Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok-"

"Belli ki öyle."

"Kendi ordusu ve bir ejderhası varken kendisine hizmet etmesi için canavarları işe almaz-"

"Ordu Beyaz Dağları geçemez, bu yüzden kendisine hizmet edecek yeni bir ordu buldu."

"Fleur Nia-"

"Riviana Kraliçesi olarak size emrederken bana böyle hitap etmeye cüret etmeyin."

"Ne yapmamı isterdin?" Sesini alçalttı. "Varsayımlara dayalı bir saldırıya yanıt veremem."

"Calista'yı istiyorlar, o yüzden onu onlara verin." "Yine varsayıyorsun-"

"Biliyorum. Yeğenin olduğu için üzgünüm ama ormandaki insanlar benim çocuklarım ve bir kişi için çok kişiyi feda etmeyeceğim."

Ona baktı, gözleri sessizlik içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Yerinde durdu, omurgası onun kılıcının çeliğinden daha sertti. "Eğer istedikleri bensem, kendimi teslim ederim."

Bana ilk bakan Ezra oldu.

Kraliçe Eldinar bir an sonra döndü, gözlerindeki öfke donuklaşmıştı.

"Orman kısa bir süre için evim oldu ama güzelliğı şimdiden ruhuma işledi. Halkınız nazik ve cömert; ormanın yok olduğunu görmektense hayatımı kaybetmeyi tercih ederim. Azminizin bedeli bu olaksa kendimi feda ederim."

Ezra'nın gözleri korkunç bir hüznle ağırlaşmıştı ama itiraz etmedi.

Kraliçe Eldinar sonunda öfkesini kustu. "Gidin General Ezra. Cephe hattının size ihtiyacı var."

Ona geri döndü, gözleri hâlâ kırıktı.

Kraliçe, "Eğer onu isterlerse, ona bizzat eşlik edeceğim," dedi.

Derin bir nefes aldı, bir an tuttu ve sonra bıraktı. "Evet, Majesteleri." Başını hafifçe eğdi ve arkasını döndü.

"Protego Nia."

Durdu ve yavaşça ona döndü. *"Coreno*

Amore Nia," diye fısıldadı.

Ona baktı, nefesleri derin ve ağır geliyordu ve sonra ona doğru yürüdü, onu yüzünden yakaladı ve dudaklarından sertçe öptü.

Ait olmadığım bir anda olduğumu hissettim, bu yüzden merdivenlerden aşağı indim ve uzaklaştım.

"Coreno Amore Nia." Avuç içleriyle kızın yanaklarını kavradı ve alınlarını birbirine yaklaştırdı.

Gözlerimi kaçırdım, sevgileri o kadar derindi ki içimde bir özlem hissi uyandırdı, hiç sahip olmadığım birine, arzuladığım kadar nefret ettiğim birine duyduğum özlem.

Ezra onu ve yürüdü gitti. Bana ya da ona dönüp bakmadı. Sadece gitti.

Saatler geçti ve Kraliçe Eldinar olduğu yerde kaldı, gözleri kocasının kaybolduğu patikada, iki kılıcı kalçasında, yayı sırtındaydı. Gözleri önünden ayrılmıyordu ve muhafızlardan hiçbiri onunla konuşmaya cesaret edemiyordu.

Sessiz kaldım, kılıcımı bile istemedim ve mümkün olduğunca ortadan kaybolmaya çalıştım. Ancak Komutan Luxe bana sınırlarımıza doğru ilerleyen tehlikeden bahsettiği andan beri kalbim hızla çarpıyordu.

Talon'un sırf istediğini elde etmek için canavarlardan yardım isteyeceğine ve büyülü bir ormanı yok edeceğine inanmakta zorlanıyordum ama onu daha önce de korkunç şeyler yaparken görmüştüm. Kendi hayatımı yok edişini ilk elden izlemiştim.

Gece derinleştikçe ormanın müziği de artıyordu. Genelde alacakaranlığa yaklaştıkça sessizleşirdi, ama şimdi daha da yükseldi, hafiflemek yerine düzensizleşti, sanki orman ağaçlarına yaklaşan tehlikeyi hissetmiş gibiydi.

Zihnimi uzatıp Inferno'yla konuşmak istedim ama o çok . Bir sigorta ile bağlı olmadan, yardım için ona . Talon'a onu bir daha görmek istemediğimi söylemiştim ve şimdi çıkması için her şeyimi verirdim.

Saatlerdir kıpırdamayan, sarayını çevreleyen ağaçlar ve heykeller kadar hareketsiz olan Kraliçe Eldinar'a baktım. O da benim gibi ufak tefek ve kısaydı ama duruşundaki bir şey çeliğinin altındaki güce işaret ediyordu.

Adımlarımı onun yanına
doğru attım. Hâlâ bana
bakmıyordu.

"Majesteleri?"

Beni duymamış gibi hareketsiz kaldı.

"Behemothların neden buraya yürüdüğünü bilmiyorum ama bunun Ölüm Kralı ile bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Elleri kılıçlarının kabzalarını kavradı ve hareketsiz kaldı. Bir cevap beklemiyordum.

"Bunu varsayıyorsunuz, neden?"

Zihniyle ormanlarının sınırlarını ihlal ettiğini, onu birkaç gece uzun soluklu konuşmalar için gördüğümü ona söyleyemezdim. "Bunu yapacağını sanmıyorum."

"Çok somut bir neden..."

"Sadece seni hazırlamak
istiyorum-" "Bunu duyuyor
musun?"

Sessizleştım, kendi nefesimin sesinden başka bir şey
duymuyordum. "Gözlerini kapat ve dinle."

Emrettiği gibi yaptım ve gözlerimi kapattım. Ama tek duyduğum
ormanın sesiydi, akortsuz gibi görünen tiz bir müzik. Ama sonra
duydum... *güm, güm, güm*... o kadar sessizdi ki kalp atışı gibiydi.

"Bu düşmanın yürüyüşü," dedi ciddiyetle. "Neredeyse geldiler."

Gözlerimi tekrar açtım ve dehşetin içime hücum ettiğini hissettim.
Amcam cephede ne görmüştü? Komutan Luxe ne gördü? "Onların
ordusunu yenmek için yeterli askerimiz var mı?"

"Tek bir elf üç adamın gücüne sahiptir, bu yüzden bizim üç katımız
büyüklüğündeki bir orduyu yenebiliriz. Ama Behemothlar insanlardan
çok daha güçlüdür... bu yüzden sorunuza cevap veremem."

Yutkundum, ağzım ve boğazım aniden kurudu. Eğer bu ormanı
kaybedersem, gidebileceğim başka bir yer olmayacaktı. Evim
diyebileceğim başka bir yer.

"Diz çok." Kraliçe Eldinar sarayının dışındaki çimenlere ulaşana kadar
merdivenlerin sonucusundan aşağı indi. Yavaşça aşağı indi, bir dizini
bükürken diğer dizini çimlere bastırdı.

Diğer elfler de aynı şeyi yaptı.

Kraliçe omzunun üzerinden bana baktı. "Diz çok."

Merdivenlerden aşağı indim ve kraliçeden birkaç adım ötede diz çökerek bacağımın serin çimlere değdiğini hissettim.

Müzik durdu ve sonra sessizlik oldu.

Açıklığı aydınlatan ateş böcekleri aniden dağıldı ve bölgeyi korkunç bir karanlığa .

Neler olduğunu bilmiyordum ama sormaya da cesaret edemedim.

Karanlık dakikalarca devam etti, çok yukarıdaki gölgelik açıklığında bir iki yıldız görünüyordu. Behemotların yürüyüşü daha da gürleşti, çizmelerinden çıkan titreşimler toprağı titretiyor ve dizlerime kadar ulaşıyordu.

Sonra altın renginde ve ateş gibi sıcak bir parıltı oldu.

Karanlıkta tek bir ışık olarak başladı, sonra yavaş yavaş büyüdü, güneşin doğuşu gibi güçlendi ve açıklığı canlı bir ışığa kavuşturdu. O kadar parlak oldu ki görmek gözlerimi acıttı, bu yüzden ısındıkça onları sıkıca kapattım.

Ve sonra ışık kapalı göz kapaklarımdan anında kayboldu.

Gözlerimi açtım ve ileriye baktım, altın ışığında bir kadın gördüm. Kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı, sadece bir omzunu örten beyaz bir elbise giymişti ve altın takılarla süslenmişti. Kraliçe Eldinar gibi güzeldi... ama aynı zamanda korkutucuydu.

Orada öylece duruyordu, var olmayan rüzgâr saçlarının arasından esiyordu, gözleri kraliçedeydi. Konuştuğunda sesinde bir yankı vardı, sanki birkaç varlık aynı anda onun aracılığıyla konuşuyordu. "Kötölük sınırlarınıza doğru ilerliyor. On bin kişilik bir güç ve çürümüş et isteyen aşağılık bir lider. Ateşle geliyorlar ve eğer başarısız olursanız bu ormanı yakacaklar."

Kraliçe Eldinar bakışlarını dikti. "Bize yardım et Riviana. Caelum Diyarını korumamıza yardım et."

"Yaşayanlara müdahale etmek bana düşmez Kraliçe Eldinar. Bunu biliyorsunuz."

"Sizden ormanı korumanızı istiyorum, halkımızı değil." Tek dizinin üzerinde durdu ama güzel bir elbise giymiş bir kraliçe gibi davranmaya devam etti. "Biz harcanabiliriz ama zamanın başlangıcından beri burada olan ağaçlar harcanamaz. Bize değil, kendinize yardım edin."

Riviana önündeki kraliçeye baktı, tıpkı Talon'un yaptığı gibi gözlerini kırpmadan bakıyordu. Altın ışık dış hatlarını sarmaya devam ediyor, onu kayan bir yıldız gibi parlatıyordu. "Eli ayağı tutan her elf cepheye gitmeli. Birçoğunuz ölecek ama başarılı olmak için tek şansınız bu. Ordunuz yeterli olmayacak."

"Peki sen ne yapacaksın?" Kraliçe Eldinar sordu. "Onların ateşine kendi ateşimle karşılık vereceğim."

Kılıcım ve zırhım bana geri verildi, ama koruyucu giysiler içinde kendimi daha güvende hissetmek yerine, daha savunmasız hissettim. Bu ormana geldiğimde ağaç evimde kendimi güvende hissetmiştim, bana karşı pek nazik olmasalar da insanların arasında kendimi güvende hissetmiştim. Ama şimdi bu dünyada hiçbir yerin güvenli olmadığını fark ettim. Tehlike her köşenin ardında, her dağın diğer tarafında gizleniyordu ve siz sadece bir gün daha savaşıyor kadar uzun yaşıyordunuz.

Kraliçe Eldinar savaşa girmekten korkmuyor gibiydi, sanki bunu daha önce yapmış ya da ölümden korkmuyor gibiydi. Eli ayağı tutan her elfe silah ve zırh kuşanmalarını ve savaşın gerçekleşeceği sınıra doğru yürümelerini emretti.

Kimseyle tek kelime konuşmadım, kelimeler üretmekten çok korkuyordum. Talon'la birkaç kez düello yapmıştım ama gerçek gücünü ortaya koyduğunda, bir ejderhayla kaynaşmış olsam bile çok fazla güçlüydüm. Bir ejderha olarak

Tecrübesi olmayan sıradan biri olarak savaşı adımımı attığım anda öldürdüm.

Ama kimse kraliçenin çağrısına karşı çıkmazken bir korkak gibi ormanda kalmayı reddettim. Buraya evim demek istiyorsam, benim evimmiş gibi, herkes için olduğu kadar benim için de çok şey ifade ediyormuş gibi hizmet etmeliydim.

Yangını görmeden önce dumanın kokusunu aldım.

Ağaçların arasından süzülüyor, ateşböceklerini ve kuşları kovalıyordu. Riviana'nın şarkısı öncekinden daha güçlüydü, ama daha da yüksek, daha sıkıntılıydı. İlerlerken öksürdüm, birkaç dakika sonra savaş çığlıklarının sesini duydum.

Ölenlerin çığlıkları.

Komutan Luxe'ü ve amcamı düşündüm. Artık

kendimi düşünmüyordum.

Kraliçe Eldinar'ın yüzünde öylesine öfkeli bir ifade vardı ki, aynı düşünceleri paylaşıyor gibi görünmüyordu.

Yangın görünür hale geldi, ağaçların tepeleri alev alev yanıyordu, bazıları çoktan devrilmiş ve diğerlerini tutuşturmuştu. Biz yaklaştıkça ortalık karıştı, elfler ve orklar yanıyor, ormanda koşturuyor ve umutsuzca alevleri söndürmeye çalışırken yerde yuvarlanıyorlardı.

Kraliçe Eldinar iki kılıcını da kınından çıkardı. "Calista."

"Evet?" Bir rüzgâr uğultusu geldi ve dumanı bir anlığına uzaklaştırdı... ve ben onu gördüm. Bir adım daha kısa elflerle savaşan devasa orklardan oluşan sonsuz bir sıra. Siyah zırhları gece gibiydi, gözleri yağ damlası gibiydi, dişleri yırtık ve sivriydi.

"Yanımda kal. Seni koruyacağım."

Bakışlarımı dehşetten çektim ve ona baktım.

"Boyunlarına nişan al, zırhlarının zayıf olduğu yer orası."

"Tamam."

O anda bir ork ikimizin de üzerine doğru geldi ve Kraliçe Eldinar rüzgâr gibi hareket etti. Bir kılıcını orkun boğazına sapladı, sonra ona çelme taktı ve öne doğru düşerken diğer kılıcını boynuna sapladı.

Bir saniye sonra bir başkası ona doğru geldi ve cüsseli bir orkun taklit edemeyeceği bir hızla hareket ederek bir darbe daha savurdu. Bedeni ilkinin üzerine yere düştü.

Onu izledim, tamamen

büyülenmişim. "Calista!"

Tam zamanında eğildim, bir ork kılıcını kafama savurdu. "Kahretsin."

Kraliçe Eldinar kılıcını fırlattı ve orkun tam suratına sapladı. Adam sendeledikten sonra yana doğru düştü ve yere yığıldı.

Kraliçe çizmesini adamın miğferine dayadı ve bıçağı çekip çıkardı.

Kaos ve ateş etrafımızı sarmıştı ve ben aklıma gelen ilk kelimeleri ağızımdan kaçırdım. "Umarım Ezra iyidir."

"O güçlü bir savaşçı Calista. Yaşadığını biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet, ruhunu hissediyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermedi çünkü başka bir ork ona doğru geliyordu. İki bıçağını da savurdu ve kendisinden çok daha uzun ve iri bir yaratığı yere serdi. Güzel yüzüne siyah kan sıçradı ve ön koluyla kanı sildi.

Tam zamanında döndüm ve bir orkun bana saldırdığını gördüm.

Kılıcım kendi kendine hareket etmeden önce ılık attım, Talon'un bana verdiği kısa eğitim iŖe yaramıŖtı. Eğilmeden önce kılıcımı boynundan geçirdim, kılıcını birkaç santimle ıskaladım ve sonra devasa kolu bana vuramadan eğildim.

Yeterince hızlı değildim ve kafama sert bir darbe aldım.

Bedenim yere çarptı ve kısa bir an için dünya karardı. Bir an sonra dehŖete kapıldım ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım ama devasa bir bacak üzerime bastırarak beni yere yapıŖtırdı. Sanki omurgamı ikiye bölmeye alıŖıyormuŖ gibi daha fazla ağırlık uyguladı.

Acı beni parçaladığında ılık ve o benim acıma güldü.

"Hayır." Dumanların ve ılıkların arasından her yerde tanıyabileceğim bir ses geldi. "Bu değil."

Ayağın sırtımdan ayrıldığını hissettim ve hemen arkamı döndüm, duyduğumu sandığım Ŗeyi duymadığımı, zihnimin hiç bu kadar yanılmadığını bilmeye ihtiyacım vardı. Dirseklerimin üzerinde doğrudum, kaslı fiziği kaplayan gri zırha baktım ve sonra yüzünü görmek için baŖımı kaldırdım.

Mavi gözleri bir ömür gibi gelen bir saniye boyunca benimkilere kilitlendi. Hâlâ sahiplenici ve acımasız, aklı baŖında olmayan ve yozlaŖmıŖlardı. BakıŖlarındaki yoğunluk, dudaklarında Ŗimdiye kadar gördüğüm en iğrenç kmsemi belirlediğinde azaldı. "Seni özledim, tatlım."

Tüm o korkunç geceler, bileklerimdeki zincirler, diğer kölelerin zaten bildikleri için asla sormadıkları yüzümdeki morluklar, iŖbirliėi yapmayı reddettiğim için beni beslemediği zamanlar aklıma geldi. Hayatımın kötü yılıydı ve Ŗimdi beni geri almak istiyordu. "Hayır..."

"Evet." Gülümsemesi geniŖledi, sanki bundan, benim dehŖetimden ve etrafımda ılık ılığa ölenlerin sesinden, ormanın ateŖle saldırıya uğrarken acı içinde feryat etmesinden çok hoŖlanmış gibiydi. Bu bir kbustu ama onun için lanet olası bir rüyaydı.

Ondan uzaklaşmaya çalışarak geriye doğru süründüm, Kraliçe Eldinar'ı aradım çünkü onu yenebilecek güce sahip tek kişi oydu, ama onu hiçbir yerde bulamadım.

Yüzünde kalıcı bir gülümsemeyle üzerime yürüdü ve beni bileğimden yakaladı.

Çığlık attım. "Hayır!" Elimden geldiğince sert tekmeledim, özgür olmak için çaresizdim, onun tutsağı olmaktansa ölmek için çaresizdim.

Diğer bileğimden tuttu ve beni çekti. "Evet."

"Siktir ." Sert bir tekme attım, bileğini tekmeledim ve tekrar kurtuldum.

Ama sonra beni tekrar yakaladı, tekmelerimin şiddetini zırhı üstlendi. Beni sertçe yerde sürükledi ve bir kayanın üzerinden geçirdi.

Avazım çıktığı kadar bağırdım, birilerinin yardım etmesi için çığlık attım ama herkes kendi savaşıyla o kadar meşguldü ki çığlıklarım ölmekte olan ya da hayatları için yalvaran diğerleri tarafından bastırıldı. "Seni öldüreceğim. Hayatım üzerine yemin ederim, seni öldüreceğim."

Beni ormandan uzaklaştırdı ve dövüşe doğru sürükledi. "Denemeyi dört gözle bekliyorum."

Gökyüzüne çığlık attım, duman yüzünden göremediğim gökyüzüne.

Sonra eli beni bıraktı ve ben toprağın içinde hareketsiz kaldım.

Siyah bir pelerin görüşümü engelledi ve ardından zırhıyla uyumlu koyu yeşil kılıcı belirdi ve bir yılanın hızı ve bir dağın gücüyle General Titan'a saldırdı. "Kaç Calista."

General Titan, Ezra'nın kılıcına kendi kılıcıyla karşılık verdi, kılıçları çarpışırken çelik gecenin içinde çınladı.

Ayağa kalktım ve kaçmaya hazırlandım ama General Titan'ın öldüğünü, bir daha asla bana musallat olamayacak kadar uzaklaştığını öğrenmeden gidemezdim. Kendi kılıcımı çektim ve

Onu zırhının plakaları arasına almak için bir açıklık vardı ama iki adam da çok hızlı hareket ediyordu.

Kılıçları çarpıştı ve her biri eşit derecede güçlü ve deneyimli olan birbirlerinin saldırılarından sıyrıldılar. Ateşin parıltısı duman bulutlarından yansiyordu. Her yerdeydi ve herkesi boğuyordu.

General Titan bir fırsat yakaladı ve kılıcının kabzasını Ezra'nın kafatasına sapladı.

Amcam hemen yere düştü.

"Hayır!" General Titan'ın işi bitirmek için harekete geçtiğini görünce ileri doğru koştum. Vücudumu onunkinin üzerine fırlattım ve onu yere serdim.

Dizime tekme attı ve beni yere düşürdü. Sonra üstüme çıktı, başımı yere çarptı, böylece bir an için görüşümü kaybettim. Ben yıldızları görürken kılıcım elimden alındı, gevşek parmaklarımdan söküldü. Sonra tekrar ayağa ve kılıcını amcama doğrulttu.

"Dur!" Kendimi zorlayarak ayağa kalkarken yüzümü buruşturdum, kendi hançerini kaptım ve bacağının arkasına sapladım.

Yaralı bir ayı gibi çığlık attı ve bana döndü. "Seni öldürmediğim için şanslısın."

Ezra kendine geldi ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Ancak General Titan bıçağını kaptı ve onu boynundan bıçaklamaya hazırlandı.

"Dur! Seninle geleceğim! Hemen şimdi."

Ezra'nın başı hâlâ dönüyordu, gözleri sanki orada değilmiş gibi bulanıktı, kafatasından kan damlıyordu. "Calista..."

"Geleceğim," dedim çabucak. "Lütfen bırakın onu."

"Hayır..." Ezra tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ve yol boyunca yüzünü buruşturdu.

General Titan onu umursamadı, onun yerine manyak gözlerini bana dikti. "O zaman kaldır kığını."

Kendimi ayağa kaldırdım.

Kraliçe Eldinar dumanın içinden çıktı, yüzü kan içindeydi ve sağ gözünün yanında bir morluk vardı. Ezra'nın yattığı yere doğru eğildi, sanki onun yaralandığını bir şekilde anlamış ve koşarak gelmişti. Başını kaldırdı ve bana baktı.

Ayağa kalkar kalkmaz General Titan beni boynumdan yakaladı.

Kraliçe Eldinar kılıcını kınından çıkardı.

"yok." Elimi ona doğru kaldırdım. "Kurtar onu... lütfen."

Ezra'nın üzerine diz çökmüş, eli hâlâ kılıçlarından birinin kabzasında duruyordu.

Ezra yine gözlerini kapatmıştı. Bayılmış mıydı yoksa ölmüş müydü emin değildim.

General Titan beni kolumdan tuttu ve ileri doğru itti, beni ormandan uzaklaştırdı ve savaş hatlarına doğru itti, yaralıların çığlıkları kulağımın hemen yanındaydı. Her yerde duman vardı, gökyüzünü kaplıyor ve nefes almayı zorlaştırıyordu.

Nihayet ortalık aydınlanmaya başladığında, botunu sırtıma geçirdi. Öne doğru düştüm, yüzüm neredeyse toprağa çarpıyordu.

"Gerçekten bunun benim sonum olduğunu mu düşündün?" Elleri sırtıma gitti ve Talon'un sadece benim için yaptığı zırhımı çözdü. Gömleğimin arkasından tuttu ve beni yukarı ve öne doğru itti. "O kibirli pisliğin benim olanı almasına izin vereceğimi mi sandın?" Beni tekrar tekmeledi, bu sefer daha sertti.

Kendimi ellerimin üzerinde zor tuttum.

Bu sefer bacaklarımdaki zırhı çıkardı ve metal plakaların serbest kalmasını sağladı. Sonra ayakkabılarımı çıkardı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ona tekme attım.

Yumruğunu sertçe yüzüme indirdi, o kadar hızlı hareket ediyordu ki acı içinde göz kırpana kadar ne olduğunu bile anlamadım.

Ben orada yatarken pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çekiştirdi, durduramayacak kadar komadaydım.

"Kalk." Beni gömleğimden tutup yukarı kaldırdı, belim ve altımdaki her şey gecenin serin havasına maruz kaldı. "Bu kış hatırladığımdan daha sıkı. Sikimi tekrar içine sokmaktan zevk alacağım."

Bu gerçekten oluyor muydu? Başladığım yere geri mi dönmüştüm? Beni tekmeledi ve tekrar yeryüzüne gönderdi.

Sonra gömleğime uzandı ve onu başımın üzerine kaldırmaya zorladı.

Savaşmaya çalıştım ama kollarım doğru çalışmıyordu. Hiçbir şey doğru çalışmadı. Bana tekrar yumruk attı.

yere uzandım ve sonra kustum, kafatasımdaki acı o kadar fazlaydı ki vücudum başka ne yapacağını bilemiyordu. Bu kadar sert bir darbe almalı uzun olmuştu.

"Yukarı."

Orada yattım ve bir daha

kalkmadım. "Kalk dedim." Beni

tekmeledi.

Ağlamaya başladım, acıdan değil, geri dönen kâbustan dolayı. Hayatıma geri dönemezdim, yatak başlıklarına bağlanmış ve itaatsizlik yüzünden kanlı bir şekilde dövülmüştüm. İçime girerken gülümsemesine dayanamadım. Geriye dönemezdim. "Öldür beni... lütfen."

Beni tekrar tekmeledi. "Hadi tatlım. Beni özlemiyormuşsun gibi davranma."

Çığlık attım. "Öldür beni!" Baldırına saplamak için değil ama kalbimi delmek için yanındaki hançere uzandım.

Ama beni kolumdan yakaladı ve aşağı doğru büktü.

Tekrar çığlık attım.

Beni zorla .

Ama dizlerimin bağı çözüldü.

"Seni burada, toprakta sikmeyeceğimi mi sanıyorsun? Çünkü yapacağım."

Orada uzandım, toprağa hıçkırarak ağladım ve Riviana'nın ruhumu alması için dua ettim.

"Nasıl isterseniz." Belindeki zırhı çıkarmaya başladı, bir yandan da sırtıyordu.

Orada uzandım ve ağladım, zayıf ve zavallı bir gibi ağladım. Sonra duydum.

"Roooooaaaaaarrrrrr!" O kadar gürültülüydü ki, gökyüzünü paramparça etti, savaşı aniden durma noktasına getirdi. Hepsi gökyüzüne bakarken yaralıların ve ölenlerin sesini susturdu... ve hepimizin üzerinde yükselen kudretli ejderhanın siyah pullarındaki ateşin parıltısını gördü.

Buradayız, güzelim.

Başımı kaldırıp terazinin tepemden geçtiğini gördüğümde gözyaşlarım anında boğazımda düğümlendi.

General Titan zırhını düzeltmeyi bırakıp kılıcına uzandı, sırtından çözdü ve ayaklarını omuz genişliğinde açarak dikti. Artık yüzündeki o korkunç sırtıuş silinmişti.

Güm. Ejderha yeryüzüne indiğinde yer sarsıldı. Rüzgârla birlikte ormandan esen duman yüzünden pusluydu.

Etrafımızı saran kaosun içinde ayırt edilmesi zor ölçekler. Ama sonra onu gördüm.

Talon.

Dumanların arasından belirdi, pelerini esintiyle arkasında dalgalanıyordu, kılıcı çoktan kınından çıkarılmıştı ve avucunun içinde sımsıkı duruyordu. Daha önce de öfkesini kıskırtmışım ve bu eylemlerin sonuçlarını görmüştüm ama onu hiç böyle görmemiştim... dünyayı yakmak üzereymiş gibi. Koyu renk gözleri harcanmamış bir öfkeyle titriyordu. Bize doğru yürürken kaslı vücudu güçle sarsılıyordu. Yakışıklı yüzü artık çekici değildi, çenesi böyle sıkılıyken, yanakları dişlerini gıcırdatmaktan çukurlaşmışken, o kadar sinirlenmişti ki yanmak üzereydi.

Sürünerek uzaklaşmaya, Talon'a doğru sürünmeye ve bu şeytandan sonsuza dek kurtulmaya başladım.

Ama General Titan ayağını sırtıma koydu ve bıçağını boynumun arkasına doğrultmadan önce beni yere yatırdı.

Soğuk çeliği üzerimde hissettiğimde durdum. "Bir adım daha atarsan ölür."

Talon onun bakışlarını dipsiz siyah gözleriyle karşıladı ve sonra sol elini hafifçe kaldırdı.

Kıpırdamadan uzandım ve sertçe nefes aldım, hâlâ bıçağın iğnesini üzerimde hissediyordum.

Dur bakalım. Talon'un sesiydi, derin ve kızgındı. Gözlerimi kapattım ve alnımı toprağa dayadım.

General Titan bir çığlık attı ve bıçağın ucu çıkarıldı.

"Khazmuda'ya koşun." Talon kılıcını bileğinin etrafında döndürürken ilerledi, bıçak alevlerin parlaklığını yansıtıyordu.

mesafe.

Kalbimin izin verdiği kadar koştım ve sonra yere düştüm. Arkama baktığımda tam da görmeyi beklediğim şeyi gördüm.

Ölüler ordusu.

Talon ve General Titan'ın etrafını sararak generalin kaçmasını engelleyen bir halka oluşturdular. Ölüler bacaksız ve gözsüzdü, bazıları elflerinki gibi koyu yeşil zırhlar giymişti. yeni ölmüştü... ve hâlâ yaşıyormuş gibi görünüyordı. Savaşta yeni ölmüşlerdi ve tekrar hizmet etmek için çağrılmışlardı.

Olduğum yerde kaldım ve ölü askerler arasındaki molalarda yaşanan kavgayı izledim.

Talon kılıcını kavradı ve General Titan'la yüzleşti, güçlü pelerini rüzgârda arkasında dalgalanıyordu.

General Titan artık o kibirli hali değildi.

Talon bir kurdun avını takip ettiği gibi yavaşça onun etrafında döndü. Gözlerindeki öfke, intikam için duyduğu çaresizliği gösteriyordu. Acele etmeden, General Titan'ın bekleyerek acı çekmesini sağlayarak bir yürüyüşle hareket etti.

Thud. Thud. Thud. Khazmuda yanıma geldi ve sanki ben onun yavrusuyumuşum gibi burnunu kafama daldırdı.

Gözlerim Talon'daydı, hiç uyarmadan saldırdı ve kılıcını takip bile edemediğim bir darbe telaşıyla savurdu. Bana eğitimde gösterdikleri çocuk oyuncağıydı. Kaçmaya çalıştığım dağlarda bana gösterdikleri ise daha da azdı. Bu onun gerçek potansiyeliydi... ve aşılamazdı.

General Titan ayak uydurmakta zorlandı ve hemen ölülerin duvarına doğru geri çekilmek zorunda kaldı. Kendisinin hiçbir saldırı hamlesi yoktu çünkü yapabildiği tek şey Talon'un saldırılarını engellemekten başka bir şey değildi. şimdi geri çekilen, yüzü yorgunluk ve korkuyla buruşan kişi oydu.

Bir anı bile kaçırmak istemeyerek, çektiği acının bir anını bile kaçırmak istemeyerek hep izledim. Talon'un kazanacağından, bu savaşı sol eliyle kazanabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Ölüler seyirci olarak izlerken kılıçları birlikte dans etmeye devam etti. Talon bir sonraki hamlesini öyle bir güçle yaptı ki General Titan'ın kılıcını ortadan ikiye böldü ve kabzasından başka bir şey bırakmadı.

Bıçak toprağa düştü.

General Titan geri çekildi ve elinde kalan tek şey olan hançerine uzandı.

Talon onu izledi, kolları iki yanında duruyordu, gözleri hâlâ manyakçaydı. Sonra bıçağını kınına soktu ve kendi hançerini çekip ucu aşağı bakacak şekilde kavradı.

Adamlar birbirlerinin zırhında bir zayıflık bulmaya çalışarak birbirlerine yaklaştılar. Artık bu kadar samimi olduklarına göre nasıl sonuçlanacağından endişeliydim. Talon onu kılıcıyla çoktan yenmişti ve bunun an önce bitmesini diledim. Ama panikleyecek bir saniye bile bulamadan her şey bitmişti.

Talon generalin başını saçlarından tutup geriye çekti ve hançerini doğrudan ağzına sapladı.

General Titan dizlerinin üzerine çöktü, kabzayı iki eliyle kavradı ama çekip çıkarmaya korktu, kan ağzında birikip toprağa damlarken nefes almakta zorlandı.

Talon onun ölümünü izlemek için beklemedi. Hemen bana doğru geri döndü, Talon gittikten sonra ölüler generalin etrafındaki çemberlerini daralttılar, dizlerinin üzerinde dururken etrafını sardılar.

Sinmeye, diğer yöne doğru sürünmeye başladı, ancak saldırının her taraftan olduğunu fark ettiğinde durdu. Temas edene kadar daha da yaklaştılar ve onu defalarca bıçakladılar.

bıçakları ve hançerleriyle ölümsüz askerlerin altında yığılıp kalmasına neden oldu.

Sonra sadece onu gördüm, Talon'u.

Bana doğru yürüdü, gözleri hala o kadar öfkeliydi ki yeraltı dünyasının kapılarına benziyorlardı. Arkasında ateş ve savaş devam ediyordu ama onun tek endişesi bendim.

Dizlerimin üzerine çökmüş, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, onurumu korumaya ve soğukla savaşmaya çalışıyordum.

Arkasına uzandı ve pelerinini çekiştirerek kurtardı, kollarında bir battaniyeye dönüşene kadar zırhından çıkardı. Sonra önümde diz çöktü ve kumaşı boynumdan ön tarafa sabitleyene kadar etrafıma sardı ve ayaklarıma kadar beni örttü.

Gözlerinin içine baktım... ve hıçkırmaya başladım. Gözyaşlarımın neden böyle serbest kaldığını bilmiyordum, General Titan öldüğü için rahatlamış mıydım, itibarım nihayet iade edildiği için miydi, yoksa sadece yüzünü tekrar gördüğüm için mutlu muydum...

Parmakları saçlarımı delerken öfkesi gözlerini terk etti. "Sorun yok, bebeğim." Alnıma bir öpücük kondururken güçlü kolları beni sarıp sarmaladı ve göğsüne, olabileceğim en güvenli yere . "Ben buradayım."

Ağlamaya devam ettim, uzun zamandır tuttuğum her şeyi serbest bırakmak için, sonunda ilk kez özgür hissetmek için. Ona çok sıkı sarıldım çünkü asla bırakmak istemiyordum, beni koruyan tek adamdan asla ayrı kalmak istemiyordum.

Alnımı tekrar öptü, sonra ağzını benimkinin üzerine kapattı ve ağlamalarımı susturan yumuşak bir öpücük verdi. Sanki benim onu özlediğim kadar o da beni özlemiş gibi, ruhlarımız yeniden birleşene kadar kırılmış gibi beni kendine doğru çekti.

İlk uzaklaşan o oldu, elini saçlarıma daldırdı ve yüzümü okşadı. Koyu renk gözleri boş bakıyordu, yenilgiden değil.

Bariş. "Khazmuda ile burada kal. Bunu bitirmek zorundayım."

Ondan kalmasını, bir daha asla yanımdan ayrılmamasını istedim ve parmaklarım onu öyle sert kavradı ki eklemlerim acıdı, ama onları gevşemeye zorladım... ve onu serbest bıraktım.

Ondan ayrılmak için verdiğim mücadeleyi izlerken gözleri yumuşadı. Sonra eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu, saniyelerce süren, dudaklarımız kadar sıcak bir öpücük. "Ormanını kurtardıktan sonra sana geri döneceğim."

CALISTA

Talon'un pelerini bir ayak uzunluğundaydı, bu yüzden ayaklarımı ve etrafımdaki toprağı tamamen kaplıyordu. Orada durdum, kollarım kumaşın altında saklıydı ve puslu dumanın arasından savaşı izledim. Ayrıntıları ölçmek zordu, ama uzaktaydılar ve ağaçların tepelerinden aşağı akan ve toprağa çarpan koyu duman bulutları tarafından gizlenmişlerdi. Orman örtüsü hâlâ yanıyordu ve yavaş yavaş yayılıyordu. "Yangını nasıl durduracağız?" Yağmur yağmadığı sürece yangın asla durmayacaktı.

Ağaçların hizasında, ormandaki mahzenlerinden çıkan daha fazla ölü gördüm, devasa orklarla savaşmak için ağaçların arasından çıkıyorlardı çünkü Ölüm Kralı onlara bunu yapmalarını emretmişti.

Sonra bir çığlık duydum, her yerden aynı anda gelen, yaşayan bir insandan değil, etrafımızdaki dünyadan gelen bir çığlık. İşkence gibiydi, sanki bir bıçak yavaşça ete batıyor ve sonunda kemiğe saplanıyordu.

Ormandan güçlü bir rüzgâr geldi, öyle güçlü bir esinti ki savaş alanındaki tüm askerleri dizlerinin üzerine çökertti. Ağaçlar hızla sallandı, gövdeleri öne doğru eğildi ve sonra ateş söndü.

Hava karardı ve duman uzaklaştı.

Duman gittiği için savaşı daha iyi görebiliyordum. Behemothlar kaçıyor, ormanın dışına doğru koşuyor, Khazmuda ve bana doğru yöneliyor, onları korkutmaya yetecek her türlü dehşetten kaçmaya çalışıyorlardı.

Khazmuda, yavrularının üzerine tünemiş bir kuş gibi bedenini benimkinin üzerine indirdi ve Behemotlar ejderhanın etrafında koşmak için ayrıldılar, sanki biri onları kovalamış gibi koşarak uzaklaştılar.

Talon'un yarattığı ölümler ordusunu görebiliyordum; üniformaları ve zırhları yırtılmış iskeletler, ölmüş ve ormandaki mezarlığa gömülmüş gözsüz elfler. Savaşacak bir düşmanları olmadan, yorgun bedenleri ağırlıklarını zar zor taşıyabiliyormuş gibi hafifçe sallanarak duruyorlardı.

Talon elini hafifçe kaldırdı ve sesini yükseltti. "Seni serbest bırakıyorum. Git huzur içinde ol."

Ölümler hemen savaş alanından uzaklaştı ve yavaşça ağaçların arasına doğru yürüyerek ormanın derinliklerindeki toprak mezarlarına geri döndü. İlerleyişleri yavaştı, kırık kemikler üzerinde sallanıp duruyorlardı. Hatta bazılarının başı bile yoktu.

İzlemesi zordu, bu yüzden sadece Talon'a odaklandım, kılıcını hâlâ avucunda tutuyordu, arkasındaki rüzgârda dalgalanan pelerini olmadan bile kral gibi görünüyordu. Zarar görmemiş görünüyordu, Behemothlar onun kılıçla olan hızına denk değildi.

Pelerinin önünü bir elbisenin etekleri gibi ayağımdan kaldırdım ve ona doğru koştum, yalın ayaktım çünkü botlarım General Titan onları çıkardığında kaybolmuştu. Hem dost hem de düşman ceset yığınının etrafında manevralar yaparak ona doğru ilerledim.

Bana bakmak için döndü, bakışları az önce verdiği savaştan dolayı sertleşmişti. Ama o karanlık gözlerinde bir parça altın vardı, tek bir benek.

Ona ulaştım, göğsüne çarptım ama dengesini bozmadım.

Kolu hemen belime dolandı ve dudaklarını saç çizgime dayadı.

"Teşekkür ederim." Beni kurtardı. Ormanı kurtardı. Elfleri kurtardı. Tek başına.

Hiçbir yanıt vermedi, parmakları oraya aitmiş gibi saçlarımla derinliklerinde kaldı.

"Amcamı kontrol etmem gerek."

"Amcan mı?" Bana bakmak için geri çekildi.

"Evet... uzun hikâye." Arkamı döndüm ve savaşın enkazına, dost ve düşmanın yere düşmüş bedenlerine, toprağa karışmış kana, çıplak ayaklarımla dokunmak zorunda kaldığı kana yürüdüm.

Neredeyse şafak söküyordu, ışık gökyüzüne giriyor ve onu mavi ve hafif mora çeviriyordu. Dünyayı daha kolay görmemi sağlıyordu, çünkü yüzler gölgeler yerine hatlara sahip olmalıydı. Kraliçe Eldinar ile yolumun kesişmesi uzun sürmedi. Güzel beyaz zırhı kir ve kanla kaplıydı ve güzel sarı saçları örgüsünden ayrılmıştı. Savaş bitmişti ama yüzünde hâlâ aynı öfke ifadesi vardı.

Ona doğru yürüdüm. "Ezra nerede?"

"Şifacıların yanında. Yaşayacak."

Rahatlamak için derin bir nefes aldım. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Nerede o?" Kaybetmeye mahkûm olduğu bir savaşı yeni kazanmış biri için son derece sinirli görünüyordu.

"General Titan öldü."

"O değil. Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz."

Kalbim dakikalar önce kanatlanmıştı ama şimdi mideme inmişti. "O bizi kurtardı."

"İşte " Talon arkamdan geldi, Kraliçe Eldinar'la yüz yüze görüşmek için öne çıktı, ondan sadece biraz daha uzundu çünkü uzun boylu bir kadındı, bir erkeğin boyuna ve öfkesine sahipti.

Az önce savaştığımız Behemoth'lardan hiçbir farkı yokmuş gibi ona baktı. "Ölüm Kralı." Her heceyi küçümseyerek söyledi, gözleri mosmor ve vahşiydi, onunla kanlı canlı karşılaşma talihsizliğine inanamıyormuş gibi tekrar tekrar ona baktı.

"Talon, bu Kraliçe Eldinar-"

"Benim adıma konuşma." Gözleri Talon'da kaldı. "Topraklarımda hâlâ bir yabancı olduğunu unutmuş görünüyorsun. Kocamla hiçbir akrabalığın sana hak etmediğin bir gücü veremez. Tam da korktuğum gibi, Behemothlar *senin* yüzünden topraklarımıza saldırdı." Sonunda dönüp bana baktı, duyduğu öfke gözlerini ıslatmıştı. "senin yüzünden toprağı kanlarıyla suladı."

Suçluluk duygusu ve acı göğsümde zonklamaya başladı. General Titan sonunda öldüğü ve savaş bittiği için o kadar rahatlamıştım ki diğer her şeyi unutmuştum. "Özür dilerim-"

"Özrünü istemiyorum," diye tersledi. "Sen ortadan kaybolmadığın için ormanımızı yaktılar ve askerlerimi öldürdüler. Ve şimdi Ölüm Kralı sınırlarımda duruyor, sonsuza dek ışığı örtecek bir karanlık getiriyor-"

"Az önce olanları kaçırdıysanız diye söylüyorum, ormanınızı ve halkınızı kurtardım," dedi Talon sakince. "Size karşı kötü bir niyetim yok Kraliçe Eldinar. Ama Calista'yla bu şekilde konuşmaya devam ederseniz, bu durum değişebilir."

Tam da Kraliçe Eldinar daha fazla öfkelenemezmiş gibi görünürken, öfkelenmişti. "Onun için geldiniz. Bizim için değil."

"O zaman çok güçlü bir müttefiki var, o yüzden dikkatli olmalısınız."

Durum dakikalar önce savaş alanında olduğu kadar gergindi. "Kraliçe Eldinar, General Titan'ın beni dağların kuzeyine ve ormana kadar takip ettiğini bilmiyordum. Nerede olduğumu nasıl anladığı hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Belki de sana eşlik eden parlak kırmızı ejderhaydı." Bana döndü, bakışları buz gibiydi. "Doğrudan ormanın üzerine yerleştirilmiş bir ateş feneri, haşaratın karanlıktan sürünerek çıkmasını sağladı-"

Talon soğuk bir sesle, "Bir daha sözünü kes ve neler olacağını gör," dedi.

Kraliçe Eldinar öfkesini ona yöneltti. "Sözlerini susturmak için kılıcımı boynuna mı dayamalıyım?"

"*Denemenizi* memnuniyetle karşılarım, *Majesteleri*."

"Dur." İki avucumu da kaldırdım. "Üçümüz müttefikiz. Artık tehdit yok."

"Biz müttefik değiliz," dedi soğuk bir sesle. "Elfler buraya getirdiğiniz kötölükle asla ittifak kurmaz. Onlar zaten hayatlarıyla hizmet etmişken siz ölüleri rahatsız ettiniz. Kutsal topraklarımıza saygısızlık ettiniz, bizimle birlikte gözleri görmeden savaşmaları için babalar ve anneler yetiştirdiniz, asla iyileşmeyecek dehşetler saldınız." Kadın titremeye başladı. "Bu ne cüret?"

Talon onun bakışlarını tuttu.

"Ne cüretle uykularının zeminini bozar ve onları huzurlarından çekip çıkarırsınız? Ölülere nasıl saygısızlık edersin?" Gözleri ya öfkeden ya da acıdan sulanmaya başladı. "Bu ne cüret?"

Talon'un sert ifadesi değişmedi. "Yapmasaydım hepiniz ölmüş olurdunuz."

"Tercih ettiğimiz bir kader."

"Halkınız bu ormanı savunmak için canlarını verdi," dedi sakince. "Eminim onlar da aynı şeyi yapmak için öbür hayatlarından vazgeçerlerdi."

"Ölülerin ağzına kelimeler koymayın-"

"Etleri kemikten çürüdü diye cesaretlerinin sanmayın. Sevdiklerinizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama onların yardımı olmasaydı orman yıkılırdı ve şu anda biz konuşurken kül olmuş olurdu. Başka bir yol olsaydı farklı bir yol seçerdim ama Khazmuda ve ben onların ordusunu tek başımıza yenemezdik. Burada durup birbirimize hakaret edebiliriz ama olan . Minnettarlığınızı , umurumda da değil ama barış istiyorum."

"Herkesi fethettiğin gibi bizi de fethetmeye çalışmayacakmışsın gibi davranma."

"Bunu yapmak gibi bir arzum yok." "Yalan."

"Calista'nın halkınıza karşı büyük bir sevgi beslediğini görebiliyorum. Onun bu kadar değer verdiği insanları asla incitmez ya da köleleştirmedim. Ormanınıza yapılan saldırı için onu suçlayabilirsiniz, ancak az önce size verdiğim af için de onu suçlamalısınız."

Gözleri hançer gibi keskinleşti ama konuşmadı. "Ona minnettarlığınızı borçlusunuz Kraliçe Eldinar."

Öfkesini geri çekmeden önce bir süre daha ona baktı. "Halkımın bana her zamankinden daha fazla ihtiyacı var; ölüleri ebedi istirahatgahlarına taşımak, bu savaşın bir sonucu olarak artık kalıcı olarak sakat kalan yaralılarla ilgilenmek için."

"Elimden gelen her kapasitede hizmet etmekten mutluluk duyarım-"

"Ormanımıza girmeyin. Türemüze dokunmayın. Bu iş halledildiğinde konuşacağız." Kraliçe Eldinar, Talon başka bir şey söyleyemeden çekip gitti.

Talon'a dönmeden önce onun gidişini izledim.

Dik ve gururlu bir şekilde durdu ve onun uzaklaşmasını izledi. Bir süre sonra bana döndü. "Şu anda sana burada ihtiyaç olduğunu biliyorum."

İşin bittiğinde gel beni bul."

Ona kalmasını söylemek ya da onunla gitmeye gönüllü olmak istedim ama benim aptallığım yüzünden hayatlarını tehlikeye atan insanlarla birlikte kalmak zorunda hissettim. Uzun bir bakıştan sonra nihayet başımı salladım.

Arkasını döndü ve gözümün önünden kaybolana kadar insan kalabalığının içinde ilerleyerek uzaklaştı.

Ölülerin gömülmesi ve yaralıların Riviana Yıldızına nakledilmesi günler sürdü. Komutan Luxe'den ya da o anda yetkili olan herhangi birinden emir alarak elimden geldiğince yardım ettim. Çok fazla suçluluk duygusuyla doluydum, kimsenin gözünün içine bakmakta zorlanıyordum çünkü buraya gelmemiş bunların hiçbiri olmayacaktı.

General Titan'ın kaleden ayrıldığımı nereden bildiğinden bile emin değildim. Talon bu bilgiyi onunla asla paylaşmazdı.

Komutan Luxe bana kraliyet sarayına kadar eşlik etti çünkü amcam beni istemişti. General Titan'ın kılıcının kabzasını kafatasına saplamasından ve bayılmasından beri onu görmemiştim.

Komutan Luxe beni taht odasına götürmek yerine, açık pencerelerden gelen güneş ışığı altında mermerden oyulmuş büyük beyaz bir masa ve masanın ortasını kaplayan uzun beyaz çiçeklerden oluşan uzun bir vazo bulunan yemek salonuna yönlendirdi.

Ezra, hâlâ zayıf görünmesine rağmen üniformasını ve zırhını giymiş bir şekilde orada oturuyordu.

Komutan Luxe sessizce özür diledi.

Beni görünce amcamın gözleri parladı. "İyi olmana çok sevindim." Yavaşça ayağa kalktı, hareketlerinde hafif bir yüz buruşturma vardı.

Yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım.

Kollarıyla beni sardı ve o da bu sevgiye aynı coşkuyla karşılık verdi.

"Nasıl hissediyorsun?" Uzaklaşırken sordum.

"Hâlâ biraz değilim." Kendini yavaşça sandalyeye geri bıraktı.

Oturduğunda kafasının bir kısmının tıraş edildiğini ve şimdi kafatasının derisini bir arada tutan dikişler olduğunu görebiliyordum.

"Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil Calista." Oturmamı istemek için avucuyla masaya vurdu.

Oturdum, teninin ne kadar solgun olduğunu gördüm.

"İyi olacağım, benim için endişelenmeyin. Orman galip geldi, tıpkı onun galip geleceğini bildiğim gibi."

Gözlerim masanın üzerindeki ellerime kaydı, suçluluk duygusu çok ağırdı.

"Çok fazla insan kaybettik," dedi sessizce. "Ama bu ormanı savunmak için bunu yine yapacaklarını biliyorum."

Bayıldıktan sonra sınırdaki neler olduğunu hakkında hiçbir fikri olmadığı izlenimine kapıldım. Düşmanın neden buraya yürüdüğünü bilmiyordu. Ölüm Kralı'nın ölenleri kendisi için savaşmaları için dirilttiğini bilmiyordu. Talon'un buraya benim için geldiğini bilmiyordu... çünkü biz söylediğimden daha fazlasıydık.

"Umutsuzluğa kapılma, Calista. Huzur süreksiz bir durumdur."

"Kraliçe Eldinar ile vakit geçirdiniz mi?" Belki de ormanı denetlemekle meşgul olduğu için eve dönmemişti.

"Evet. Gün boyunca beni kontrol ediyor ve her akşam evde oluyor. Neden?"

Ona neden söylemediğini merak ettim. Belki de beni savunmasının bir hata olduğunu benden duymasını istemişti. "Behemothların ormana gelmesinin sebebi... benim yüzümden."

"Ne demek istiyorsun Calista?"

Gözlerim başka yerdeydi çünkü bu ayrıntıları ona anlatmak istemedim. "General Titan Kurak Kumlar'da beni esir alan kişiydi. Ölüm Kralı beni götürdüğünde, General beni takip etmeye karar verdi. Bir şekilde beni dağların üzerinden takip etti... ve bu ormana kadar izimi sürdü. Beni savaşta yakaladı ve götürdü ama sonra Ölüm Kralı geldi ve onu gözümün önünde öldürdü."

Ezra sandalyesinde arkasına yaslandı ve anlattıklarım karşısında şok olmuş bir halde gözlerini kırpmadan bana baktı. Söylediklerimi sindirmek için birkaç saniyeden fazlasına ihtiyacı varmış gibi hiçbir şey söylemedi.

"Benim için geleceğinden haberim yoktu. Bilseydim giderdim."

Ezra bakışlarını masaya indirdi, muhtemelen sözlerim kabul edilmesi çok zor olduğu için. "Ölüm Kralı neden yardımınıza geldi?"

"Çünkü..." İlişkimizi nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Arkadaş değildik. Sevgili değildik. Gerçekten açıklayabileceğim hiçbir şey değildik. "Bilirsiniz işte, karmaşık durumlardan ."

Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Bir adam savaşta kılıcını sevdikleri için çeker. Ülkesi ve halkı için. Bunların hiçbirisi onun için geçerli değil, yani geriye sadece sen kalıyorsun."

Masaya tekrar baktım, kalbimde bir duygu dalgalanması

vardı. "Bu duygulara karşılık veriyor musun?"

"Bilmiyorum. Karışık bir durum..."

"Evet, öyle demiştin."

"Çünkü öyle."

Bakışları yüzüme kilitlenmişti. "Karım bunların hiçbirinden bahsetmedi."

"Ve savaşı kazanmak için ölümlerden oluşan bir orduyu serbest bıraktığından bahsetmediğine dair bir his var içimde... ormanın ölümleri... geçmişteki savaşlarda çoktan ölmüş olanlar." Bunu yüksek sesle söylediğim için, bu haberi veren kişi olduğum için kendimi çok kötü hissettim. Ama Kraliçe Eldinar'ın istediği de buydu; bu utancı benim çekmem.

Ezra sessizdi.

"Aksi takdirde savaşı kaybederdik." Hâlâ sessizdi.

Söyleyebileceği şeylerden korkarak bakışlarını karşılamak için çenemi kaldırdım.

Bakışları tıpkı daha önce olduğu gibiydi. "Şimdi karımın sıkıntısını anlıyorum."

"Kendimi çok kötü hissediyorum-"

"İstediyini biliyorum Calista. Bunu yüzünde görebiliyorum." Gözlerim tekrar aşağıya düştü.

"Zaten düşmüş olanların huzurunu bozmak... doğaya karşı işlenmiş bir suçtur. Karımın yaşadığı stresi yeni bir bakış açısıyla görüyorum. Ancak orman her ne pahasına olursa olsun korunmalıydı ve toprağa gömülen ben olsaydım, onu savunmak için kılıcımı memnuniyetle tekrar elime alırdım. Ölüm Kralı'nın yaptıklarını savunmuyorum ama onu suçlamayacağım da. Caelum Diyarı ne pahasına olursa olsun korunmalıdır."

Gözlerim tekrar onunkilerle buluşmak için kalktı.

"Ama benim mezarlıkta gömülü sevdiklerim yok. Ancak eşimin... anne-babası ve büyükanne-büyükbabası var... ondan önce gelen elf nesilleri. Onun için bu çok daha travmatik bir durum."

"Kendimi çok kötü hissediyorum. Halkınız bana sığınma hakkı tanıdı ve ben de cömertliğinizin karşılığını böyle ödüyorum."

"Bir manyağın kararlarından sen sorumlu değilsin," diye tersledi. "Topraklarımıza geldiğinden beri Ölüm Kralı'ndan nefret ediyorum ama seni koruduğu için ondan çok daha az nefret ediyorum. Belki de düşündüğüm kadar kötü biri değildir."

"O... görüldüğünden daha fazlası."

Bir süre sonra Kraliçe Eldinar yemek salonuna girdi, koyu yeşil pantolon ve kahverengi bir üst giymişti, bembeyaz bir kraliçeden ziyade diğer elfler gibi görünüyordu. Belki de yönetmek için hizmet etmekle çok meşguldü. Ezra'ya gözlerinde bir parça şefkatle baktı ve bana bir pislikmişim gibi baktı. Eğildi ve eli amcamın omzuna giderken onu öptü.

için eridiğini gördüm, tıpkı Talon'un beni gibi.

Onun yanında, benim karşımdaki koltuğa oturdu, gözleri yine kısıktı.

Keşke bakışlarını Talon'un güveniyle tutabilseydim. "Ona her şeyi anlattım-"

"Güzel."

Sesindeki öfke karşısında irkildim. "Herkes nasıl?"

"Şifacılar yaralılar üzerinde çalışmaya devam ediyor. Ölüler gömüldü ve bozulmuş mezarlar bütün hale getirildi. Saldırı yüzünden sarsıldık ve kırıldık ama iyileşmeye başladık." Eli masanın üzerinde duran Ezra'nın eline gitti.

Avuç içi kızın parmaklarını kavramak için döndü.

"*Arkadaşın* ormanın sınırında kalıyor," dedi soğuk bir sesle. "Kendi topraklarına dönme vakti geldi."

Talon ve benim için sırada ne olduğunu bilmiyordum. Yine yollarımızı ayıracak mıydık? Yaşanan onca şeyden sonra bu çılgınca görünüyordu.

az önce oldu. "Önce onunla konuşmam gerek. Ormana gelebilir mi-"

"Ne cüretle sorarsın?" Eli Ezra'nın elinin üzerinde

kaldı. "Saygısızlık etmek istemem ama o hepinizi

kurtardı-"

"Sadece amcana duyduğum saygıdan dolayı burada olmana, buraya hâlâ evim demene izin veriyorum. Merhametimi zorlama, çünkü çok az kaldı. Onunla sınırın dışında konuşabilirsin. Eğer o çizgiyi aşarsa, onunla kendim düello yaparım."

Ezra bir şey söyleyecekmiş gibi dönüp ona baktı ama fikrini değiştirmiş gibiydi ve gergin sessizliğin geçmesine izin verdi.

Sandalyemden kalktım ve gözlerinde ateşlenmeye hazır okları görmezden geldim. "O zaman onunla ormanın dışında konuşacağım."

Pelerinini omzuma tek başıma sınıra doğru uzun bir yolculuk yaptım ve gün batımından hemen önce ağaç sınırını geçtim. Savaşın izleri hala kırmızı lekeli toprakta, kesilen ağaçların yavaş yavaş çürüyen gövdelerinde görülebiliyordu.

Khazmuda uzaktan görülebiliyordu; devasa boyutu ve siyah pulları etrafındaki yeşilliklere kıyasla çok daha belirgindi. Aralarında bir kamp ateşi vardı, güneş ufukta batmaya devam ettikçe alevler daha da parlaklaşıyordu.

Talon bir kayanın üzerine oturmuş bıçağını bileyliyordu, başı eğikti ve çene çizgisinin üzerinde belirgin bir gölge vardı. Khazmuda beni ilk fark etti ve Talon'a söylemiş olmalı, çünkü Talon aniden bıçağını kınına soktu ve ayağa kalktı, bir dağ gibi uzun ve güçlüydü ve bana o yoğun bakışıyla baktı.

Kamp ateşine yaklaştım ve bana sunduğu pelerini, beni güvenli bir şekilde koza gibi saran malzemeyi uzattım.

çıplak bedenimi değersiz birinin bakışlarından korudu. Elimdeki giysiye bakmadı, gözleri benim üzerimdeydi.

Gergindim, nefeslerim düzensizdi, nabzım boynumda ağrıyordu.

Pelerini elimden aldı ve bana yaklaşmadan önce bir kenara fırlattı, boynunu eğip beni öperken elleri yanaklarımı kavradı, yatak odasında yalnızmışız gibi beni sertçe öptü.

Bedenim onun ateşinde eridi ve kollarım boynuna dolandı, dudaklarım sıcak ekmek üzerindeki tereyağı gibi onunkinde eridi. Parmak uçlarımda yükseldim ve tüm vücudumu onunkine bastırdım, bedenlerimizin birleşmesini ve bir olmasını istedim.

Khazmuda'nın ağır gümbürtüleri uzaklaşırken duyuldu. Sonra uçarak gökyüzüne yükseldi ve bizi kamp ateşinin yanında yalnız bıraktı.

Talon'un kolları kığımın altından geçti ve beni kendine doğru kaldırdı, beni aynı sertlikte öperken hiçbir şey değilmişim gibi tuttu ve beni kamp alanının diğer tarafındaki çadıra taşıdı.

İçeri girdik, ortada tek bir yatak vardı ve çıplak tenime için hemen botlarımı ve altlarımı çıkardı. Aceleyle ikimiz de soyunduk, bedenlerimiz yatakta birleşirken tenlerimiz birbirine temas etti. Kalçaları uyluklarımın arasına sıkıştı ve üzerimde hareket ederken kalçalarımı eğdi, güneşi engelleyen bir dağ gibi. Sonra içime kayd, sıkı dudaklarımı itti ve gözlerimin onunkilere kilitlendiği andan beri orada olan ıslaklığı hissetti.

Gidecek başka bir yer kalmayana kadar batarken minnettar bir inilti verdi.

daha yüksek sesle inledim, aleti içimde çok iyi hissettiriyordu, sanki bir parçam onarılmıştı.

Ağzını benimkine daldırdı ve içimde sallanırken beni öptü, birlikte geçirdiğimiz son gecede yaptığı gibi benimle sevişti. Onun

Eliyle saçlarımı okşadı ve başını çevirirken burnunu benimkine sürttü. Bembeyaz bir kucaklaşmaya kilitlenmiş halde birlikte hareket ettik, vücutlarımız uyarılmayla kayganlaşmıştı, ateşimiz uzakta yanan kamp ateşinden daha sıcaktı.

Göğsümde bir acı yandı, içimde sonsuz bir çaresizlik ateşi yandı. Canımı yakacak kadar güzel bir zevkti bu, ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım silinemeyecek bir özlemde. Parmak uçlarımla saçlarını okşuyor, onu yakınlaştırırken sırtındaki kasları hissediyordum ama onu hâlâ dünyanın öbür ucundaymış gibi özlüyordum.

Gözlerim yaşardı çünkü acıyordu... her şey acıyordu.

İçimde sallanırken gözümün kenarını öptü, eli saçlarımla derinliklerindeydi. "Ben buradayım, bebeğim."

Kalçalarım kalçalarını sıktı, ayak bileklerim kışına kilitlendi. "Özür dilerim."

"Özür dilerim bebeğim." Beni öptü, alt dudağımı ağzına aldı. "Beni bir daha asla terk etme."

"Yapmayacağım." Tırnaklarım sırtını çizdi.

"Söz ver bana." Alnını benimkine dayayarak daha sert bir şekilde içime girdi, leğen kemiği tam klitorisime değiyordu.

"Söz veriyorum." Boynunu kavradım ve doğrudan ruhumu yakan güzel gözlerine baktım. "Bir daha asla senden ayrı kalmak istemiyorum."

Geceyi birbirimize sarılmış bir şekilde, o üstte ben onun üstünde, o elleriyle kalçalarımı yönlendirirken aşağı yukarı zıplayarak geçirdik. Konuşma yoktu, sadece şimdiye kadar yaşadığımız en tutkulu sevişme vardı.

Gözlerimi açtığımda sabahın erken saatleriydi, kendimi boş çadırda yalnız bulmayı bekliyordum, hava soğuktu çünkü Talon ateşiyle ısıtmak için orada değildi. Ama gözlerim yüzümün tam karşısındaki kaslı göğse odaklandı. Gözlerim çenesine ve çene çizgisindeki gölgeye kaydı. Sonra da kapalı olan gözlerine.

Uyuyordu.

Kolu yatağın altında belime dolanmıştı, kalçam onun kalçasının üzerindeydi, bedenlerimiz birbirine dolanarak tek bir kişi haline gelmişti. Göğsü nazik nefesleriyle inip kalkıyor, zihni rüyalar ülkesinin derinliklerine dalıyordu.

Yüzünü inceledim, rahatladığında ne kadar yakışıklı görüldüğünü, ağzının ne kadar yumuşak olduğunu gördüm. Kıpırdamaya cesaret edemedim, ona sonsuza dek bakmak, gardını gerçekten düşürdüğü ilk anın değerini bilmek istiyordum.

Onu sonsuza kadar izlemek istedim ama yine yorulдум ve tekrar kaydım.

İkinci kez uyandığımda uyanıktı ve daha önce benim ona baktığım gibi bana bakıyordu.

Onu orada görmek, birlikte olduğumuzdan beri ilk kez huzuru hissetmek kalbimi sızlattı. O küçük çadırda, sadece ikimiz varken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Bir süre gözlerimin içine baktı, sonra elini saçlarımın arasına soktu ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Tam o ölebilirim... ve bununla tamamen iyi olurum.

Dudakları önce boynuma, sonra omuzlarıma, sonra da göğsüme kaydı. Beni her yerimden öpüyor, vücuduma hasarlı bir maldan ziyade bir tanrıçaymışım gibi tapıyor, kendimi defalarca tecavüze uğramış bir kurbandan ziyade hiç dokunulmamış bir bakire gibi hissetmemi sağlıyordu.

Ağızı tekrar benimkine geldi ve beni tekrar öptü. "Benimle yattın..."

Hafifçe geri çekildi ve burnunu benimkine sürttü. "Çünkü sen benim kadınımsın ve ben kadınım la yatarım."

Görünmez bir el kalbimi yakaladı ve sıktı, o kadar sert sıktı ki patladı. "Talon." Elim yüzünü kavradı ve gölgesinin karıncalanmasını hissettim, gözlerinde yıldız ışığı gibi yanan altını gördüm.

Ağızı benimkine doğru hareket etti ve kaslı bacakları benimkileri ayıracak şekilde üstüme yuvarlanırken beni sertçe öptü. Kalçalarını eğdi ve siki kıvrımlarıma doğru kayarak girişimi kendi başına buldu. Beni öperken, toprağı adına bedenimi sahiplenirken içime gömüldü. "Bebeğim..."

Tekrar gitmişti.

Çadırın dışındaki ışığa bakılırsa neredeyse gün batımı olmuştu. Önceki geceyi sevişerek ve gün boyunca uyuyarak geçirmiştik. Matarasından su içmiştik ama yiyecek bir şeyimiz yoktu. Açlığının onu alt ettiğinden ve ihtiyaçlarını karşılamak için ayrıldığından şüpheleniyordum.

Giyindim ve çadırdan çıktım.

Ateş yanıyordu ve et açık alev in üzerinde pişiyordu. Yine üniforması ve zırhı içindeydi, orada durmuş yukarıdaki yıldızlara bakıyordu, gözleri özellikle bir noktaya odaklanmıştı.

Ona yaklaştım, soğ uğu hissettiğimde kollarımı hemen göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Konuşt u, sesi fısıltının biraz üzerindeydi, kadar sessizdi ki gerçekten duyup duymadığımdan emin değildim. "Affet beni."

Sözleri karşısında sustum ve o yıldızlara bakmaya devam ederken yüzünün yan tarafına baktım.

Sonunda başını çevirip ateşe baktı ve işte o zaman beni fark etti. Gözleri sanki az önce paylaştığımız her şey uzak bir hatıraymış gibi bir an durgunlaştı ve temkinli bir hal aldı. Ama sonra yumuşadılar ve bana doğru geldi, beni öpmek için başını eğerken eli saçlarıma kaydı.

Yüzümü göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım.

Dudakları alnımı okşadı. "Aç mısın?"

Başımı salladım.

"Senin için bazı şeyler buldum." Çantasını açtı ve vahşi doğada bulunduğu meyve ve sebzeleri gösterdi. "Etçil beslenmeden çok çabuk sıkıldığını hatırlıyorum."

"Teşekkür ."

Birlikte kamp ateşinin yanına oturduk ve eti şişten çıkarıp kendi yemeğini yapmadan önce benim için tabakladı. Eski günlerdeki gibi, birlikte oturduk ve başımızın üzerinde parlak yıldızlar varken rahat bir sessizlik içinde yemek yedik.

"Khazmuda ile konuştun mu?" Ben sordum.

"Yakınlarda." Bir ısırik daha aldı ve çiğnedi.

Tekrar sessizliğe ve etimi bitirdikten sonra benim için topladığı meyveleri kemirdim.

Önce o bitirdi, sonra kamp ateşinin karşısından bana baktı, kolları dizlerinin üzerindeydi, pelerini üniformasına geri dönmüştü.

Ormana geldiğinden beri gerçekten konuşmadığımızı fark ettim. Arada birkaç cümle kurmuştuk ama çoğunlukla öpüşmüş ve bakışmıştık. Şimdi bu ana geldiğimize göre ne diyeceğimi bilemiyordum.

O da biliyor gibi görünmüyordu çünkü sessizdi.

Meyvelerimi bitirdim ve bir kenara koydum.

"Hırslarımın değişmediğini ve asla değişmeyeceğini bilmelisin." Kütüğünün üzerinde oturduğu yerden bana bakarken ellerini birleştirdi. "Bu işi bitirmek zorundayım ve umarım sen de benimle birlikte bitirirsin."

"Senden bir daha ayrı kalmak istemediğimi söylemiştim." "O anın sıcaklığıyla pek çok şey söyleriz."

"Ciddiydim," dedim sessizce. "Hâlâ da öyle."

Bana sertleşmiş bir ifadeyle bakarken gözleri daha da yoğunlaştı. "O zaman sen ve ben, sonuna kadar."

Başımı salladım çünkü hayatımın geri kalanında istediğim şey buydu. Bana ya da aileme ne yaptığının bir önemi yoktu, çünkü kalbim sonunda ona teslim olmuştu. Babam beni koruyamazdı. Amcam beni koruyamazdı. Gerçekten güvenilebileceğim tek adam oydu. Benim için hayatını verebilecek tek adamdı.

"Ejderhalara ihtiyacım var, Calista." Bana adımla hitap ettiğinde sesi değişti, tonunda sessiz bir yalvarış vardı.

"Nerede olduklarını bilmiyorum ve gerçek bu."

Gözlerini kırpmadan bana baktı. "Elfler biliyor mu?" "Evet."

Başını hafifçe salladı. "Sana güvenmiyorlar."

"Hayır. Geldiğimde bana güvenmiyorlardı, şimdi daha da az güveniyorlar."

Ellerini bir araya getirip bir an için dudaklarına dayadı, gözleri ateşteydi. "Ama Inferno biliyor..."

"Evet," dedim. "Ona yerini söylediler ve o da gitti."

"Ona sor."

"Artık kaynaşmış değiliz."

"Neden?"

"Çünkü Kraliçe Eldinar ısrar etti üzerinde bizim AYRILIK
önce ayrıldı. Bana söyleme fırsatı bulmasını istemedim."

"Kaynaşmamış bile size söyleyebilirdi."

"Evet, ama Inferno elflere verdiği sözü tutmak istedi. Kendi türü için yaptıklarını takdir ediyor. Kendilerini ejderhaların ve Caelum Diyarı'nın koruyucuları olarak görüyorlar."

Bu son bilgi onun ilgisini çekmiş olacak ki gözleri kısıldı. "Öbür dünyaya açılan kapı ormanda mı?"

"Öyle görünüyor."

Gözleri uzaklara kayd ve sessizleşti. "Bunun senin için ne önemi var?"

"Etmiyor," dedi. "Sadece beni neden bu kadar hor gördüklerini anlamama yardımcı oluyor."

"Bu neden seni hor görmelerine neden olsun ki?" Gözlerini tekrar bana çevirdi.

"daha fazla sır olmasını istemiyorum. Artık bunu aştık."

Gözleri tekrar ateşe kayd. "Gördüğünüz gibi ölülerin gücünü kullanıyorum."

"Demek sen bir tanrısın."

"Hayır," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama yeraltı dünyasının tanrısını oldukça iyi tanıyorum."

Kollarımda şişlikler oluştu. "Nasıl...?"

Gözleri uzun süre ateşte kaldı, o kadar uzun süre ki cevap vermeyecekmiş gibi görünüyordu. "O hikâyeyi başka bir gün anlatmak zorunda kalacağım, böyle güzel bir gecede değil." Gözlerini kaldırıp bana baktı, bakışları her zamanki gibi sert ve sahipleniciydi.

"Inferno ejderhalara davamız için savaşmalarını soracağını söyledi. Evet derlerse bana dönecek ve cevaplarını paylaşacaktı. Ama neredeyse bir ay oldu ve ondan haber alamadım."

"Acaba sordu mu, yoksa toplumlarına kabul edilmeyi mi bekliyor?"

"Bilmiyorum."

"Yerini elflere sormamız gerekiyor," dedi. "Başka bir yol göremiyorum."

"Kraliçenin beni küçümsediğini gördünüz..."

"Ama bir amcam olduğunu söylemiştin."

Tereddüt ettim. "Evet, ama onunla evli."

"Amcan kral mı?" diye sordu hafif bir şaşkınlıkla.

"O kral değil. Taç evlilikle devredilmez."

"O zaman hâlâ çok güçlü ve nüfuzlu. O yeri sizinle paylaşabilir ya da kraliçeyi buna ikna edebilir."

"Ona olan sevgisini gördüm. Ona asla ihanet etmez." "Kan sudan daha kalındır."

Ateşin karşısından ona baktım, kalbime sahip çıkma, onu bedenimden çıkarıp avuçlarında sıkma ihtimali en düşük olan adama. "Bence aşk da bir o kadar kalın."

Bakışlarımı aynı güvenle tutmaya devam etti. "Nasıl devam etmek istiyorsun?"

"Emin değilim."

"Bunu yapmak zorundayım Calista. Ejderhalar olmadan bu savaşı kazanamam ve kışımın üstüne oturup Inferno'nun asla geri dönmeyebileceği bir zamanda dönmesini bekleyemem."

"Anlıyorum."

"O zaman bir şeyler düşünmelisin."

"Sorabilirim." Kraliçenin gözlerindeki öfkeli bakışı, beni iliklerime kadar nasıl hor gördüğünü düşündüm. "Ama bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Onlara karşılığında bir şey teklif etmeliyiz, bir tür teşvik-"

"Ormanlarını tamamen yok olmaktan kurtarmak gibi mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Orman benim yüzümden saldırıya uğradı, bu yüzden bunun kadar iyi bir argüman olduğundan emin değilim."

"Bu senin hatan değildi bebeğim. Onun takıntısından sen sorumlu değilsin." "General Titan nereden biliyordu ki?"

Şimdi Talon başını eğmişti.

"Talon?"

"Aylar önce işimden ayrıldı. Ama endişelenmemen için sana söylememeye karar verdim. Adamlarıma bulup öldürmelerini emrettim ama yakalanmaktan kurtuldu. Ve sonra sen beni terk ettiğinde, bu konuyla o kadar meşguldüm ki onu unuttum. Ejderhanın dağları aştığını görmüş ve seni takip etmiş olmalı."

Bu bilgi omuzlarıma bir taş gibi oturdu. "Keşke bana söyleseydin."

"Bir fark yaratır mıydı?" "Belki olurdu,

belki olmazdı."

Sessizliğe gömüldük, ateş aramızda çıtırdıyordu.

"Amcamdan sınırda kraliçeyle bir görüşme ayarlamasını isteyeceğim. Ortalık durulduğuna göre ona teklif götürmek için daha uygun bir zaman. Onunla konuşup neler başarabileceğimize bakacağız."

O da başıyla onayladı. "Teşekkür ."

"Seninle olduğumu biliyorsun."

CALISTA

Ormana döndüğümde amcam iyileşmişti.

Yine ayaktaydı, zırhının ve kılıcının ağırlığını taşıyordu, kafatasının yan tarafı hâlâ görünüyordu çünkü saçları yavaşça uzamıştı. Yaklaştığımda gözleri parladı, tıpkı babamınki . "Döndüğünü gördüğüme sevindim."

Şimdi ikiye bölünmüştüm, iki farklı ülkede yaşıyordum, kalbim iki farklı yerdeydi. "Seninle konuşmaya geldim. Bir konuda yardıma ihtiyacım var."

"Dinliyorum." Sarayın dışında, heykellerin yanında durdu. Kraliçe içeride ya da ormanın başka bir yerinde olmalı.

"Bizimle ve Kraliçe Eldinar ile bir görüşme ayarlamanız mümkün mü?"

Gözlerindeki ışık sönmeye başladı. "*Bizi* belirtin."

"Talon ve ben."

"Talon?"

"Ölüm Kralı." Uzun zamandır ondan bu şekilde bahsetmemiştim. Tartışılmaz güçlerine rağmen, onu bu şekilde görmüyordum.

Onu. Benden hiçbir farkı olmayan, kırık bir ruha sahip yakışıklı bir adam gördüm.

"Sanırım her şey söylendi, Calista." "Bizim için değil."

Yavaş bir nefes aldı ve sinirli bir iç çekişle bıraktı. "Kraliçe Eldinar ejderhaların yerini asla açıklamayacaktır - bırakın ona açıklamayı. Bu sonuçsuz bir çaba. Ve ben kesinlikle kraliçeme ve halkıma ihanet etmeyeceğim, senin için bile."

"Ejderhalar için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Bence asilce ve kahramanca. Ama bence ejderhalar denizin ötesinde neler olduğunu, akrabalarının kara büyü tarafından köleleştirildiğini, zihinlerinin ve bedenlerinin artık kendilerine ait olmadığını bilmeyi hak ediyorlar. Bunu onlardan saklamak yanlış."

"Anlıyorum Calista. Ama insanlar bu ejderhaların nerede olduğunu öğrendiklerinde, onları da köleleştirmeye çalışacaklardır. Eğer Ölüm Kralı onlara teklifte bulunur ve onlar da reddederse, onları zorla alır-"

"O bunu asla yapmaz."

"Senden aldıklarını çoktan unuttun mu?" diye sordu soğuk bir şekilde. "Genç olduğunu biliyorum ama bu kadar saf olduğunu düşünmemiştim."

Bir an tökezledim, anılar zihnimde yanıp söndü. "Bunu ejderhalara asla yapmayacağını biliyorum. Onun iyiliğine ilk elden şahit oldum. Khazmuda onunla kaynaşmış durumda çünkü öyle olmasını istiyor. Talon daha önce bir kez Inferno'yu vahşi doğada buldu ve istediği cevabı alamayınca onu kendi haline bıraktı. Özgür bırakmaya yemin ettiği yaratıkları köleleştirmezdi."

Amcam gözlerinde yargıyla beni izledi. "Hayatım üzerine bahse girerim."

Bir kez daha derin bir iç çekti. "Ben de aşkımın bir anlamı yok sanıyordum..."

"Tek istediğimiz onlarla konuşmak için bir şans. Hepsi bu. Eğer hayır derlerse, öyle olsun."

Gözlerini kaçırdı ve ağaçların arasına baktı. "Kraliçeye muhafızlardan birinin senin davanı savunup savunamayacağını sorabilirim."

"Biz olmalıyız," dedim. "Kiminle savaştıklarını görmeleri gerekiyor."

"Bu asla , Calista."

"Ezra Amca..." Ona ilk kez bu şekilde hitap ediyordum ve ondan bu kadar bahsederken kalbimdeki sevgiyi . "Lütfen." Gözlerinin içine baktım ve yalvardım. "Bana nerede olduklarını söyleyemeyeceğini anlıyorum ve seni asla böyle bir duruma sokmak istemem. Ama sadece kraliçeyle konuşabilmem için bana bir görüşme ayarla... lütfen."

Bana bakarken gözlerinde şefkat yanıyordu ama aynı zamanda gerginlik de vardı, isteğin neden olduğu gerginlik. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ."

"Ormana geri dönecek misin?"

Talon'a güzel ormanı, zihinlerimizin birbirine değdiği ağaç evimi, karanlıktaki ateşböceklerini göstermek istedim. Ama burada asla hoş karşılanmayacağını biliyordum. "Hayır. Benimle gelmediği sürece olmaz."

Ormandan ayrıldım ve kamp alanına yaklaştım.

Khazmuda vardı geri döndü,onun ölçekler parlak içinde ve
ölüyor ışık.

Güzelmış.

Seni özledim. Devasa bacaklarından birine doğru ilerledim ve ona sarıldım, başımı pürüzsüz pullarına yasladım.

Başını eğdi ve burnunun yumuşak tarafını başıma sürttü, beni son derece nazik bir şekilde tuttu. ***Ve ben de seni.***

Uzaklaştım ve Talon'un ateşin yanında bir kütüğün üzerinde oturduğunu ve bana her zamanki bakışıyla baktığını gördüm.

Kalçasını sıvazladı ve başıyla beni kendisine doğru çağırdı.

Yanına gittim ve beni tuttuğunu, kucağına oturttuğunu ve bana sarıldığını hissettim. Öpücüğü saç çizgime, kulağımın hemen üstüne doğru ilerledi ve güçlü kolları beni göğsüne yasladı. Konuşmanın nasıl gittiğini sormadı, sadece yanımda oturdu, dudakları şakağıma yaslandı.

Kolum boynunu çevreledi ve ona yaslandım, gözlerimi kapattım çünkü onunla birlikteyken, bana böyle sarıldığında, bu kadar yakın olduğumuzda, ruhlarımız neredeyse birbirine değdiğinde çok huzurlu hissediyordum.

Uzun süre öyle oturduk, onun gözleri ateşte, benim gözlerim karanlık ufukta.

Khazmuda ateşin önüne uzandı ve alacakaranlık çöktüğünde gözlerini kapattı.

Talon sessizliği bozdu. "Ne dedi?"

"Deneyeceğini söyledi."

Hafifçe başını salladı.

"Ama çok vahşi. Kocasının bile onu ikna edebileceğinden emin değilim."

"Yakında öğreneceğiz."

"Mesajımızı ejderhalarla paylaşması için bir muhafız bulabileceğini söyledi ama ona sözlerin bizden gelmesini istediğimi söyledim. Ama eğer ihtiyacımız olursa bu bir yedek plan olabilir."

"Yüzünüzü hiç görmemiş size hizmet etmesini isteyemezsiniz. böyle yürümüyor. Ve bir başkası da asla

Bu konuda aciliyet var. Beni ve Khazmuda'yı görmeleri gerekiyor."

"Evet." Parmaklarım kısa saçlarında geziniyor, sadece seviştiğimizde dokunduğum telleri hissediyordu. Mahremiyet dışında hiç sevgi paylaşmamıştık ama şimdi yıldız ışığının altında, tamamen giyinik bir şekilde birbirimize sarılmıştık.

"Hadi yatağa gidelim. Belki sabah cevabımızı alırız." Ayağa kalktı ve beni de yanına alarak göğüslerimiz birbirine değecek şekilde taşıdı, kendimi rüzgârda uçuşan bir tüy gibi hissettirdi.

"Yorgun değilim."

Bana bakarken hafifçe sıırttı. "Ben de öyle."

Ertesi sabah uyandığım da Talon çadırdan gitmişti.

Giyindikten sonra dışarı çıktım, kamp ateşini soğuk ve boş buldum.

Khazmuda oradaydı, güneşin tadını çıkarırken gözleri kapalıydı.

Buranın daha sıcak olmasını seviyorum. Bana evimi hatırlatıyor.

"Umarım yakında görürüm."

Savaş ve zorbalıkla harap olacak, artık yavruyken hatırladığım o güzel yer olmayacak.

"Ama yine de evim olacak... her zaman evim olacak." Talon'u yakınlarda görmeyi umarak etrafa bakındım.

Avlanmaya gitti.

"Oh."

Uyuma sırası .

Kamp ateşi için yeni kütükler aldım ve Talon'un çantasında bulduğum kibritle yaktım. Alevler canlandı ve ihtiyacımız olmayan ekstra bir sıcaklık katmanı sağladı.

Talon birkaç dakika sonra geri döndü ama omzunda bir hayvan leşi yoktu. Onun yerine bir çuval taşıyordu. "Biraz patates ve mantar buldum." Kamp ateşinin yanına diz çöktü ve patatesleri dilimlemeye başlamadan önce matarasındaki suyla onları yıkadı.

Peki ne yemem gerekiyor?

"Oyun falan yoktu," dedi Talon.

Oyun yok muydu, yoksa bakmadınız mı?

"Kraliçe Eldinar her an ağaçların arasından ıkabilecekken bir geyik pişirmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Onların ormanından beslenmiyoruz.

"yle bile olsa, onların merhametine kalmışken onları kışkırtmak akıllıca olmaz." Patateslerin kabuklarını soymayı bitirdi ve onları doğradıktan sonra mantarlarla birlikte tavaya attı. Sebzeler cızırdamaya başladı.

Ben bir tavşan değilim, o yüzden kendim avlanacağım.
Khazmuda havalandı ve gökyüzüne yükseldi.

Talon bana bakmadan önce bir süre ateşe baktı. "Nasıl uyudun?"

"Kaya gibi." Onun yanındaki sert zeminde, ağaç evdeki yumuşak yatağımda uyuduğumdan daha iyi uyudum. Kendimi hiç bu kadar sıcak ve güvende, huzurlu hissetmemiştim.

Hafifçe başını salladı ve tekrar ateşe baktı.

Dakikalar sonra uzaktan ayak sesleri duyuldu.

Bunu ilk fark eden Talon oldu ve ayağa kalkarak ormana doğru döndü.

Ayağa kalkıp bakışlarını takip ettiğimde Kraliçe Eldinar'ın yanında Ezra Amca ve onu korumak için getirilmiş bir düzine silahlı asker olduğunu gördüm. Tertemiz elbisesini giymek yerine, savaştan sonra temizlenmiş olan zırhını giymişti.

Talon yaklaşmadan önce onlara baktı.

"Kılıcınız." Ezra arkasında tutarak ilerledi.

Talon kılıcını kınından çıkarmadan önce tereddüt etti ve yirmi metre uzağa, çimenlerin üzerine fırlattı. Ok sadağını bıraktı ve onları da kenara koydu. Hançerini bile kemerinden çıkarıp kabzası topraktan çıkıntı yapan toprağa fırlattı.

Ezra kenara çekildi, böylece Kraliçe Eldinar yaklaşabildi.

"Size halkınıza karşı kötü niyetim olmadığını söylemiştim," dedi Talon. "Calista'nın sana karşı derin bir sevgisi var ve benim de ona karşı derin bir sevgim olduğu için, benim gazabımdan muafsin."

Kraliçe Eldinar ona yaklaştı ve söylediklerini reddetti. "Burada sadece kocamın isteği üzerine duruyorum. Bana büyük savaşınızda, son özgür ejderhaları ilgilendirmeyen bir savaşta savaşmalarını istemek için ejderhaların yerini öğrenmek istediğinizi söyledi."

"Onlar son özgür ejderhalar çünkü diğerleri şiddetle köleleştirildi," dedi Talon sakince. "Bence bunu bilmeye hakları var. Bu bilgiyi onlardan saklamak başlı başına gücü kötüye kullanmaktır."

Gözleri hafifçe kısıldı.

"Bilmeye hakları var," diye tekrarladı. "Ve bu seçimi kendileri yapmak."

"Niyetiniz fedakârlıkmış gibi davranmayın."

"Onlar simbiyotik," dedi. "Ailemin intikamını almam gerekiyor. Khazmuda'nın da akrabalarını özgür bırakması gerekiyor. Her iki görev de yerine getirilene kadar birlikte çalışacağız. Ben onun davasına ne kadar bağlıysam o da benimkine o kadar bağlı."

Rüzgâr altın sarısı saçlarının arasından esiyor, onu güzel bir şekilde hareket ettiriyordu.

Talon, "İzin verin de onları dinleyeyim," dedi. "Bırakın onlar karar versin." "Peki ya hayır derlerse?" diye sordu.

"O zaman hayır derler."

"Gerçekten mi?" diye meydan okudu. "Ve sen de bırakacak mısın?"

"Eğer sorduğun buysa, bir ejderhayı zorlamam. Inferno'ya kendin sorabilirsin. Ondan iki kez yardım istedim. İlkinde hayır dedi ve ben de onu kendi haline bıraktım. Yıllar sonra, yalnızlığının fikrini değiştirmesi umuduyla onu tekrar takip ettim. Ve değişti. Ben bir canavar değilim, hayatta kalmak için korkunç şeyler yapmak zorunda kalmış bir adamım. Arada büyük bir fark var."

"Ben bir fark göremiyorum," dedi soğuk bir sesle. "Canavarlar karanlıkta doğar
-Sen de ."

Talon onun iddialarını yalanlamadı. "Görünüşe göre kararını çoktan vermişsin."

Talon'a, Talon'un ona baktığı gibi aynı güvenle baktı, iki hükümdar vahşilikte eşitti. "Sana bir şey teklif edeceğim, bir takas."

Derim diken diken oldu.

"Evet?" Talon sordu.

Ezra'ya baktı.

Bir adım öne çıktı. "Ormanımız derin ve geniştir. Elflerden daha fazlasına ev sahipliği yapıyor... ama bin yıldır sınırlarımızı tehdit eden daha karanlık yaratıklara. Behemoth saldırısı onları harekete geçirdi ve

Gözcüler düşmanın bir araya geldiğini bildiriyor. Ne aradıklarını biliyoruz ve ne pahasına olursa olsun durdurulmalılar."

"Onları yenmemi istiyorsun." Talon bunu herkesten çok kendisine söyledi.

"Bu savaşta yardımınızı istiyoruz," dedi Ezra. "Onlar kara elfler, yani kolay bir rakip değiller."

"Peki karşılığında?" Talon sordu.

Kraliçe tekrar konuştu. "Calista'ya gözleri bağlı olarak Thalian'a kadar eşlik edeceğiz.

-Ve ejderhalara yalvarmanızı sağlayabilir."

Tam olarak istediğimiz şey değildi ama hiç yoktan iyiydi. "Kara elfler ne arıyor?" Talon sordu.

Kraliçe uzun bir süre sessiz kaldı. "Caelum'un Tanrısı Riviana'yı istiyorlar."

Gördüğüm kızıl saçlı tanrıyı düşündüm, binlerce güneşin ışığıyla nasıl parladığını, güzelliğini ve eşsiz gücünü.

"Kaç tane kara elf var?" Talon sordu.

"Bunu söylemek zor," dedi Ezra. "Ama birkaç bin."

"Sizden ne farkları var?" Talon sordu.

Ezra, "Bizim gücümüz ve hızımızla eşleşiyorlar," dedi. "Ve zekâmızla. Ama lanetlendiler ve topraklarımızdan sürgün edildiler, bu yüzden onur ve empatiden yoksunlar. Kendilerinden alınanın intikamını almak istiyorlar, bu yüzden de öbür dünyayı yok etmeye çalışıyorlar."

"Neden?" Talon sordu.

"Çünkü onlar bunun dışında bırakıldılar," dedi kraliçe. "Bize ve birbirlerine karşı işledikleri suçlar yüzünden..."

"O halde bu kolay bir düşman değil," dedi Talon. "Bu kampanya kısa sürmeyecek, bu da beni bekleyen savaştan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacak. Sadece

ama kendime ait olmayan bir dava için hayatımı riske atacağım. Bunun bedeli ise ikimize de, Calista ve bana, davamızı savunmamız için Thalian'a kadar eşlik etmen olacak. İstersen gözlerimizi bağla ama birlikte gidelim."

Kraliçe Ezra'ya dönmeden önce onun bakışlarını tuttu.

Ezra'nın gözleri kraliçesine bakmadan önce bana kaydı.

Sessizlik içinde sohbet ediyor gibiydiler.

Sonra kraliçe tekrar Talon'a baktı. "Şartlarınızı kabul ediyorum Ölüm Kralı."

PROLOG IV

TALON

Tavernanın köşesinde oturuyordum, üzerimde altın düğmeli deri ceketim, şapkam karakoldaki odamdaydı. Bileğimi karşı dizime dayadım ve barın geri kalanı şamatalı ve gürültülüken biramı sessizce içtim.

Üstsüz kadınlar birkaç kuruş için erkeklerin kucağına otururken, sarhoş erkekler kendilerini aptal yerine koyuyor ve bozuk para cüzdanlarını çaldırıyorlardı. Uzun süredir denizdeydik ve öngörülebilir bir gelecek için bu adaya demirlemiştik. Hiçbir planımız yoktu, hazineyle ilgili hiçbir ipucumuz yoktu ve kış rüzgârları yaklaşıyordu.

Kaptan Blackstorm bardan kadehini aldı ve masada bana katıldı. Zaman ve güneş yüzünü yıpratmış, paltosu gibi deriye dönüştürmüştü. Tanıştığımız günden bu yana neredeyse yirmi yıl geçmişti ve geçen zaman yüzünden okunuyordu.

Bir puro yaktı ve ağzının köşesine sıkıştırdı. "Çok yoruldum."

Tankardımdan içtim.

"Bu kadar uzun yaşayacağımı düşünmemiştim.

Korsanlar asla yaşamaz." "O zaman iyi bir korsan olmalısın."

Dumanı ağzına çekmeden ve diliyle tadına bakmadan önce sırttı. Bir an sonra burun deliklerini terk etti. "Ben çok iyi bir

korsan."

Tankardımı onunkine vurdum. "Buna içerim."

Birasını içtikten sonra purosunu ağzına götürdü. "Peki neden ben yaşlı bir piç gibi görünüyorum da sen bir gün bile yaşlanmadın?"

Çünkü bana ölümsüz bir hayat bahşedilmişti; istemediğim bir hediye. "Sanırım sadece şanslıyım."

"Sadece şanssız insanlar şansa inanır." Purosunu tekrar emdi, ağzını kaplamasına izin verdi ve sonra bir nefes duman olarak bıraktı. "Birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz ve ben hâlâ senin kim olduğun hakkında hiçbir fikre sahip değilim." Sandalyede arkasına yaslandı ve bana baktı, parmakları hala birasının sapını tutuyordu. "Sen iyi bir denizcisin. İyi bir savaşçısın. Ve sadıksın. Tek bildiğim bu ve daha fazlasını öğrenmek isterim."

Bakışlarını uzun süre üzerimde tuttum, parmaklarım bardağımın üzerinde duruyordu.

"Ve sanırım sizin kalıcı gençliğiniz de bu masalda açıklanıyor."

Blackstorm'a hayatım pahasına güvenirdim ama ona Khazmuda'dan asla bahsetmezdim. O hâlâ bir korsandı ve korsanlar açgözlüydü. "Bu uzun bir hikâye."

"Duymaya değer tek hikayeler bunlar."

Hikâyeye başlamak uzun aldı, çünkü ilk kez birine anlatıyordum. Yüksek sesle konuşmak, onu yeniden yaşamak demekti ama bunu on yıllar boyunca, dünyanın ve denizlerin ötesinde kurduğumuz dostluk ve yoldaşlık nedeniyle yaptım. Ama ona hikayeyi başından sonuna kadar anlattım. Khazmuda'yı korumak için kaçışımın ayrıntılarını atladım.

Her kelimemi dinledi, sorularla sözümü kesmedi ve bir kez bile gözünü kırpmamış gibi görünüyordu. "Şimdi neden hiç güneye seyahat etmek istemediğini anlıyorum."

Tankardımdan bir yudum almadan önce hafifçe başımı salladım. Bana olanlar için üzgün olduğunu söylememesini, asla anlayamayacağı bir şeye sempati duymaya çalışmamasını takdir ettim.

"Ve neden kadınları esir almamızı yasakladığınızı anlıyorum... çünkü siz evliydimiz."

"Evli olduğum için değil." Başını

hafifçe eğdi.

Aradan o kadar çok zaman geçmişti ki Vivian'ın yüzünü zihnimde canlandırmak zordu. O hep kalbimdeydi ama zaman onun görüntüsünü ve hafızasını köreltmmişti. Artık farklı bir insandım ve her geçen yıl, eskiden olduğum kişiyi biraz daha kaybediyordum. "Ben onunla tanışmadan önce tecavüze uğramış."

Anlamak için yavaşça başını salladı.

"Onun güvenini kazanmak uzun zaman aldı ama buna değdi." Onun arzusunu kazanmak, benimle güvende hissetmesini sağlamak, kendini bırakması ve seksten zevk alınması gerektiği gibi benden zevk alması uzun zaman aldı. Sıkı çalışma ve sabır karşılığını verdi çünkü aşkımız tutkulu ve güzeldi.

Bir kez daha hafifçe başını salladı. "Yani siz Komutan Talon değil, Güney Adalarının Kralı Talon'sunuz."

"Ben kral değilim."

"Kanında olan bir unvanı reddedemezsin."

"Ben reddediyorum."

Kül tablasında söndürmeden önce birkaç dakika purosunun tadını çıkardı. "Tahtı geri almak gibi bir arzun yok mu? Ailenin intikamını almak? Karının adına Barron'u öldürmek?"

Zaman acımı köreltmış, sürekli güneş ışığı alan bir odunun rengi gibi soldurmuştu. Yara asla iyileşmeyecekti ama kabuk bağladı ve

 irkin bir yara izine dönüştü. Bu benim bir par amdı ama uzun zaman önce nefes almak acı vermeyi bırakmıştı. Suçluluk duymadan genelevlerde fahişelerle yatmış ve hayatıma devam etmiştim.

Acı dindikten sonra da öfke ortaya  ıktı. "Biliyorum." Başını eğerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ama bir ordu olmadan savaş kazanamam. Kendi ejderhalarım olmadan ejderhalarla savaşamam. Kara büyü tarafından korunan bir kralı yenemem. Tek umudum kaleye gizlice girip onu uykusunda öldürmek ama bu da sorunu çözmez. Oğullarından biri tacı giyecek ve boyun eğdirme devam edecek." Tatmin olacağım, huzur bulacağım hiçbir senaryo yoktu.

Başını başka yöne çevirdi ve yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. Konuşma sona ermiş gibi görünüyordu.

Ama sonra tekrar bana baktı. "Sana yardım edebilecek birini tanıyorum."

Gözlerim kısıldı.

"Batıya doğru yelken a tık ve bir fırtına bizi rotamızdan saptırıp hiç olmadığımız kadar açığa sürükledi. Boş bir adaya yanaştık, ağaçların hepsi ölmüş ve   r m şt , soğuk bir   ld . İşte orada onunla, Yeraltı Dünyası'nın Efendisi *Bahamu *la tanıştım."

Bu uzun bir yolculuktu, mürettebat olarak çıktığımız en uzun yolculuklardan biriydi. Bizim deneyim ve bilgi düzeyimiz olmasaydı, bu yolculuk kesinlikle gemimizin okyanusun dibini boylaması ve bedenlerimizin köpekbalığı yemi olmasıyla son bulurdu. Geçen yıl o kadar çok denize a ılmıştık ki, Kaptan Blackstorm mürettebata uzun bir erteleme sözü vermişti, bu yüzden sadece gönüllüleri aldık. Gemimizin yarısı doluydu ama yine de idare ettik.

Bizi birkaç kez rotamızdan saptıran fırtınalarla geçen aylardan sonra, ada nihayet görünmüştü, uzakta bir leke, gökyüzünün geri kalanı maviyken üzerinde daireler çizen bir bulut fırtınası.

Pruvadan bakarken Kaptan Blackstorm yanıma geldi. "İşte orada. Aynen hatırladığım gibi."

Gözlerim ufka kilitlenmiş, yavaş yavaş toprağın bir zerreden daha fazla bir şeye dönüşmesini izliyordum. "Bana ondan bahset."

"Adaya erzak almaya geldim ve o ortaya çıktı. Kulaklarım bir tazı gibi eğitilmiştir. Benim gibi bir adama gizlice yaklaşamazsın. Ama botları hiç ses çıkarmadı. Sanırım gerçek olmadığı için."

Ona bakmak için döndüm.

"Serap gibi. Gerçekte orada olmayan bir şey görürsünüz." Uzaktaki adaya bakmaya devam etti. "Başka bir dünyaya benziyor. Açıklaması zor... görünüşünde bir şey var. Varlığında bir şey var. Ona bir kez baktım ve anlamadığım bir şeyle karşılaştığımı anladım. Hayatım boyunca bu dünyaya yelken açtım ve her şeyi gördüğümü sanıyordum ama ne kadar anladım."

"Sana ne söyledi?" Tekrar adaya baktım.

"Beni gelmiş geçmiş en büyük korsan yapabileceğini söyledi, ama bir bedel karşılığında."

"O zaman anlaşmayı kabul etmiş olmalısın."

Dönüp bana baktı, gözlerinde bir gülümseme vardı. "Balıkçılıktan komutanlığa yükselmek için çalışan ben değilim."

"Sadece en iyisinden öğrendiğim için."

Eli omzuma gitti ve beni şefkatle sıktı, bana babamın beni tutuş şeklini hatırlattı. Bu yolculuğa birlikte başladığımızda aynı yaştaydık ama şimdi o babamın yaşına gelmişti ve ilişkimiz değişmişti. I

Ona farklı gözle bakıyordu ve o da bana aynısını yaptı. "Anlaşmayı kabul etmedim. Bazen yapsaydım ne olurdu diye merak ediyorum ama bir korsan asla arkasına bakmaz. Sadece önüne bakar."

"O zaman yüksek bir fiyat olmalı."

"Zamanım geldiğinde denizin bir parçası olmak istiyorum, yeraltı dünyasının değil."

Yüzüne bakmaya devam ettim, daha fazla ayrıntı istiyordum ama sormamam gerektiğini biliyordum. Nasıl olsa yakında öğrenecektim.

"Talon, ne zaman hakkın olanı geri almaya hazır olursan, bizim emrinde olduğumuzu biliyorsun. Eminim diğer korsanları da işe alabiliriz."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. "Bu çok cömertçe, Kaptan Blackstorm."

"Ethan."

Gözlerim kısıldı.

"Sen benim mürettebatımdan daha fazlasısın, Talon."

Bana adını daha önce hiç söylememişti. Mürettebatın hiçbiri de bilmiyordu. Ama benimle paylaştı... ve sadece benimle.

"Ve o *kadar da* cömert değil," dedi sırtarak. "Çünkü her şey bittiğinde bol miktarda zenginlik olacağını biliyorum."

Ben de sırttım. "Hepsi senin, Ethan."

Gemi demir attı ve adaya tek başıma kürek çektim.

Uzak diyarlara ve egzotik adalara seyahat etmiştim ama hiç siyah görmemişim. Kum gibi Bu.Bu oldu karanlık gibi ve gece yarısı Gökyüzü, gibi

Khazmuda'nın pulları. Kayalar da aynı karanlığa sahipti, sanki uzun süre önce sönmüş bir yanardağdan çıkan sertleşmiş lav parçalarıydılar.

Daha içlere doğru ilerledim, kurumuş ağaçların arasındaki açıklıklardan geçtim. Tek bir yaprak bile yoktu, sadece gökyüzünü tehditkâr bir şekilde işaret eden sivri dallar vardı. Toprak bitki örtüsünden yoksundu, sadece toprak, kayalar ve sivri kökler vardı.

İçeri doğru ilerledikçe hava daha da soğudu ve renkler daha az canlı hale geldi. Her şey gri bir spektruma dönüştü.

Ağaçlardan sarkan eserleri gördüğümde durdum. Dallardan yapılmış, ölü köklerle birbirine tutturulmuş daireler ve üçgenler. Semboller değişiyor, farklı şekil ve boyutlarda sergileniyor, anlamları çözülemiyordu. Kalbimde bir uyarı, zihnimde bir alarm hissettim ve sonra kulağıma bir ses fısıldadı.

"Geri dön."

O kadar sessizdi ki, gerçek olup olmadığından, rüzgârın bir oyunu olup olmadığından emin değildim... esinti olmamasına rağmen. Durduğum yerde durdum, ilerideki yapıyı gördüm, küçük bir dağ kadar uzun, kayadan oyulmuş devasa bir kafatası.

Ona baktım, nabzım boynumda hızla atıyordu.

Gözümü kırpmamıştım, gözlerimi ayırmamıştım ama sonra birden orada belirdi.

Kral üniforması içinde, gece mavisi renginde, arkasında zarif bir pelerin, zırhı her gün hizmetkârlar tarafından parlatılıyormuş gibi parlak bir şekilde duruyordu. Kabzası simsiyah olan güçlü bir kılıç kalçasında asılıydı.

Kirli sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle sıradan bir adam gibi görünüyordu ama varlığı çok güçlüydü. Denizleri kasıp kavuran bir kasırga kadar güçlüydü. Çene çizgisi benimki gibi sertti, elmacık kemikleri köşeliydi ve gözlerinde gözle görülür bir tehdit vardı. O da benim gibi gençti, kız kardeşimin yakışıklı diyeceği bir adamdı.

Düşmanlığı o kadar derindi ki fizikseldi.

Yaklaşmadım.

"Sen kayıp bir denizci değilsin. Topraklarıma bir amaçla geldin. O amacı açıkla ve sonra git."

Gözümü kırptım ve sonra tam önümdeydi. Bir adım bile atmadan hareket edebiliyor, bir yerden diğerine bir düşünce hızıyla geçebiliyordu. Şaşkınlığın verdiği sarsıntıya rağmen irkilmedim ya da nefes almadım. "Yardımanızı istiyorum."

"Ben sadece aldığımda veririm, Talon Rothschild. Fiyat eşit olmalı."

Bir tanrıyla karşı karşıya olduğumu bilerek bakışlarını tuttum. "Krallığım benden alındı... ve ailem öldürüldü. Onların intikamını almalı ve benim olanı geri kazanmalıyım. Ama bu asla kazanamayacağım bir savaş, onların ejderhaları ve kara elfleri varken ve benim hiçbir şeyim yokken."

Bir kez bile gözünü kırpmadığı, sadece beni izlediği ağır bir sessizlik geçti. "Bu ağır bir istek ve ağır bir bedel gerektirecek. Devam etmek istiyor musunuz?"

Hiç tereddüt etmedim. Bunu yüksek sesle söylemek beni hatırlamaya zorladı, karımın eti kemiğinden ayrılırken nasıl çığlık attığını hatırlamaya zorladı... ve çocuğum yaşama şansı bulamadan öldürüldü. "Evet."

"Yaşayanların olaylarına doğrudan müdahale edemem. Ama size zafer kazanma gücü verebilirim. Sana ölülerin komutasını verebilirim, benim de sahip olduğum bir güç. Senin için savaşmaları için düşmüşlerden bir ordu kurabilirsin. Acı nedir bilmeyen bir ordu, sessiz derinliklerine dönmelerine izin verilene kadar emrettiğin her şeyi körü körüne takip edecek bir ordu. Kabul ediyor musun?"

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Devam etmeden önce ifadesi sertleşti. "Bir tanrının armağanı senin için yetersiz mi?"

"Yerdeki bir ordu gökyüzündeki ejderhaları yenemez ve çok sayıdalar."

Uzun ve sert baktı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ejderhalara ihtiyacın var."

"Evet. Bu bana verebileceğin bir şey mi?"

"Hayır. Ama size bu dünyada hâlâ özgür ejderhaların var olduğunu söyleyebilirim. Onları nerede bulabileceğinizi söyleyebilirim ama sizin için savaşmalarını emredemem. Dediğim gibi, yaşayanlar üzerinde bir hakimiyetim yok. Başarılı olmanız için size kaynak sağlayabilirim ama zaferi sizin adınıza üstlenemem."

"Ben de öyle yapmanı istemezdim." Barron'la tek başıma yüzleşmek, onu kazığa bağlayıp yanışını izlemeden önce diz çöktürmek istiyordum. Ailemin alevler içinde kalmasına dayanamazdım ama onun yanışını izlerken gözümü bile kırpamazdım.

"Anlaştık mı?" "Fiyat

nedir?"

Bir süre öylece baktı ve sonra yavaşça dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ruhun, elbette. Sonsuza dek benim olacak."

Omurgama bir yayıldı.

"Zaferini güvence altına aldıktan sonra, ödemeyi alacağım. Zaferinin tadını çıkarmak için bir anın olacak, sonra hayatın sona erecek. Caelum'daki sevdiklerinle bir daha asla bir araya gelemeyeceksin."

"Caelum?"

"Ölümden sonraki hayat dediğiniz şey."

Bir daha asla göremeyeceğim ailemi düşünerek yutkundum.

"Düşün dikkatlice, Talon Rothschild. Bir kez ve anlaşma o yapılmış, bağlayıcıdır."

Acı verici ama kolay bir karardı. Vivian'la bir daha asla yüzleşmek istemedim çünkü bunu hak etmiyordum. Barron planlarını uygulamaya koymadan çok önce ondan şüphelenmiştim. Vivian'ı uzaklara götürebilir ve yeni bir ülkede yeniden başlayabilirdim. Zorla bir veraset yapabilirdim

ve istediğimde Barron'u öldürdüm. Ama ben bunların hiçbirini yapmadım. Sadece olmasına izin vermiştim... hepsinin ölmesine izin vermiştim. "Bir anlaşmamız var."

. Şimdi ne olacak? **Ejder Kral**'da öğrenin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

